

Giới thiệu Tiểu Thanh Mai

Số chương: 60 chương

Thể loại: Hiện đại, thanh mai trúc mã, sủng, HE

Nhân vật chính: Lý An Nhiên, Niệm Sơ

Editor: Thủy Linh

Có một người, ở bên bạn từ lúc bạn còn đang tập nói, cho đến lúc bạc đầu...

Lý An Nhiên trong mắt mọi người là một thiếu niên ôn hoà, có chút lạnh nhạt xa cách, đặc biệt là đối với người ngoài. Anh tựa như bông hoa gòn chưa rời khỏi cành, bên ngoài nhìn mềm mại, bên trong lại cứng rắn.

Nhưng không ai biết rằng, trong lòng anh lại cất giấu cho mình một tiểu thanh mai, mọi sự dịu dàng chỉ dành cho người ấy.

Dạy em cách nói chuyện

Dạy em cách đi đứng

Dạy em đến cả cách cầm đũa ăn cơm

Dạy em lớn lên từ từ

Và, dạy em cùng nói chuyện yêu đương

—*Niệm Niệm của anh, kể từ khi gặp em, trái tim này bỗng trở nên yếu mềm, nhịp đập cũng trở nên lộn xộn.*

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Editor: Thủy Linh

Lần đầu tiên Lý An Nhiên nhìn thấy Niệm Sơ, cô gái nhỏ mặc chiếc váy màu hồng, bò tới bò lui trên mặt nền xi măng.

Cái váy mỏng chỉ che đủ những chỗ cần che, lộ ra vài chỗ trắng nõn tròn tròn như củ sen, rất mềm mại.

Làm cho người ta không thể kìm lòng mà muốn véo một cái.

Cô gái nhỏ chăm chú dùng tay phui phui đất, miệng còn đang luyên thuyên nói vài tiếng chưa rõ ràng.

Quả là một màn hết sức kỳ lạ.

Lý An Nhiên yên tĩnh đứng xa xa chăm chú nhìn cô.

Nắng chiếu vô cùng chói chang, tiếng ve kêu liên tục ở bên tai, gió nhẹ thổi qua làm giảm đi cái nóng mùa hè.

Có lẽ do mới chơi đùa mà nền xi măng như được quét sạch sẽ, lộ ra màu xanh ban đầu.

Trong sân có vài cây nhãn, hương thơm mát, cành lá tươi tốt, tán cây to che kín cả ánh mặt trời, tạo ra một khoảng râm lớn ở dưới sân.

Cách đó không xa, mẹ của Lý An Nhiên đang cùng nói chuyện với dì, trên mặt đầy ý cười.

Ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá, tạo thành những vết lốm đốm vàng trên sân, nhỏ nhỏ mà ấm ấm.

Dường như có cảm giác bị nhìn thấy, Niệm Sơ ngẩng đầu nhìn lại, con ngươi đen sáng như chứa đựng cả dòng nước, xinh đẹp và trong vắt, làm cho người ta không thể rời mắt.

Cô như phát hiện một điều mới lạ, nhìn chằm chằm Lý An Nhiên rồi đột nhiên nở nụ cười.

Khuôn mặt mềm mại, tròn xoe như quả bóng, cười hở lợi hồng hồng, tí mắt, quơ chân múa tay không thể kìm được niềm vui sướng

Advertisement / Quảng cáo

Lý An Nhiên từ trước đến nay lãnh đạm đến mấy cũng không nhận được mà tỏ ra ý cười trên mặt.

Cô bắt đầu vẫy tay về hướng anh rồi bò lại gần, thân mình tròn vo khễ đi chuyển đến gần một chút, ánh mặt trời đổm vàng khề chiếu lên da thịt trắng nõn.

Lý An Nhiên đang ngờ ngẩn nhìn thì bị cô ôm lấy một chân. Cô đã bò tới gần anh và cười rất vui vẻ.

Như bị kích động mà trong lòng trở nên mềm mại, ấm áp hơn cả ánh nắng buổi chiều.

Anh cúi xuống ôm lấy cơ thể nhỏ bé kia từ mặt đất.

Vừa ôm vào lòng, cô gái nhỏ liền tự nhiên vươn tay ra, ngoan ngoãn ôm chặt lấy cổ anh.

Hơi có chút nặng, Lý An Nhiên dùng tay giữ cô lại. Cơ thể trong tay vô cùng mềm mại, hơi kỳ lạ, như một miếng thịt mềm mang theo hơi ấm và hương thơm, làm cho tim anh như hẫng một nhịp.

Lý An Nhiên không nhận được mà nhìn đánh giá, Niệm Sơ đã ngưng cười, chớp chớp con mắt đen nhánh, không nào động cũng không quấy khóc mà tùy ý ôm chặt lấy anh.

Khuôn mặt của Lý An Nhiên như được phản chiếu trong đôi mắt sạch sẽ mà tinh khiết ấy, tựa như có thể thấy rõ anh.

Khuôn mặt vừa mềm mại, trắng nõn mà nhẵn nhụi như được đánh phấn lên.

Đột nhiên, Lý An Nhiên cúi đầu, hôn 'chụt' một cái lên mặt cô

Cảm giác thỏa mãn, vừa mềm mại, ấm áp, làm cho người ta yêu mến không muốn buông tay.

Trong chốc lát, trái tim kia liền mềm nhũn, rồi tỉnh rồi mù.

Năm nay Lý An Nhiên 6 tuổi, Niệm Sơ vừa tròn 8 tháng

Giữa hè.

Còn đến 2 tháng nữa mới khai giảng năm học mới, việc nghỉ hè ở nhà sẽ không còn buồn chán, tẻ nhạt mà trở nên tươi sáng nếu phát hiện ra một vài điều thú vị.

Thư Giai nhận ra, kể từ khi con trai nhà mình ôm đứa con gái nhỏ của nhà họ Niệm trong sân, ngày nào anh cũng chạy sang nhà bên đó.

Cũng không làm gì mà chỉ ôm cô, cùng cô chơi đùa, khi thấy cô cười khúc khích, chính mình cũng vui theo.

Hai đứa nhỏ kia cùng chơi đùa, một mặt trắng nõn, mềm mại, một mặt khôi ngô tuấn tú.

Một cảnh tượng hiếm thấy, cả hai gia đình đều thấy mới lạ không thôi.

Lý An Nhiên tính tình không biết giống ai, đã đến tuổi trưởng thành, nhưng lại ít nói và điềm tĩnh.

Luôn thích ở một mình trong phòng đọc sách. Khi một mình thì chơi game. Đối với những đứa trẻ khác không lạnh lùng cũng không nhiệt tình lắm.

Quần áo trên người lúc nào cũng sạch sẽ, mặt mày tươi tắn, một chút tinh thần phấn chấn ở tuổi này cũng không có. Nhưng cũng khiến người ta bót lo lắng vì không có một khuyết điểm nào.

Những cha mẹ khác thường lo rằng con cái nhà họ quá nghịch ngợm, nhưng Thư Giai lại lo rằng con trai mình lại quá ngoan ngoãn, giống như một ông cụ non, thiếu sức sống. Nhưng bây giờ có vẻ hơi khác.

Bà không thể không liếc mắt nhìn hai đứa nhỏ chơi cách đó không xa.

Niệm Sơ vừa lúc thích vui vẻ chơi đùa, không chịu nằm ngoan ngoãn trên giường mà trèo lên trèo xuống. Đám Nhã liền làm sạch sân bê tông trong sân bằng nước, khoanh thành một khoảng lớn cho cô chơi đùa.

Ngày hè nóng bức, dưới sân lại mát mẻ nên lúc này ngay cả quạt cũng không cần đến.

Hai người mẹ, Đám Nhã là một giáo viên dạy ngữ văn, suốt kỳ nghỉ hè chỉ ở gần học sinh. Còn Thư Giai sau khi sinh Lý An Nhiên, chỉ ở nhà làm nội trợ.

Vừa đúng lúc có chuyện để nói

Hai người kể từ khi cưới chồng ở đây mới biết, Lý Khâm và Niệm Thanh là hàng xóm với nhau từ nhỏ, quan hệ thân thiết tới mức có thể mặc chung một quần. Sau khi lập gia đình, xây dựng công việc cũng không chuyển đi nơi khác, vẫn ở xóm cũ.

Nói là xóm cũ vì hầu hết các tòa nhà cũ ở thành phố B đều là những khoảng sân nhỏ, những con hẻm dài với những bức tường xanh và gạch đen.

Chỉ sau khi kinh tế phát triển, nhiều tòa nhà lớn dần mọc lên, một làn sóng mới hiện đại hóa. Đường như nơi này đã trở nên cũ kỹ và lạc hậu.

Lý Khâm mấy năm nay thường xuyên lái nhái, chủ yếu là muốn chuyển nhà đến trung tâm thành phố.

Lúc trước Niệm Thanh thi đậu một trường Đại Học lớn, Lý Khâm lại chỉ học ở một ngôi trường bình thường nhưng mối quan hệ của họ không hề xa cách, vẫn là anh em tốt của nhau.

Sau này, khi Niệm Thanh trở thành giáo viên, Lý Khâm cũng bắt đầu kinh doanh. Sau một vài năm thì công ty ngày càng phát triển lớn hơn vì vậy mới cần nhắc đến việc mua nhà.

Trái lại, hai vợ chồng Niệm Thanh đều là giáo viên, lương cũng không nhiều, hiện tại lại có con, mua nhà mới quá thực là một việc khó. Cho dù Lý Khâm nhiều lần muốn giúp đỡ nhưng luôn bị từ chối.

Tuy nhiên, khu này cũng dễ sống, bốn phương thông suốt, đông ấm, hạ mát, không kể đến những khuyết điểm nhỏ thì cũng là nơi lý tưởng để sống. Thế nên sau một khoảng thời gian dài thì không còn ý muốn chuyển đi nữa.

Nói chung, quan hệ hai nhà gần bó thân thiết đến mức làm người khác cũng phải ghen tị.

Vào buổi chiều, trời vẫn còn nóng, nhưng dưới tán cây lại mát mẻ, những ánh nắng nhỏ chiếu sang rất nhẹ nhàng, gió thổi nhẹ, lá khẽ rung, mang đến hương mát một hồi.

Lý An Nhiên đang đứng dưới bóng râm, tay nâng người Niệm Sơ, cẩn thận dạy cô gái nhỏ tập đi, tâm trạng hứng thú như thể đang làm một việc yêu thích.

Ngay cả sự trầm tính khi xưa cũng không còn, mà còn cho thấy một chút tính trẻ con hiếm có.

Niệm Sơ kể từ khi sinh ra đã rất ngoan ngoãn, không ồn ào, gặp người lạ cũng không khóc. Lúc nào cũng trung ra khuôn mặt nhỏ tròn cười rất vui vẻ.

Giờ phút này bị Lý An Nhiên ôm nửa người vào lòng, chỉ biết bước đi với hai chân ngắn yếu ớt theo anh.

Thư Giai cùng Đám Nhã vừa nói chuyện phiếm vừa canh con, hai người họ không mong đợi Lý An Nhiên có thể dạy Niệm Sơ cái gì, chỉ là trong khi hai đứa nhỏ chơi cùng nhau thì cả hai bà mẹ cũng có vài phút rảnh rỗi.

Advertisement / Quảng cáo

Tuy nhiên vào ngày nọ, Lý An Nhiên ngồi xổm trên mặt đất, giơ hai tay ra với Niệm Sơ, cô gái nhỏ tập tễnh bước đi vài bước rồi lại bỏ nhào vào lòng anh, hai người ngạc nhiên đến nỗi dừng ngay việc thêu chữ thập.

“Niệm Niệm... vừa mới biết đi sao...?”, Thư Giai ngơ ngác nghiêng đầu, nhìn Đám Nhã hỏi.

Đám Nhã hai mắt cũng mở to, nhìn chăm chăm cảnh tượng trước mắt, ngơ ngẩn trả lời, “Tôi cũng vừa mới biết đấy...”

Lý An Nhiên kìm nén sự phấn khích trong lòng mình, nhưng không che giấu nổi nụ cười trên mặt. Anh ôm chặt cô dưới thân mình, nhìn chăm chăm Niệm Sơ với ánh mắt nghiêm túc mà khen ngợi.

“Niệm Niệm giỏi quá, đã biết đi rồi này!”

Nhưng người trước mặt lại không hiểu gì, chỉ cười toet toét, hai chân ngo nguẩy, ầm ĩ không thôi.

Lý An Nhiên nắm chặt lấy bàn tay đang lắc lư của cô, cúi đầu hôn lên đôi má mềm mại trắng trẻo, rồi dịu dàng nói, “Niệm Niệm ngoan, tập lại lần nữa nhé.”

Anh đỡ Niệm Sơ đứng vững, rồi mới buông tay ra, lùi vài bước rồi ngồi xổm từ xa, lại giơ hai tay về phía cô, đồng thời nhẹ nhàng vỗ tay.

“Niệm Niệm tới đây, anh ở đây này.”

Cơ thể nhỏ bé đang đứng đó bắt đầu chao đảo bước từng bước về phía trước, vừa nhẹ nhàng tựa như không có lực, ai trông thấy cũng sợ sẽ ngã.

Lý An Nhiên chăm chú nhìn, cũng không buồn nhắm mắt, chỉ tập trung cao độ theo từng bước đi của Niệm Sơ, nếu chỉ xảy ra một bước vấp ngã nhỏ, thì sẽ liền chạy lại ôm cô.

Cũng may đó chỉ là suy nghĩ của anh thôi, khuôn mặt Niệm Sơ đang tươi cười, bước chân ngắn nhỏ, thân mình lúc lắc chạy vào lòng ngực anh.

Lý An Nhiên thỏa mãn nắm lấy tay cô rồi ôm chặt cô vào lòng.

Vào một buổi chiều nọ, Niệm Sơ từ lúc mới tập đi giờ đã có thể chậm rãi đi bộ cùng mẹ, Đám Nhã chơi đùa với cô trên đường, vô cùng vui vẻ.

Lý An Nhiên ở một bên nhìn chăm chăm nụ cười trên khuôn mặt tròn xoe kia, tùy tiện ăn vặt một miếng.

Rõ ràng anh là người dạy cô đi từng bước, thế nào mà chỉ trong chớp mắt liền quên mất người này, còn ở đó cười đùa vui vẻ, đúng là cô gái nhỏ không có trái tim.

Lý An Nhiên cụp mắt, nhìn chăm chăm dưới đất phát hiện có hòn đá nhỏ màu xanh, thuận tay nhặt lên rồi ném vào góc tường. Nếu cứ để trên đường như thế, ai đó đang tập đi không cẩn thận giẫm vào sẽ rất đau.

Anh lại lần nữa khôi phục ánh mắt ngược lên, nhìn con người nhỏ bé kia mà khẽ cười. Thư Giai vỗ đầu anh, nhẹ nhàng nói,

“Đi thôi, trời tối rồi, về nhà ăn cơm.”

“Vâng”, anh gật đầu, rồi chợt nhớ ra điều gì đó không hài lòng, nói nhỏ với “Mẹ, đã nói là đừng vỗ đầu con nữa mà.”

“Làm sao, ngay cả đầu con trai mình cũng không được vỗ sao?”

“Con đã là học sinh tiểu học, không còn là trẻ mẫu giáo nữa!”

Thư Giai hừ một tiếng rồi lại xoa đầu anh, vừa cười vừa mắng: “Ngay cả khi là học sinh tiểu học, con cũng vẫn chỉ là một đứa nhỏ.”

Mùa hè trôi qua, thời tiết cũng trở nên lạnh hơn một chút. Gió đêm hòa quyện cùng với mùi thơm của hoa quế.

Niệm Sơ đã có thể tự mình bước đi trong sân, Lý An Nhiên thường dẫn cô đi dạo, một cao một thấp nắm tay nhau qua những con đường đá, qua những khung cửa.

Chỉ khi gặp được những đám trẻ nhỏ đang cùng nhau chơi đùa, chắc chắn sẽ không tránh được những ánh mắt đánh giá. Những lúc này, Lý An Nhiên thường đem Niệm Sơ ra phía sau che, không để cho ai nhìn thấy.

Lúc Niệm Sơ còn bi bô tập nói, những khi đưa cô ra ngoài chơi cũng chỉ biết kêu ê ê a a, khi kích động còn quơ chân múa tay.

Đôi mắt tròn xoe đen nhánh, khuôn mặt bụ bẫm giống cái bánh bao nhỏ, một phần được nuông chiều từ lúc sinh ra, khiến người nào cũng đem lòng yêu mến.

Lý An Nhiên bắt đầu dạy cô gái nhỏ nói chuyện.

Từng câu từng chữ, vô cùng nghiêm túc, dường như không hề cảm thấy phiền mà dạy lại nhiều lần, vừa kiên nhẫn lại vừa tỉ mỉ, Thư Giai cùng Đàm Nhã mỗi khi thấy như vậy đều cảm kích không thôi.

Duyên phận giữa người với người đúng là kỳ lạ.

Thời điểm Niệm Sơ biết nói, chữ đầu tiên khi mở miệng không phải là ‘cha’, cũng không phải ‘mẹ’, mà là ‘anh’

Trước khai giảng một ngày, Lý An Nhiên cùng Niệm Sơ nghỉ hè đã hai tháng, cuối cùng cũng phải đến trường, anh không nỡ xa cô. Trước khi đi học, còn không quên dụ cô mở miệng,

“Niệm Niệm, ngày mai anh phải đến trường, sẽ không thể đến chơi với em”.

“Ê ê...a”. Khuôn mặt trắng trẻo vô tư cười.

“Anh còn phải về nhà.” Lý An Nhiên ôm cô vào lòng, ngồi xổm xuống sàn nhà.

“Y y...”. Cảnh tay nập mạp chỉ vậy vậy, đôi má mềm mại nở nụ cười để lộ hai cái răng cửa nhỏ màu trắng, gương đôi mắt đen láy, ngây thơ nhìn.

Ánh nắng chiếu đầy trời, chiếu xuống gương mặt trắng nõn, Lý An Nhiên nửa ngồi xổm trên sàn nhà, khuôn mặt hiện một vẻ mắt mát.

Anh dạy Niệm Sơ nói lâu như vậy mà vẫn chưa thể nghe cô nói những gì anh muốn nghe.

Lý An Nhiên lại chớp chớp mắt, lại ngẩng đầu lên nhìn, đôi mắt hiện lên một tia chờ đợi

“Niệm Niệm, gọi anh.”

Cô mở to mắt nhìn anh, khoe miệng giật giật.

Lý An Nhiên thất vọng cúi nhìn xuống đất, nhưng đột nhiên một giọng nói nhỏ phát ra bên tai anh.

Rõ ràng và mới lạ, mềm mại như nhung lụa khẽ run, tựa những tia sáng mặt trời xuyên qua những đám mây lúc bình minh rồi xuyên thẳng vào màng nhĩ của anh.

Advertisement / Quảng cáo

“ Anh.anh...”

Cảm thấy hài lòng, Lý An Nhiên lập tức bế cô từ mặt đất lên, mừng rỡ xoay vài vòng, vui mừng và hạnh phúc không thể diễn tả tâm trạng của anh lúc này, chỉ cảm nhận được ánh mặt trời chiếu khắp trong tim.

Lúc tối, Niệm Thanh, Đàm Nhã cùng chơi đùa với Niệm Sơ, bỗng nhiên khi nghe thấy cô bắt đầu nói “ba, mẹ”, hai người sững sờ một hồi mới kích động nhìn nhau, rồi bắt cô tiếp tục nói.

Có thể nói Niệm Sơ tuy miệng nói không rõ, còn có khi ê ê a a dễ thay thế, nhưng đối với Lý An Nhiên lúc nhỏ còn đỡ hơn.

Anh thích nói chuyện với cô, dịu dàng lắng nghe giọng nói non nớt kia nói theo anh từng câu chữ rồi sau đó từ từ lưu loát.

Khó có thể miêu tả cảm giác vui sướng khi đạt được thành tựu này.

Lý An Nhiên bắt đầu đi học, mỗi lúc tan học lại chạy sang nhà bên cạnh trước tiên, cùng Niệm Sơ chơi đùa nửa ngày rồi mới trở về nhà ăn cơm

Nhưng anh thường gấp thức ăn vào bát rồi chạy qua lại đút từng miếng cho Niệm Sơ, hải lòng nhìn cái miệng nhỏ nhai từ từ.

Thời gian trôi qua từng ngày, Niệm Sơ cũng lớn lên, ngày càng hoạt bát, mỗi lần nhìn thấy Lý An Nhiên sẽ đều chạy từng bước nhỏ kêu anh.

Sau đó giang hai tay ra, bỏ nhào vào lòng anh ôm chặt.

Khuôn mặt tròn tròn, cười lên như một bông hoa nở rộ, rất đáng yêu.

Lúc Niệm Sơ lớn hơn một chút nữa, Lý An Nhiên bắt đầu dắt cô ra ngoài chơi cùng những đứa trẻ khác, chơi trò mèo đuổi chuột hoặc trốn tìm.

Có những ngày mưa sẽ cùng cô ở nhà, dạy cô đọc từng chữ trong cuốn truyện tranh, những năm còn lại trong cuộc đời đều ở bên cô gái nhỏ ấy.

Sau này, mọi đứa trẻ trong xóm đều biết, Lý An Nhiên có một em gái nhỏ bên cạnh, như hình với bóng, lúc nào cũng giữ chặt trong tay.

Không ai dám bắt nạt,

Không ai dám đến gần.

Dù cô gái nhỏ ấy có đôi mắt đen nhánh to tròn, làn da trắng và khuôn mặt ngời sáng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2

Editor: Thủy Linh

Niệm Sơ ngày đầu tiên đi học khóc đến kinh thiên động địa.

Thật khó để tưởng tượng rằng một đứa bé nhỏ vậy mà có thể khóc lớn như thế.

Mắt cô đỏ ửng, miệng chu ra, hai tay dụi mắt, mái tóc ướt đầm mồ hôi dính trên trán, trông rất đáng thương.

Đàm Nhã với Niệm Thanh dỗ nũa ngày nhưng cũng không có tác dụng, đành phải nhờ đến Lý An Nhiên đến giúp.

Niệm Sô từ trước đến nay rất ngoan ngoãn, rất hiền bướng bỉnh, nhưng một khi đã bướng lên thì ai dỗ cũng không được, chỉ có Lý An Nhiên mới có thể làm cô ngoan ngoãn trở lại.

Mặc dù chỉ mới tám tuổi nhưng Lý An Nhiên sinh hoạt rất có quy luật, mỗi sáng đều chạy bộ, về nhà tắm rửa rồi thay quần áo đi học.

Lúc nghe thấy Niệm Sô khóc, Lý An Nhiên tắm vội rồi mặc quần áo đi xuống lầu.

Mái tóc đen vẫn còn nhỏ vài giọt nước. Chỉ mặc một chiếc áo thun trắng, thơm mùi sữa tắm, một cảm giác sáng khoái mà người khác cũng cảm nhận được.

Ngửi thấy mùi hương quen thuộc, Niệm Sô đã sớm ngừng khóc, nhưng đôi vai vẫn còn đang run rẩy, thút thít.

Lý An Nhiên ngồi xuống trước mặt cô, ôm nũa người cô vào lòng, sau đó cúi xuống dùng tay mình lau đi nước mắt.

Nhìn vào đôi mắt vừa đỏ vừa tròn kia, Lý An Nhiên sát mặt vào hỏi

Advertisement / Quảng cáo

“Sao lại khóc?”

Niệm Sô thút thít, nghẹn ngào nói

“Em..Em không muốn đi học...”

“Ồ trường có rất nhiều bạn nhỏ, có thể chơi đùa cùng với em mỗi ngày mà kia mà”. Lý An Nhiên nhẹ nhàng nói.

Cô gái nhỏ trước mặt lập tức tắc đầu lia lịa, “Em không thích, không thích chơi với những người khác, chỉ thích chơi với anh thôi.”

Vừa nói xong, lại kích động rơi nước mắt, không kìm chế được mà khóc lớn.

“Nhưng làm sao đây, anh muốn đi học. Hay là hai chúng ta cùng đi, tan học lại trở về nhà cùng chơi đùa, có được không?”

Niệm Sô nghe vậy chớp chớp mắt, miệng còn đang định nói nhưng Lý An Nhiên đã nói tiếp

“Niệm Niệm ngoan, nghe lời anh, không được khóc nữa.”

Cô nhìn anh chăm chăm, đôi mắt còn đỏ hoe.

Trong giây lát, âm thanh nhỏ nhẹ vang lên, như đang còn nức nở, tựa lông vũ nhẹ nhàng khẽ chạm đến tim

Cơ thể nhỏ bé hơi run run, có vẻ như đang nén khóc

Cô nói, “Anh ơi, em không khóc nữa, anh đi sấy tóc đi, không sẽ bị cảm lạnh đó.”

Thế là Niệm Sô đành phải đi học, lúc nào trở về nhà cũng khổ sở khóc lóc không ngừng. Vừa đến nhà, chiếc cặp còn chưa để xuống đã vội chạy sang nhà của Lý An Nhiên.

Sau đó liền chạy vào lòng, hai tay ôm chặt cổ anh, miệng riu rít không ngừng

“Anh ơi, ở trường em không quen ai cả..”

“Trong lớp muốn ngồi chỗ kia nhưng không được ngồi, cũng không thể nói chuyện..”

“Đói bụng cũng không được ăn...” Cô nũng nịu, giọng nói như đang sắp khóc.

Lý An Nhiên chỉ có thể ôm cô dịu dàng khuyên nhủ, “Niệm Niệm, trẻ con ai cũng phải đi học, nếu không sẽ vô học, không có người chơi cùng.”

“Thật vậy sao?”, cô nheo mắt nhìn anh, đôi mắt như đang phủ một lớp sương.

“Ừ, anh nói thật mà.” Lý An Nhiên nghiêm túc gật đầu.

Niệm Sô khổ sở rù rù mắt xuống, đem đầu gác lên cổ anh không nói lời nào, chớp chớp lông mi còn đang thấm nước mắt, khuôn mặt nhỏ vô cùng im lặng.

Lý An Nhiên biết đây là đáng về của cô lúc buồn, trong lòng anh có chút bất lực, chỉ có thể cúi đầu ôm cô, lặng lẽ an ủi

Một lúc sau, Lý An Nhiên mới lên tiếng

“Niệm Niệm..”

Cô gái nhỏ còn đang tròn mắt nhìn, nhưng không đáp lại, cứ như thể bướng bỉnh, Lý An Nhiên cười khẽ, đánh mở miệng, “Anh mời tay quá, Niệm Niệm”.

Vừa dứt lời, cô lập tức trào xuống khỏi người anh, sau đấy nhẹ nhàng xoa cổ tay anh, trên mặt vô cùng áy náy, nhỏ nhẹ nói

“Niệm Niệm xin lỗi...để em xoa tay anh hết đau nhé.”

Lý An Nhiên nghe thấy vậy liền nhẹ nhàng xoa đầu cô, khẽ nói,

“Ngốc.”

Niệm Sô đi học mẫu giáo được vài ngày thì Đàm Nhã được nhà trường phân làm giáo viên chủ nhiệm.

Trách nhiệm trên vai ngày càng tăng lên, những ngày ở trường học cũng như thế mà tăng, đương nhiên sẽ có lúc phát sinh vài tình huống mà không về nhà. Cứ như vậy mà Niệm Sô được giao cho Thư Giai.

Niệm Sô từ nhỏ đã theo chơi đùa cùng Lý An Nhiên, vì thế mà nhà của anh cũng quen thuộc như nhà mình, không hề cảm thấy xa lạ, ngược lại còn rất vui vẻ.

Đi Thư nấu ăn rất ngon, nhà rất đẹp, lại còn cảm giác ấm cúng, trên ban công còn có cái xích đu trắng.

Lúc nào cô cũng ngồi đu đưa chơi ở đó, rất vui.

Advertisement / Quảng cáo

Mỗi lần ăn cơm tối xong, hai vợ chồng Đàm Nhã còn chưa về, Niệm Sô phải qua phòng Lý An Nhiên ngủ cùng anh. Cứ như thế vài ngày, cả hai nhà đều cảm thấy quen với điều đó.

Niệm Sô rất thích ngủ cùng Lý An Nhiên, vì khi cô ngủ ở cái phòng lớn kia luôn thấy sợ hãi, phải mở đèn khắp phòng mới ngủ được.

Nhưng mỗi khi mẹ cô lên tắt đèn, Niệm Sô chỉ có thể trùm chăn khấp người, tuyệt vọng xua đuổi bóng tối trong đầu.

Trái lại, phòng của anh Lý An Nhiên rất đẹp, hơn nữa là đặc biệt ấm áp, Niệm Sô vừa mới nằm lên giường đã trực tiếp ngủ thiếp đi.

Công việc của Đàm Nhã ngày càng bận rộn, bởi vì có một lần bồi dưỡng học sinh giỏi nên hiệu trưởng quyết thăng chức làm giáo viên trung học, mỗi khi tan làm còn phải ở lại dạy thêm hoặc sửa bài thi. Từ đó Niệm Sô đều ở nhà

Lý An Nhiên, cùng anh ăn cơm, cùng anh đi học.

Thư Giai rất yêu thích Niệm Sơ, thích đưa cô đi dạo phố mua quần áo, biến cô thành một nàng công chúa nhỏ, thỏa mãn mong ước từ lâu.

Thư Giai luôn muốn có một cô con gái, nhưng sau khi sinh Lý An Nhiên, cơ thể yếu đi, không thể sinh được nữa, nên yêu mến Niệm Sơ như con gái mình.

Năm ấy Niệm Sơ sáu tuổi, tốt nghiệp nhà trẻ, trở thành học sinh tiểu học. Lúc đó Lý An Nhiên đã mười một tuổi học lớp năm.

Đàm Nhã có lẽ đã nhận ra vài năm nay hơi lạ với Niệm Sơ nên cố gắng trở về nhà sớm, nấu cơm cho Niệm Sơ, cùng con gái làm bài tập.

Nhưng Niệm Sơ thì vẫn vậy, thường xuyên chạy qua nhà Lý An Nhiên không chịu về.

Dần dần trở thành thói quen, Đàm Nhã đã khuyên rất nhiều lần nhưng không có tác dụng, cũng tùy ý mặc cô.

Sáng sớm

Lý An Nhiên mở mắt ra, phát hiện Niệm Sơ đang nằm trong lòng mình, thân mình mềm mại, ngủ rất yên tĩnh, khuôn mặt nhỏ ửng hồng.

Anh cục cựa vài giây nhưng không đẩy cô ra, giờ tay lấy chiếc chăn bỏ ra sau, ôm chặt cô vào người.

Ngoài cửa khung cảnh mùa xuân tươi đẹp, ánh nắng vàng nhạt xuyên qua cửa sổ chiếu xuống sàn cho thấy một ít bụi đang bay lơ lửng trong không khí.

Vài giọt sương còn đọng trên lá, thấp thoáng một màu xanh tươi cùng với màu xanh lam của bầu trời.

Anh lười biếng nhắm mắt lại, cọ cọ cái cằm trên đỉnh đầu Niệm Sơ, lại tiếp tục ngủ.

Thư Giai mở cửa phòng ra, nhìn thấy một cảnh như vậy, bắt lực lắc đầu, nhìn chăm chăm vào hai khuôn mặt nhỏ đang ngủ yên, không nỡ lên tiếng kêu dậy.

Tại bàn ăn trong phòng khách, Lý Khâm đang đọc báo, trước mặt có bánh quẩy và sữa đậu nành. Thấy Thư Giai một mình đi xuống lầu, lên tiếng hỏi

“Con bé Niệm Niệm kia lại tới nữa hả?”

“Đúng vậy, hai đứa còn đang ngủ cùng nhau, trông rất đáng yêu.” Thư Giai ngồi xuống, lấy đĩa gấp một cái bánh quẩy, cắn một miếng rồi lại nói

“Này, nói gì thì nói, hai đứa vẫn còn đang lớn, ngủ chung như vậy có phải là hơi bất thường không?”

Tờ báo trên tay khẽ lật, Lý Khâm mặt không biểu cảm nói

“À..”

“Anh à cái gì, phải nói một câu gì đi chứ..” Thư Giai trừng mắt một cái.

Lý Khâm nghe vậy, ánh mắt rời khỏi tờ báo, gật đầu nói một cách nghiêm túc

“Em nói phải, điều đó không đúng lắm.”

“...” Thư Giai không để ý đến nữa, tiếp tục ăn sáng.

Đồng hồ báo thức trong phòng vang lên, ồn ào chói tai, Lý An Nhiên từ từ mở mắt, mơ mơ màng màng duỗi tay tắt, rồi dừng lại hai giây, mắt mở to.

Niệm Sơ còn đang ngủ say, cái mũi nhỏ trắng khê rung lên, đôi môi còn đỏ nhạt.

Hít một hơi ổn định lại tinh thần, Lý An nhiên đẩy đẩy người bên cạnh mình, nhẹ nhàng nói

“Niệm Niệm, dậy thôi, trễ giờ rồi”

Niệm Sơ mơ màng khẽ cục cựa, miệng còn lẩm bầm, nhắm rồi lại mở mắt, chốc lát lại nằm im.

Lý An Nhiên chớp mắt, tiếp tục gọi cô

Giọng nói của anh vừa dễ nghe lại có phần dịu dàng vì mới ngủ dậy, Niệm Sơ rớt cuộc cũng mở mắt rồi lười biếng nhắm lại, cuối cùng cọ vào xương quai xanh của anh.

Advertisement / Quảng cáo

Miệng nói mở, như con mèo nhỏ, ngửa ngửa trong tim

“Anh Lý An Nhiên...”

“Dậy nào”, Lý An Nhiên dùng tay chải chải tóc cô, dịu dàng nhìn lại.

Niệm Sơ nằm im một lát rồi bị anh ôm lấy, nhấc người ra khỏi chăn, sau đó đặt cô trước bồn rửa mặt, rồi nhét bàn chải đánh răng vào miệng, động tác nhanh nhẹn như đã làm việc này nhiều lần trước kia.

Mùi bạc hà lan tỏa ra trong miệng, xông thẳng vào đầu, Niệm Sơ lười biếng mở mắt rồi chậm rãi súc miệng.

Hai người rửa mặt xong xuống lầu, bữa sáng trên bàn còn đang nóng, Thư Giai đang đóng hộp đồ ăn thấy thế liền đưa hai đứa nhỏ đến trường.

Trường tiểu học ở rất gần đó, chỉ cần đi qua con ngõ nhỏ, băng qua đường lớn là có thể tới nơi, đại khái chỉ mất có mười phút.

Cô gái nhỏ được anh ôm trong lòng, đôi mắt to tròn nhưng không thể nhìn thấu được điều gì, khuôn mặt trắng trẻo còn đang ngơ ngác, có chút buồn ngủ.

Vừa ngốc lại vừa đáng yêu.

Lúc còn đang ở ngã tư chờ đèn xanh, Lý An Nhiên vui vẻ nhìn cô, thoáng chốc lại không nhận được mà nở nụ cười.

Đúng là cô gái nhỏ ngốc nghếch

Anh mắng thầm trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Editor: Thủy Linh

Đối với niệm Sơ mà nói, trường tiểu học so với mẫu giáo đương nhiên là vui hơn nhiều.

Chương 3

Editor: Thủy Linh

Cái chính là không còn phải ngồi một mình trên xe buýt nữa mà là được cùng với anh Lý An Nhiên đến trường.

Niệm Sơ mỗi khi tan học liền giống như con chim sẻ nhỏ, miệng cứ riu rít không ngừng kể chuyện, nào là chuyện được ngồi gần một bạn rất đáng yêu, còn nhận người ta làm bạn thân, còn nói rằng bạn ấy có cái tên rất đặc biệt.

Nói tới đây, cô đưa tay ra sau lưng. Lắc đầu rồi nhìn anh chăm chăm, khuôn mặt tròn trịa đang lung tung điều gì đó.

Lý An Nhiên thấy đáng về ấy liền nghĩ rằng cô bạn kia chắc chắn là không dễ thương bằng Niệm Niệm của anh lúc bấy giờ.

Nghĩ vậy anh lại mở miệng giả vờ hỏi thăm

“Ừ, bạn ấy tên gì thế?”

Niệm Sơ mở to hai mắt, khoe miệng cao cao nhếch lên, lộ ra một biểu cảm tự hào, nói từng chữ một, “Cherry, Cherry!”

“Siêu đặc biệt có đúng không?”. Cô đưa hai tay lên che lấy mặt, đôi bàn tay như búp măng trắng.

“Đúng là rất đặc biệt. Nhưng tên Niệm Niệm của anh cũng rất hay nha.”

Lý An Nhiên mỉm cười dịu dàng vỗ đầu cô. Nhưng hình như cô không nghe thấy anh nói, lại tiếp tục lăm bằm

Advertisement / Quảng cáo

“Em chưa gặp ai có tên là Cherry bao giờ.”

“Nhưng đúng là rất đặc biệt nha”

“Bạn ấy thực sự rất giống như một quả anh đào nhỏ, môi đỏ đỏ cười lên rất dễ thương. Á...”

Đột nhiên cô hét lên, quay sang nhìn chăm chăm vào mặt Lý An Nhiên

“Bạn ấy thật sự rất đáng yêu”

“Chà, đáng yêu đến mức phải khiến em ghen tị sao?”

Lý An Nhiên ra vẻ nghiêm túc, ngắt lời cô. Nếu không, với cái tính của cô gái nhỏ này không chừng sẽ nói việc này cả đêm.

Niệm Sơ lấy tay che miệng, mắt nhìn qua lại, giống như hai viên trân châu đen, Lý An Nhiên bất đắc dĩ lè lưỡi cùng cô đi tiếp về phía trước.

Cứ tưởng rằng mỗi ngày đều được nghe cô riu rít cùng về nhà, không ngờ hôm sau Niệm Sơ lại trở nên vô cùng im lặng, khuôn mặt nhỏ không có biểu cảm, hơi lạ lạ.

“Niệm Niệm?”

“Dạ?”, cô trả lời nhưng không ngẩng đầu lên.

“Hôm nay có gì vui không?” Lý An Nhiên gọi chuyện

Cô không đáp nửa lời, lúc sau mới rầu rĩ nói

“Hôm nay không có gì vui hết, nhưng lại có chuyện không vui!”

“Bạn của em đâu?” Lý An Nhiên mơ hồ hỏi

“Cherry đổi chỗ ngồi, em phải ngồi cùng một bạn nam khác, tóc bạn ấy vàng vàng lại rất thích kéo tóc em, siêu phiền”, cô thấp giọng oán giận, trán nhăn lại như quả bóng.

Ánh mắt của Lý An nhiên dừng lại trên mái tóc đen dài ngang vai kia, khẽ nói

“Đừng buồn nữa, ngày mai đi học chắc người bạn kia lại đổi đi chỗ khác thôi.”

“Có thật không?” Cô ngẩng đầu lên, trong mắt đều là sự bất ngờ.

“Thật mà.”

Niệm Sơ lập tức vui vẻ trở lại, lại trở thành con chim nhỏ vô tư riu riu suốt trên đường.

Tối hôm đó, cô tắm rửa xong rồi lăn lộn trên giường Lý An Nhiên, không chịu về nhà. Bởi vì hôm nay Thư Giai đã thay bộ trải giường, màu hồng kẻ sọc, ngay lập tức đánh trúng vào con tim thiếu nữ của Niệm Sơ.

Đàm Nhã hứa cũng sẽ mua cho cô một bộ như vậy để cô về nhà, Niệm Sơ nghiêm túc suy nghĩ vài giây lại nói,

“Khi nào mẹ mua rồi con mới về”

Lý An Nhiên đang ở phòng đọc sách nghe vậy liền bật cười. Bất lực lắc đầu, đúng là nhỏ mà lanh lợi.

Hôm sau Niệm Sơ đi học trở lại, phát hiện cậu bạn phiền phức kia đã đổi chỗ, lại được ngồi cùng bàn với Cherry đáng yêu, cô mừng rỡ lại hào hứng nói chuyện với bạn ấy.

Nhưng là rất kỳ quái, cậu bạn Hạ Chí phía trước kia có vẻ rất khó chịu.

Ánh mắt của cô như bị thiêu đốt, cảm thấy bất an trong lòng

Nhỏ tới lúc thấy giáo yêu cầu đổi chỗ, Niệm Sơ cảm thấy rằng cậu bạn kia cũng không muốn ngồi gần cô. Rốt cuộc thì cô lại được trở lại ngồi cùng với Cherry đáng yêu.

Nghĩ tới chuyện đó, cảm thấy có chút áy náy. Nhưng nói chuyện với Cherry một hồi cô lại quên như không có việc gì xảy ra.

Những năm học tiểu học của Niệm Sơ cứ như thế mà bình thường trở lại.

Chỉ có Lý An Nhiên ngày càng lớn lên, phải lên trung học, phiên nào cũng theo nhau mà đến.

Trường trung học và tiểu học là hai trường riêng biệt, điều này có nghĩa là, Niệm Sơ sau này phải đi học một mình.

Tin này quả thực là một tin dữ

Advertisement / Quảng cáo

Tệ hơn nữa là, sau khi Lý An Nhiên lên cấp 2, Đàm Nhã không cho Niệm Sơ ở nhà anh qua đêm nữa.

Nhưng mỗi khi Đàm Nhã không có nhà, Niệm Sơ lại len lút qua đây.

Niệm Sơ từ nhỏ đã được nuông chiều, vừa ngọt ngào vừa mềm mại, giọng nói có chút lăm lăm, Thư Giai không thể nào chống cự, cho rằng cô vẫn còn nhỏ xúi chối cũng không có vấn đề gì mà cho phép cô vào nhà.

Buổi tối Lý An Nhiên đọc sách ở trên bàn, Niệm Sơ ngồi trên đầu giường kể lại những việc xảy ra ở trường, cô nói chuyện một cách lộn xộn, không hề có trình tự.

Lý An Nhiên về mặt nghiêm túc nghe cô nói, thỉnh thoảng nói vào vài câu, bầu không khí rất hài hòa.

Hai người không còn được học chung trường với nhau, Lý An Nhiên phải tách ra học ở trường trung học, anh đã quen với việc nghe Niệm Sơ kể những việc cô làm ở trường, đột nhiên không được nghe giọng nói ấy nữa, thời gian ấy quả thực rất buồn chán.

Niệm Sơ chỉ có thể cùng anh nói chuyện vào ban đêm.

Có khi cảm thấy mệt vì nói nhiều quá, cô bế bụng đồ ngủ gấu hồng chớp chớp mắt rồi mở miệng ngáp một cái, sau đó chui vào chăn rồi ngủ thiếp đi.

Mỗi lúc như vậy, Đàm Nhã liền bắt đầu đi mà ôm cô về nhà, sáng sớm hôm sau khi tỉnh dậy, Niệm Sơ liền phát hiện mình đã trở về giường của mình từ bao giờ. Lúc đó, cô chỉ có một điều ước trong lòng, đó chính là mau lớn trở thành học sinh trung học để có thể tiếp tục cùng anh Lý An Nhiên đến trường.

Thời gian trôi qua, Niệm Sơ đã qua ba cái sinh nhật, rốt cuộc cũng trở thành học sinh trung học. Mấy năm ấy, cô đã cao lên, cũng đã ra dáng một thiếu nữ.

Mà Lý An nhiên đã trở thành một thiếu niên tuấn tú, dáng người đỉnh đặc, khuôn mặt sạch sẽ, trắng nõn, sự đẹp trai của anh làm cho người khác không thể nào nhìn thẳng vào.

Các nữ sinh thỉnh thoảng nhìn lên anh sẽ tự dơ mắt mà tránh mắt đi chỗ khác.

Niệm Sơ thích nhất là lúc ngồi ngay ngắn trên giường anh lên đọc mấy tấm thư tình.

Vào ngày khai giảng năm đó, mặt trời lên cao.

Một điều bất ngờ xảy ra, Đàm Nhã lại là chủ nhiệm lớp của Niệm Sơ.

Đa số học sinh tiểu học trường Niệm Sơ cũng đều nhập học trường trung học này nên không ít người gặp qua Đàm Nhã, bởi vậy tin Niệm Sơ là con gái của chủ nhiệm lớp đã được lan truyền một cách nhanh chóng.

Chức vụ của Niệm Sơ trong lớp liền trở nên to lớn không ngờ, đặc biệt là vì Đàm Nhã đã chỉ định cô làm lớp trưởng.

Một cảm giác không thể nói lên lời, nhưng tóm lại là làm người khác “vui” đến mức không đứng vững được.

Những bạn khác đột nhiên cũng vạch ra một ranh giới rất rõ ràng, một số không có ý tốt với cô, một số lại có chút thù địch. Họ nhìn cô với một ánh mắt đầy mỉa mai và cảnh giác.

Đây thực sự là một vấn đề đau đầu.

Ngày đi học chính thức

Niệm Sơ được Lý An Nhiên chở đi trên chiếc xe đạp đến trường, lần đầu tiên cô cảm nhận được cảm giác khi bị người khác chú ý.

Vào buổi sáng sớm của mùa hạ, gió mang theo một chút mát mẻ, lá bên đường có màu xanh tươi tốt, trên lá còn đọng vài giọt sương xanh bị gió thổi qua hai lần rồi rơi mất.

Thiếu niên phía trước mặc đồng phục học sinh ngắn tay, màu xanh và trắng, bả vai hơi nhem, áo ở phía sau bị gió thổi lên, để lộ một mảnh da trắng nhỏ ở thắt lưng.

Niệm Sơ nắm chặt góc áo của anh, sau đó vươn tay ra, lặng lẽ vuốt phẳng xuống gùm anh.

Ngay lập tức, chiếc xe lắc lư hai lần. Anh quay đầu lại, để lộ một nửa khuôn mặt đường nét rất đẹp rất trắng và thanh tú. Chiếc cảm tình tế và đôi môi đỏ khẽ giật giật.

“Niệm Niệm, đừng có sờ soạng anh.”

Anh nhìn vào mắt Niệm Sơ, giọng nói trầm thấp bất lực, không phải là khó nghe nhưng anh chỉ nói ngắn gọn rồi vội thu hồi ánh mắt, nhìn thẳng về phía trước.

Lý An Nhiên đã vỡ giọng từ năm trước, mỗi lúc nói chuyện với Niệm Sơ, giọng nói không thể nào trầm hơn nên chỉ có thể nói ít lời, lo lắng rằng sau này cô sẽ sợ giọng nói này.

“Em không có, tại eo của anh bị lộ ra, em chỉ che lại giúp anh thôi mà”, cô có chút nũng nịu giải thích, đôi mắt đen nhánh cùng với ánh nhìn hồn nhiên.

Người đằng trước vội dơ tay, mặt cũng hơi ửng hồng

Trên cả quãng đường, xe đi nhanh, qua cổng trường rồi rẽ vào đường chính, học sinh cũng tăng dần, thấy hai người đi qua không thể không liếc nhìn một cái.

Những người biết tính cách của Lý An Nhiên, trong mắt toàn là sự kính ngạc, ánh nhìn rơi xuống người Niệm Sơ, đột nhiên cảm thấy ghen tị với cô.

Ngoài ra còn có một số học sinh mới vừa vào trường, nhìn chăm chăm vào Lý An Nhiên trong mắt chỉ thấy sự đẹp trai của anh.

Advertisement / Quảng cáo

Cho dù chỉ là nhìn thoáng qua, nhưng Niệm Sơ cũng có thể nhận ra những ánh mắt phía sau mình. Trong lòng có một loại cảm giác khó giải thích.

Gần đến lớp, có khá nhiều học sinh trên đường, có hai hoặc ba cô gái cầm sách, những chàng trai mang balo và đeo kính, cao và thấp, tất cả không một ai quen thuộc.

Niệm Sơ nắm chặt một góc áo của Lý An nhiên, đôi mắt hạ xuống có chút sợ hãi.

Chiếc xe dừng lại trước một dãy phòng học, Niệm Sơ xuống xe. Lý An Nhiên sau khi dặn dò cô vài câu, anh bước lên xe và tiếp tục đạp về phía trước. Bóng dáng dần dần nhỏ lại, góc áo lại bay lên.

Trường trung học phổ thông và trung học cơ sở có chút cách xa nhau, hai dãy phòng học cách nhau vài tòa nhà, đạp xe đi cũng mất khoảng bốn, năm phút, Niệm Sơ nhìn anh đi xa mới nắm chặt quai cặp từ từ đi lên lầu.

Đột nhiên bả vai bị nắm lại từ phía sau, một giọng nữ vang lên.

“Này, xin chào, mình đã thấy cậu ngày hôm qua, chúng ta là bạn cùng lớp đấy. Đứng rồi, mình tên là Hứa Tường.” Đó là một cô gái có khuôn mặt sáng với cười rất tươi.

Niệm Sơ sững sốt một chút, tươi cười khẽ gật đầu

“À, chào cậu.”

“Học trường vừa này có quan hệ gì với cậu vậy?” Hứa Tường hỏi, sau đó lại nói nhỏ một tiếng. “Xin lỗi, hỏi như thế này có hơi bất lịch sự nhỉ?”

Hứa Tường ngược ngược gối đầu, sắc mặt đỏ ửng, “Tại mình có hơi tò mò”

“Ồ, không sao đâu.” Niệm Sơ đáp có một tiếng, dừng một chút rồi lại nói

“Đây là anh mình.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Editor: Thủy Linh

“À, là anh em ruột sao?”. Hứa Tường ngạc nhiên, thận trọng hỏi.

“Không phải.”

Niệm Sơ suy nghĩ một lát rồi chớp chớp mắt nói tiếp, “Là anh trai lớn lên cùng mình.”

Cô lập tức thay đổi biểu cảm, nhẹ nhàng giải thích không sót một ý nào, nhìn có ý gì đây? Niệm Sơ nghi hoặc nhìn Hứa Tường chăm chăm, Hứa Tường chỉ cười cười

“Có vẻ như cậu và anh ấy rất thân nhau...”

Hai người cùng nhau lên phòng học, Hứa Tường bắt đầu nói chuyện phiếm, Niệm Sơ liền trả lời mà không cần suy nghĩ

“Đúng vậy, anh ấy và mình như hai anh em ruột.”

“Ngưỡng mộ thật đấy, mình cũng muốn có anh trai nha.”

Niệm Sơ ngượng ngùng mỉm cười, khoe miệng cong lên một vòng cung nhỏ.

Hai người đến phòng học, còn chưa đến giờ vô lớp, bên trong vô cùng âm ỉ, xa nhau cả mấy tháng hè đúng là có nhiều chuyện để nói với nhau.

Những người không quen biết nhau thì đang làm quen, rồi dần dần trở nên thân thiết.

Đúng là tuổi trẻ tràn đầy sức sống.

Niệm Sơ vừa đi vào, liền có người nhận ra, hét to

Advertisement / Quảng cáo

“Lớp trưởng tới rồi kìa, mọi người im lặng một chút đi!”

Mọi ánh mắt đều đổ dồn lên người cô, những người bạn cũ đều biết rõ cô là ai, chỉ lộ ra một nụ cười với tâm ý sâu xa, những bạn mới thì mặt đầy sự kinh ngạc và bắt đầu đánh giá.

Niệm Sơ theo hướng của giọng nói lúc này, hóa ra đây chính là cậu bạn phiền phức kia, cô trừng một cái rồi yên lặng buông cặp sách xuống chỗ ngồi.

Thành tích của Niệm Sơ lúc tiểu học không tồi, tính tình lại rất tốt, luôn kiên nhẫn giảng bài cho người khác, hơn nữa, các giáo viên trong trường đều biết cô là con gái của Đàm Nhã nên từ nhỏ đến lớn, cô luôn được chỉ định làm lớp trưởng.

Mà trong lớp nào cũng vậy, luôn luôn có vài thành phần cá biệt.

Đúng lúc cái cậu bạn tóc vàng ấy lại nghịch ngợm có tiếng.

Cậu ấy tên là Âu Thông, trừ Niệm Sơ ra, ai cũng gọi cậu là Thông ca.

Phía sau rất náo động, ồn ào tiếng cười không dứt, Niệm Sơ nhìn về phía Âu Thông, kẻ gây ra chuyện này, nhàu mày quát lớn

“Thông Thông, còn ồn nữa là mình tẩy tóc cậu đấy.”

“Tẩy cái rắm, tóc này là tóc vàng tự nhiên.”

Cậu đỏ mặt gào lên, trong cổ họng không còn chút hơi gì, Niệm Sơ không để ý đến cậu nữa, lấy sách ra chuẩn bị đọc bài, phía sau cũng không còn ồn ào

Lại có tiếng nói nhỏ

“Thông ca, cứ như vậy mà bỏ qua sao?”

“Có phải là Thông ca không vậy, vừa bị lớp trưởng nhắc nhở một câu mà đã im lặng rồi sao?”

Lại có người cười xấu xa,

“Thật là, đúng là không nhìn ra nha, Thông ca của chúng ta là người nói đầu đánh đó, rất có uy hiếp, không gì cản được, có vẻ như không qua được ái mỹ nhân này rồi.”

“Im đi!”

Âu Thông thu hồi tầm mắt đang nhìn Niệm Sơ, thấp giọng cảnh cáo

“Đừng lấy cô ấy ra làm trò đùa”

Mọi người lập tức im lặng nhìn mặt nhau, trong mắt không còn sự cợt nhả.

Phòng học vô cùng yên lặng

Hứa Tường ngồi xuống bên cạnh Niệm Sơ, thấy thế, cúi người xuống hỏi nhỏ

“Niệm Sơ, cậu quen cậu bạn ấy sao?”

“Là bạn hồi tiểu học”, Niệm Sơ cười nói rồi liếc nhìn người đang đứng bên cạnh, một giọng nữ tính tế vang lên bên tai, cô nghe thấy hơi quen quen

“Chỗ này, là chỗ mình đã ngồi hôm qua”. Một cô gái trắng trẻo đứng trước bàn, ánh mắt nhìn chăm chăm Hứa Tường

Hứa Tường sững sốt một chút, sau đó liền tươi cười chân thành năn nỉ

“Ngại quá, chúng mình còn có chuyện chưa nói với nhau xong, có thể đổi chỗ với mình được không?”

Hứa Tường đứng lên, chỉ về chỗ ngồi sát cửa sổ mở miệng nói

“Mình ngồi ở bên kia, có thể dựa vào cửa sổ, lại còn có ánh nắng, không khí rất tốt đó”

Cô không nói sẽ trở về chỗ cũ, cũng không nói là ngồi tạm ở đây

Đều là học sinh mới vào trường, ai ngồi đâu cũng được, chỉ là sẽ có một vài người không thấy thỏa mãn trong lòng.

Bạn nữ kia đứng đó, mặt có hơi chút buồn, vài giây sau liền xách cặp đi mất

Hứa Tường tiếp tục cùng Niệm Sơ nói chuyện

Tâm trạng cô ấy rất vui vẻ, nói nhiều một cách tự nhiên, khiến người ta cảm thấy chán ghét nhưng không biết tại sao Niệm Sơ lại không thấy như vậy.

Tiếng chuông vào lớp vang lên, hai người nói chuyện với nhau cũng đã xong xuôi.

Niệm Sợ là người không chú ý đến mọi người xung quanh mình, từ nhỏ mặc kệ là ai làm khó hay bắt nạt cô, ngày hôm sau cô liền quên hết, lại cùng người ta chơi đùa vui vẻ

Huống chi đây lại là Hứa Tường, một cô gái vô cùng hoạt bát, tốt tính

Tình bạn giữa hai cô gái nhỏ nhanh như một con ốc xoáy. Chỉ cần nói chuyện nhiều vào buổi sáng, liền có thể trở nên thân thiết.

Vào giờ nghỉ trưa, Lý An Nhiên đến đây tìm cô, một số người trong lớp đã thấy quen với điều đó, số còn lại là vô cùng kinh ngạc nhìn hai người đến nhà ăn cùng nhau

Đi được mấy bước, Hứa Tường liền chạy theo, tỏ ra thân thiết kéo cánh tay Niệm Sợ, về mặt e thẹn nhìn Lý An Nhiên lên tiếng chào

“Chào học trưởng, em là bạn cùng bàn của Niệm Sợ, tên là Hứa Tường ạ”

Advertisement / Quảng cáo

“Chào.” Lý An Nhiên nhàn nhạt gật đầu một cái

“Hai người đang định đi ăn cơm sao?”

“Đúng vậy.”

“Vậy là cùng đường rồi, thế thì đi cùng nhau đi”

Hứa Tường lập tức sáng mặt, giọng nói không che giấu được niềm vui sướng

Niệm Sợ cũng gật đầu theo, khúc miệng khẽ nhếch lên, Lý An Nhiên bắt lặc nhìn cô, duỗi tay kéo người cô vào lòng ngực mình, mở miệng nói

“Tôi cùng niệm Niệm còn có chuyện muốn nói, bạn học cứ đi trước đi.”

“À..”, Hứa Tường có chút kinh ngạc, cười xấu hổ, vội buông tay Niệm Sợ ra, muốn nói gì đó lại thôi, nhìn chằm chằm Lý An Nhiên, “Vậy em đi trước..”

“Ừ.” anh bình tĩnh gật đầu

Niệm Sợ vẫy vẫy tay với Hứa Tường, dẫu dảng nói

“Lát nữa gặp nhé”

“Được” Hứa Tường trả lời, nhìn vào bàn tay kia đang đặt trên vai Niệm Sợ, ánh mắt lóe sáng

Thân hình Niệm Sợ rất nhỏ đơn giản như là bị Lý An Nhiên ôm hết nửa người vào lòng ngực, hai người toát ra một bầu không khí thân thiết tới mức người khác khó có thể hòa nhập được, sự gần gũi ấy cứ như là điều hiển nhiên

Hứa Tường đi chuyển ánh mắt, thu hồi cái nhìn kinh gạc kia, gật gật đầu, xoay người đi về phía trước.

Đến khi Hứa Tường đi mất, Niệm Sợ lập tức quay đầu, ngẩng mặt nhìn Lý An Nhiên, ánh mắt nghi hoặc hỏi

“Anh, anh có chuyện gì muốn nói với em sao?”

Lý An Nhiên cúi đầu, rũ mắt xuống nhìn cô, khuôn mặt nhỏ trắng vẫn hờn nhiên, còn mang vài nét trẻ con, trông thật đáng yêu

Đôi mắt đen nhánh kia đang tròn tròn, lại trong veo đến mức làm người ta có thể nhìn thấu bên trong

Anh không nhận được mà khúc miệng nhẹ mấp

“Đồ ngốc.”

Lý An Nhiên dẫn Niệm Sợ đến nhà ăn, trên đường gặp không ít người quen, anh nhàn nhạt hừ một tiếng, không quan tâm đến những ánh mắt tò mò ấy.

Cho dù vậy, đến lúc ăn cơm, hai người không thể tránh được đội quân ‘bà tám’

“Ồ, ai đây nhì, không phải là Lý An Nhiên của chúng ta đây sao?”

Một anh chàng đầu đinh xuất hiện, khuôn mặt góc cạnh sắc sảo, đôi mắt rất sáng, như hai mặt trời đen nhỏ, cả người toát không khí tươi sáng của ánh mặt trời.

Lý An Nhiên gạt bàn tay đang đặt trên vai xuống, bình tĩnh nói

“Đúng vậy, cậu không nhìn nhầm đâu.”

Vừa dứt lời, phía sau lập tức truyền đến một tiếng cười nhẹ

“Ha..”

Niệm Sợ nhìn theo nơi phát ra âm thanh, ánh mắt lập tức trở nên kinh ngạc

Cô ngo ngắc mở to mắt nhìn, vô thức nói ra hai chữ “A Lì?”(*)

A Lì(*) phiên bản người thật...

(*): A Lì là con cáo trong phim hoạt hình bên Trung

Cô nhìn chằm chằm vào gương mặt kia, không nhận được nuốt nước miếng

Mắt to, cảm nhơn, mặt trái xoan, làn da vô cùng mịn màng, môi hơi đỏ, mái tóc đen bóng bệnh trên đầu, một số chỗ bị nhếch lên, giống như hai tai cáo.

Niệm Sợ nhìn không chớp mắt, đang còn nhìn một cách mê mụi thì đầu bị người kia xoay lại, trước mắt là khuôn mặt yên tĩnh của Lý An Nhiên.

Trên đó còn có nét giận dữ

“Niệm Niệm, không được nhìn người khác như thế, không có ý tứ gì hết”

“A..” Niệm Sợ ngo ngắc chớp mắt, cúi đầu gắp đồ ăn, không dám ngẩng đầu nhìn anh

“Ha ha ha, Lý An Nhiên, cậu dọa em gái nhỏ sợ rồi kia”

Giọng nói trong trẻo ấy là cái người giống như A Lì kia, Niệm Sợ dựng tai lên nghe. Đột nhiên bên cạnh có người ngồi xuống, cơ thể Niệm Sợ căng cứng lên

“Nguyễn Thư, lại đây ngồi” Lý An Nhiên ngồi đối diện nói, giọng hơi trầm và khàn khàn, như bị bánh xe nghiền nát, nói không đều

Advertisement / Quảng cáo

Người bên cạnh lập tức đem chén qua, Niệm Sợ cúi đầu tiếp tục ăn, một chút cũng không dám lên tiếng

Cô sợ nhất là dáng vẻ của Lý An Nhiên lúc này, trên mặt không có nét cười, đôi mắt nghiêm nghị, khuôn mặt rất điềm tĩnh.

Mỗi lần cô phạm lỗi hay chọc giận anh, Lý An Nhiên tức giận chính là dáng vẻ này

Niệm Sơ nghĩ ngợi một chút, cô đâu có làm sai điều gì đâu.

“An Nhiên, không giới thiệu một chút sao?” Người bên cạnh lên tiếng, giọng nói mang theo ý cười, ngữ khí nhẹ nhàng. Niệm Sơ yên lặng nhai com trong miệng, đột nhiên cảm thấy hâm mộ, một chút cũng không thấy sợ Lý An Nhiên, thật sự là quá tốt

“Đây là Niệm Sơ, là em gái cùng mình lớn lên”, anh nói ngắn gọn, mọi người đột nhiên im lặng

Hoắc Cảnh lúc sau mới lên tiếng, xác định là anh đã giới thiệu xong, khó tin mở miệng

“Không thể nào Lý An Nhiên, chỉ có vậy thôi sao?”

“Niệm Niệm ăn mau đi, xong rồi còn phải trở về ngủ trưa”, Lý An Nhiên ngược mắt nhìn Niệm Sơ dặn dò

“À, dạ..” Niệm Sơ nghe vậy gật đầu, lập tức ăn một cách nhanh chóng

“Này em gái, anh tên là Hoắc Cảnh, cùng tuổi với Lý An Nhiên, em cũng gọi là anh trai nhé.”

Giọng nói vui vẻ bên cạnh vang lên. Niệm Sơ nghĩ trong vài giây, quay đầu lại và chớp mắt trả lời.

“Không được”

“Tại sao?”, Hoắc Cảnh thấy cô nghiêm túc không nhịn cười được mà hỏi tiếp

“Nếu gọi vậy, anh Lý An Nhiên sẽ không rõ là gọi anh ấy hay là anh, cho nên không thể tùy tiện gọi như thế được.”

Cô dừng một chút, mở miệng: “Nhưng có thể gọi là anh Hoắc Cảnh.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Editor: Thủy Linh

Phía đối diện lại vang lên một giọng nói quen thuộc, Niệm Sơ ngơ ngẩn ngược mắt lên nhìn, A Li kia đang nhìn chăm chăm vào cô, lông mày cong cong, môi đỏ răng trắng.

Một giây sau cô nhanh chóng ổn định lại tầm nhìn của mình, sau đó vô thức nhắm mắt trong mắt có chút ngại ngùng.

Lý An Nhiên thấy dáng vẻ này của cô ánh mắt càng thêm thâm trầm,

“Niệm Niệm, ăn no chưa?”

“Hả, dạ no rồi”, cô ngơ ngác gật đầu

“Vậy thì đi thôi.”

“Vâng..”

Lý An Nhiên thu dọn khay đồ ăn, Niệm Sơ gật đầu chào hai người kia rồi vội vàng đuổi theo anh, hai người nhanh chóng đi ra cửa, qua con đường rợp bóng cây.

Con đường rộng lớn, giờ com vừa xong học sinh đều tụ tập đi dạo, người đến người đi

Ánh mặt trời vẫn chói sáng, xuyên qua tầng tầng lớp lớp lá cây chỉ còn vài đốm nhỏ chiếu trên mặt đất, vài đốm chiếu qua vai của Lý An Nhiên, làm cho đồng phục xanh trắng của anh có chút ánh vàng

Anh chậm rãi đi bộ, bỗng nhiên dừng lại bước chân, nghiêng đầu nhìn Niệm Sơ

“Lại đây.”

Niệm Sơ đang ù rù đi theo phía sau lập tức bước nhanh lên trước, đứng bên cạnh anh, Lý An Nhiên vươn tay, ôm cô vào lòng ngực

Advertisement / Quảng cáo

“Em thấy anh chàng kia rất đẹp trai hay sao huh?” Anh cúi người xuống thấp giọng hỏi, sắc mặt bình tĩnh, nhìn cô không cảm xúc

Niệm Sơ chân thành gật đầu, “Siêu đẹp”

Nói xong còn trịnh trọng bổ sung, “Giống A Li như đúc!”

Lý An Nhiên nheo mắt, hận không thể cắn hai cái má đang phình to của người trước mặt, tức giận mở miệng, “Vậy em thích anh hay A Li ấy?”

“Đương nhiên là anh rồi”

Niệm Sơ mở to mắt kêu lên, vẻ mặt còn nghiêm túc hơn lúc này

“Anh là người không ai có thể thay thế được mà”

Giọng nói non nớt của cô gái nhỏ cứ vậy quanh quẩn bên tai, còn có chút ý cười ở khóe miệng. Lý An Nhiên duỗi tay xoa đầu cô, nhẹ nhàng cười một tiếng

Giữa trưa phòng học vẫn ấm áp như cũ, Hứa tường đã ngồi ở bàn học, Niệm Sơ chào một tiếng lúc sau đeo tai nghe nằm trên bàn ngủ trưa

Đột nhiên xung quanh bắt đầu yên tĩnh lại, cô cứ như thế mà ngủ

Lúc Niệm Sơ tỉnh dậy, trên mặt cô có hai vết đỏ, rất bắt mắt trên da thịt trắng nõn nhưng cô lại không phát hiện ra

Đến buổi chiều học Toán, vì cô là lớp trưởng nên phải đi lấy sách luyện tập

Không khí vào chiều rất buồn, không có một ngọn gió nào lại còn cảm giác buồn ngủ chưa tan, Niệm Sơ ưỡ ỏi, ịu xù ôm sách trở lại phòng học vừa đúng lúc lại gặp đám Âu Thông ở cửa.

Ngay lúc đi ngang qua, tóc đuôi ngựa như bị kéo một chút, không đau lắm nhưng làm người ta cảm thấy khó chịu

Niệm Sơ nhú mày, buồn bực đưa mắt qua

“Lớp trưởng thật ưu tú nha”

Ba, bốn, năm cậu thiếu niên phía sau kéo dài âm thanh, cột nhà nhìn cô

Niệm Sơ mỉm cười, đá Ấu Thông một cái, tức giận nhưng không quan tâm cứ thế mà đi về phòng học, Ấu Thông nhanh tay giữ chặt cổ áo cô lại, đột nhiên nói to

“Lớp trưởng, trên mặt cậu có vài dấu đó kia”

Cơ thể đột nhiên dừng lại, Niệm Sơ lao vào hai lần rồi lại đứng vững, nghiêng đầu trừng cậu, “Liên quan gì tới cậu”

Nói xong, cô vội đem sách về phòng học rồi lập tức vọt vào nhà vệ sinh

Ấu Thông nhét tay vào túi quần, cắn môi mỉm cười ở đằng sau

Trong nhà vệ sinh, chiếc gương phản chiếu rõ hình ảnh của Niệm Sơ, cô vận vôi nước, vỗ vỗ trên mặt vài cái cho đến khi vết đỏ kia nhạt dần

Niệm Sơ thở dài một hơi, lấy khăn giấy lau mặt rồi đi về phòng học

Vừa lúc tới cửa thi chuông vào học vang lên, lớp học bắt đầu ồn ào và náo nhiệt, có chút đầu đầu, lát nữa giáo viên bộ môn sẽ vào lớp rồi

Niệm Sơ lặng lẽ hít sâu một hơi, cất bước đi tới bục giảng

“Yên lặng”

Giọng nói của cô dễ nghe, sắc sảo và ngọt ngào, nhưng ngay lập tức chìm trong biển tiếng, Niệm Sơ nhìn quanh phía dưới một vòng, sắc mặt nghiêm túc dùng thước gỗ trên bảng, lại nói to

“Tôi nói yên lặng”

Có vài người đã ngừng nói chuyện, bắt đầu nhìn cô

“Đã tới giờ vào học, tất cả mọi người yên lặng vì lát nữa giáo viên Toán sẽ vào lớp”, Niệm Sơ đứng thẳng tắp trên bục giảng, trên mặt không có ý cười, đáy mắt trầm tĩnh, ngữ khí vô cùng nghiêm túc

Phía dưới yên lặng một hồi rồi trong chớp lát lại có âm thanh sột soạt vang lên, tuy rằng nhỏ hơn lúc nãy nhưng vẫn ồn ào

Niệm Sơ đầu đầu thở dài, sắc mặt trầm xuống

Vừa đứng lúc này, trong góc phòng đột nhiên vang lên một tiếng thét to, ngữ khí cả lo phát phor nhưng lại làm cho người khác chú ý, “Đều điếc tai sao, không nghe lớp trưởng nói yên lặng đi à?”

Ấu Thông sắc mặt khó chịu dựa nghiêng trên ghế, tay quay quay bút, mái tóc dày giương nanh múa vuốt ở trên đỉnh đầu, dưới ánh nắng mặt trời có hơi chút vàng

Phía dưới hai hàng lông mày đen lá đôi mắt đen nhánh sắc bén, khuôn mặt rất rõ ràng, đáy mắt mang theo ít sự khó chịu, làm người ta phải sợ hãi

Đứng lúc đó, lớp học lặng ngắt như tờ

Ấu Thông gằn cơ mặt, đắc ý nhướng mày về phía Niệm Sơ cười cười, cô chỉ bất đắc dĩ nhấp môi cảm ơn cậu, trong mắt có chút cảm kích

Buổi chiều khi tan học về nhà, Lý An Nhiên đã đứng ở dưới chờ cô, anh dựng xe đạp ở một góc vắng người, mặc đồng phục như bao người khác liền hòa nhập vào đám học sinh vừa ra

Advertisement / Quảng cáo

Nhưng cho dù vậy, vẫn không tránh được ánh mắt người khác trên người anh

Thiếu niên đáng người cao ráo, sắc mặt như ngọc, tựa như đang phát sáng nổi bật trong áo trắng quần xanh

Niệm Sơ tươi cười trên mặt, vui sướng chạy tới

“Anh!” Cô đột nhiên tiến lên ôm lấy eo Lý An Nhiên, mặt ở trên vai anh không ngừng cọ cọ

Thật thơm, mùi bồ kết cùng với ánh mặt trời, sạch sẽ và tươi mát, Niệm Sơ không nhịn được mà hít hít hai lần

Lý An Nhiên cười bất lực, xoa đầu cô nói nhỏ

“Niệm Niệm đã học trung học, em không thể tùy ý thân thiết với con trai như vậy được.”

“Anh Lý An Nhiên cũng không được sao?” Niệm Sơ trong lòng ngực ngẩng đầu nghi hoặc, ánh nhìn trong veo

“Ừ thì...” Anh nghiêng nghiêng đầu như tự hỏi một chút, rồi chậm rãi nói, “Trừ anh ra thì tất cả người khác đều không được”

“Còn ba thì sao?”

“Niệm Niệm sẽ ôm ba làm nũng sao?”

“Ừ nhỉ, sẽ không đâu.” Cô vội lắc đầu không ngừng, lúc sau lại nói

“Eo của ba quá béo”

“Ôm anh Lý An Nhiên là thoải mái nhất”

“Ngoan.” Lý An Nhiên cười như một ngọn gió xuân, duỗi tay nhéo mặt cô một cái

Chạng vạng hoàng hôn dần buông xuống, cậu thiếu niên chờ cô gái càng lúc càng xa, gió nhẹ thổi bay tóc cô trong không trung rồi dừng lại trên nụ cười của cô

Hai bóng người đi qua con đường xanh tươi, có một chút xanh và trắng giữa các nhánh cây, cùng với cảm giác thoải mái và công khai

Lý An Nhiên trực tiếp chờ Niệm Sơ về đến cửa nhà, trong nhà đã tỏa ra mùi đồ ăn thơm phức, đến lúc dừng xe lại, Niệm Sơ nhanh như chớp nhảy xuống

“Đi Thử, hôm nay có phải đi làm món giò heo kho tàu không, thơm quá đi mất”, cô giăng hai tay chạy vào nhà, cặp sách phía sau nhảy nháy trên lưng

Lý An Nhiên nhìn đáng vẻ kia không nhịn được lắc đầu, chậm rãi dựng xe vào nhà

Quả nhiên trên bàn ăn trắng giữa phòng có một mâm giò heo kho tàu, làm người ta phải muốn động tay động chân, Niệm Sơ vội bỏ cặp sách xuống, chạy vào bếp đi rửa tay

Đợi đến khi Lý An Nhiên đã ổn định chỗ ngồi, cô đã ôm một cái giò heo gặm đến vô cùng vui sướng

“.....”

“Niệm Niệm”

“Hửm?” Niệm Sơ thuận miệng đáp một tiếng, cũng không ngẩng đầu lên

“Chóp mũi của em dính mỡ rồi”

“A...”

Cô đứng lại động tác, ngơ ngác tròn mắt nhìn anh, khóe miệng trên miệng lộ ra một lớp bóng mờ, nhìn góc nghiêng đáng yêu

Lý An Nhiên nhện không được khóe miệng khẽ nhếch lên, rút ra một tờ khăn giấy trên bàn, nhẹ nhàng xoa

Niệm Sợ phối hợp nghiêng đầu lên

Lau xong chớp mắt của cô rồi thuận tay lau luôn khóe miệng, mặt Niệm Sợ hơi nghiêng rồi nhỏ giọng lầm bầm

“Em còn chưa ăn xong kia mà...”

“Anh biết, lau khô rồi ăn tiếp”

“Vâng...”

Thư Giai bụng chén từ bếp đi ra, nhìn hai người lúc này cười lắc đầu, âm thầm cảm khái

Từ nhỏ đã thân thiết như vậy, nếu về sau Niệm Sợ có bạn trai không biết con trai bà còn nên đáng về gì.

Ăn cơm ở nhà Lý An Nhiên xong, Niệm Sợ trở về tắm rửa rồi lại chạy qua lại, xông thẳng vào phòng của anh

Ngày hè nóng bức, cô gái nhỏ mặc quần thun ngắn, bộ đồ màu hồng nhạt, lộ ra bắp đùi trắng nõn, xương quai xanh mảnh khảnh, gương mặt nhỏ kia mềm mịn tron bóng, trắng đến lóa mắt.

Cô lau sạch đầu, chạy đến đây không kịp sấy, có thể nhìn ra được là chỉ lau qua loa một chút vì tóc phía sau ướt thấm ra cả áo

Advertisement / Quảng cáo

Lý An Nhiên lấy máy sấy từ trong tủ ra, kéo người ra phía trước bật công tắc, âm thanh gầm rú vang lên, mái tóc ướt cũng khô từ từ

Thôi khô một nửa, Lý An Nhiên di chuyển máy sấy trong tay ra sau lưng rồi kiên nhẫn thổi vào khoảng áo ướt.

“Niệm Niệm, lần sau chưa sấy tóc mà chạy lại đây là anh đuổi em về đấy” Anh cúi đầu mở miệng

“Em không phải cổ ý”, Niệm Sợ cục cựa thân mình trong lòng ngực anh, nheo mắt cười, giải thích một cách thuyết phục: “Máy sấy nhà em hỏng rồi!”

“Máy sấy nhà em hỏng từ ba tháng trước rồi mà vẫn chưa sửa sao?” Lý An Nhiên bình tĩnh vạch trần lời nói dối của cô

Niệm Sợ khi còn nhỏ mỗi khi tắm rửa xong đều là Lý An Nhiên giúp cô sấy tóc, dần dần trở thành thói quen, mỗi lần tắm xong đều không tự sấy tóc mà chạy lại đây

Tâm tư bị vạch trần, Niệm Sợ nhăn mũi lại, nhỏ giọng oán giận, âm thanh mềm mại, có chút trẻ con

“Ai da, nói nhiều quá đi...”

“Em nói ai?”

“Nói anh ấy”

“Vậy được, tự em sấy tóc đi”

Niệm Sợ lập tức lúng túng, lắc đầu liên tục xin tha

“Không phải không phải, anh, em sai rồi...”

“Anh đừng để ý những lời trước đó, em thích anh nhất mà”

Cô mở to hai mắt lấy lòng, Lý An Nhiên lắc đầu cười hừ một tiếng, tiếp tục giúp cô sấy tóc.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6

Editor: Thủy Linh

Màn đêm dần buông xuống, Niệm Sợ cuối cùng cũng làm xong bài tập, cô ngáp một cái, lười nhác nằm gác xuống bàn, đôi mắt nhìn quanh, cuối cùng dừng lại trên người Lý An Nhiên.

Một lát sau

“Niệm Niệm, đứng nhìn anh”, Lý An Nhiên tập trung nhìn vào sách bài tập, xoay xoay bút trên tay

Niệm Sợ không nhúc nhích, vẫn như cũ nhìn anh, ánh mắt ngơ ra, đáy mắt còn chứa ít nước, tóc dài đen nhánh phủ kín vai, có vài sợi tóc rơi xuống che nửa khuôn mặt

Lý An Nhiên liếc nhìn cô một cái, sau đó vươn tay ra quay đầu cô ra chỗ khác

Niệm Sợ tùy ý anh quay mặt đi, tiếp tục nằm trên bàn nhìn ngơ ngẩn vào không khí, lúc sau chậm rãi mở miệng: “Anh ơi, em mệt quá.”

“Thế thì trở về ngủ”

“Không muốn đi...”

Cây bút trong tay Lý An Nhiên dừng xoay, anh suy nghĩ vài giây rồi nói: “Vậy thì ngủ trên giường anh.”

“Mẹ không cho...” Niệm Sợ nhăn mặt lại

Anh đặt bút xuống rồi ngả người trên ghế than nhẹ một tiếng: “Đi thôi, anh đưa em về nhà.”

Advertisement / Quảng cáo

Niệm Sợ lắc lắc đầu, bỗng đứng đứng dậy thu dọn đồ học tập trên bàn, hang hái nói lời tạm biệt: “Như vậy thì để em tự về cũng được, anh ngủ ngon nhé!”

Cô dán tay ở trên môi cho anh một cái hôn gió như hồi nhỏ

Lý An Nhiên phì cười, đi theo cô xuống lầu, ở cạnh cửa nhìn cô về đến nhà, sau đó nhìn căn phòng kia bật đèn sáng mới chậm rãi trở về phòng

Ngày hôm sau về mặt Niệm Sơ trông như thiếu ngủ, trong mắt không có một tia phản chiếu, khuôn mặt buồn tẻ

“Làm sao vậy?” Lý An Nhiên một chân dựng xe trên đường, nghiêng đầu hỏi cô

“Buồn ngủ.”, Niệm Sơ gục đầu xuống nhảy lên phía sau xe, sau đó ôm lấy eo anh, đem mặt dán lên lưng

Thiếu niên lưng mảnh khảnh, cách một lớp áo đồng phục mỏng có thể cảm nhận được da thịt ấm áp đang phập phồng, Niệm Sơ nhìn không được mà cọ cọ, không biết rằng người đằng trước đã cứng đờ

Trong chớp mắt trái tim của Lý An Nhiên nhẹ nhàng run rẩy một cái, tiếp theo hít sâu không khí hai lần, cố gắng phớt lờ làn da mềm mịn đang cọ xát phía sau lưng anh

Phía dưới chân dùng hết sức đạp, xe liền chạy nhanh trên đường, mang theo một cơn gió nhẹ lạnh lạnh thổi qua, thổi bay hoàn toàn cảm giác rung động kia

Thiếu niên ánh mắt nghiêm túc nhìn chăm chăm về phía trước, tuổi trẻ trên mặt trầm ổn mà bình tĩnh

Tốc độ xe trên đường ổn định vững vàng, Niệm Sơ ngủ một được một lát miễn cưỡng xuống xe, cô buông eo Lý An nhiên ra, trong lòng lập tức cảm thấy một chút không nỡ

Cô vô cùng lưu luyến cảm giác lúc ôm eo anh, vừa tỉnh tề mà không gây yếu, mang theo một chút ấm áp, cực kỳ yêu thích

Lúc vừa mới xuống xe, Niệm Sơ thật sự không nhận được mà mở miệng: “Anh ơi, ôm eo anh đặc biệt thoải mái”

Cô đứng trước xe, ánh mắt vừa nghiêm túc vừa thẳng thắn thành khẩn, sắc mặt vô cùng tự nhiên, như là đang nói một chuyện hiển nhiên, trên mặt không có chút xấu hổ nào.

Lý An Nhiên trong mắt hiện lên một tia phức tạp, đuôi tay dùng sức nhéo mặt cô, sau đó đạp xe đi mất

Nếu ở lại thêm chút nữa, chỉ sợ không khống chế được mà làm lộ ra tâm tư của anh đối với cô

Nghĩ đi nghĩ lại rồi hừ nhẹ một tiếng, tuy cô còn nhỏ nhưng chắc chắn sẽ cảm thấy áy náy.

Niệm Sơ đứng yên tại chỗ nhìn bóng dáng anh, nghĩ hoặc xoa xoa khuôn mặt đang hồng có chút tội thân của mình.

Trong lớp học, đã đến giờ vào lớp nên buổi sáng ồn ào tiếng người, Niệm Sơ kêu các tổ trưởng bắt đầu thu bài tập, lập tức xung quanh đều có vài tiếng than thở oán giận.

Một số người lập tức dừng bữa sáng, hỏi mọi người xung quanh mượn bài tập, sau đó vui đùa chép

Âu Thông chính là một trong số đó, nhưng chỉ có cậu công khai phá lệ, trực tiếp nói với Niệm Sơ: “Lớp trưởng, cho mình mượn bài tập Toán một chút!”

“Không cho!” Niệm Sơ ngồi trên ghế bắt đầu lấy cặp sách ra, cũng không quay đầu lại

“Một ngày ngồi cùng bàn, một trăm ngày thân thiết! Huống chi chúng ta còn ba năm ngồi cùng nhau kia lớp trưởng! Cậu không thể thấy chết mà không cứu.”

Cậu lại kêu, phía sau lại có một trận cười lớn, Niệm Sơ bắt đầu đi lấy vở ra đưa cho cậu

“Mình chỉ cho cậu xem hướng giải bài thôi đấy, không được chép hết!”

“Được được được, cảm ơn lớp trưởng!”

Cậu vui vẻ ra mặt liền tục lật đầu, đợi Niệm Sơ quay người lại, một đám con trai bên cạnh lập tức xông tới, nhìn vở bài tập của cô như một vị cứu tinh, sau đó hai mắt lóe sáng, lập tức chép bài tập

Niệm Sơ có cảm giác như bị ai nhìn chăm chăm, cô quay đầu lại, Âu Thông lập tức xụ mặt, hung hăng nhìn đám người kia, đuôi tay ra lấy lại vở bài tập

Ánh mắt cậu nhìn qua, lên mặt dạy dỗ: “Không nghe lớp trưởng nói gì sao? Tự nghiên cứu làm bài!”

“Được được được, chúng ta tự nghiên cứu thôi ha ha ha”, đám tiểu tử kia lập tức cười trừ, ánh mắt lấy lòng nhìn Niệm Sơ cách đó không xa

Thấy tình cảnh này, Niệm Sơ bắt lực quay lại chỗ ngồi, nhắm mắt làm ngơ

Chép xong bài tập, một số bạn học bắt đầu tò mò hỏi: “A, Thông ca, hóa ra trước kia cậu ngồi cùng bàn với lớp trưởng, chẳng trách cậu lại nghe lời cậu ấy như vậy”

“Cũng không phải nha, Thông ca của chúng ta là bị trùng tiếng sét ái tình, nghe nói năm lớp một được ngồi cùng bàn với lớp trưởng nhưng chỉ được một ngày rồi bị đổi chỗ, từ đó vẫn luôn nhớ đến Niệm Sơ, tới năm lớp bốn mới tìm cách nán nỉ giáo viên đổi lại”

Advertisement / Quảng cáo

Người họ nói xong vỗ vai Âu Thông trêu đùa: “Cảnh cáo mọi người một tiếng, đừng có mà chọc đến lớp trưởng của chúng ta, bởi vì cậu ấy là tiểu tiên nữ trong lòng của Thông ca đấy”

“Cút đi!” Âu Thông đập hất một cái

Đập xong nhìn mặt chữ viết thanh tú trước mặt vì mà không nhìn được cần mồi nở nụ cười, không sai, cô chính là tiểu tiên nữ trong lòng cậu, vừa xinh đẹp lại đáng yêu

Âu Thông vẫn luôn nhớ rõ hình dáng của Niệm Sơ khi nhỏ, tròn tròn trắng nõn, nói chuyện lúc nào cũng nhỏ nhẹ mềm mại, khác hoàn toàn với những người xung quanh cậu

Từ lúc được chuyển chỗ lại ngồi gần cô, Âu Thông trong lòng kích động vui sướng, mà lúc ấy phương thức để Niệm Sơ chú ý đến cậu là – kéo tóc cô

Kết quả là ngày hôm sau bị đổi về chỗ cũ

Nhưng có vài lúc không nhận được mà chú ý tới cô, nhìn trộm cô, tưởng tượng như đang cùng cô nói chuyện, cùng nhau chơi đùa

Cho tới bây giờ vẫn như thế

Niệm Sơ quay đầu lại, Hứa Tường liếc mắt nhìn đám người phía sau, nhỏ giọng mở miệng: “Niệm Sơ, cậu đối với Âu Thông cũng dung túng quá đi?”

“Hả?” Cô sững sốt một chút, tự hỏi bản thân mình một lát rồi trả lời: “Vậy sao...”

Hầy đáng về của cô như vậy Hứa Tường cũng không nói gì nữa, chỉ có chút nghi ngờ hỏi: “Vậy lúc trước hai người ngồi cùng bàn với nhau thật sao?”

Nói xong lại chính bản thân lẩm bẩm: “Cũng chưa nghe cậu nói qua...”

“Ừ, cậu ấy khá tốt”, Niệm Sơ gật gật đầu

Cô còn nhớ rõ lần đầu tiên hai người nói chuyện với nhau

Đáy mắt cậu thấp thỏm, sắc mặt ra vẻ bình tĩnh, giọng nói nhỏ nhỏ, như muốn lấy lòng

Cậu nói: “Về sau mình sẽ không kéo tóc cậu nữa, đừng nói thầy giáo đổi chỗ ngồi được không?”

Niệm Sơ lúc ấy ngây ngẩn cả người, suy nghĩ nửa ngày đến khi thấy tóc vàng của cậu mới nhớ người kéo tóc cô lúc ấy là Âu Thông

Thấy cô nửa ngày không nói gì, người trước mặt tiếp tục mở miệng, ngữ khí cẩn thận lại vô cùng trịnh trọng

“Mình hiện tại rất lợi hại, có thể che chở cho cậu”

Tuy rằng khi đó tuổi còn nhỏ nhưng Niệm Sơ cũng có thể nhận ra sự chân thành trong mắt cậu.

Tan học vào lúc giữa trưa, Lý An Nhiên theo thường lệ lại đến lớp tìm Niệm Sơ, chỉ là lần này còn có thêm ba người, Niệm Sơ biết hai người kia nhưng có một người lại rất lạ mặt

Là một cô gái xinh đẹp, dáng người cao gầy tinh tế, chân dài eo nhỏ, mái tóc đen nhánh dài quần đến eo, vừa tươi trẻ lại vừa nghiêm túc, đứng bên cạnh là A Li kia, hai khuôn mặt siêu đẹp làm Niệm Sơ có chút ngáy người

Nhìn dáng hình của Niệm Sơ lúc này, Lý An Nhiên biết cô gái nhỏ này lại bắt đầu đứng ngốc ra rồi.

Không biết tật xấu này bắt đầu từ lúc nào, chính là khi còn nhỏ, vừa thấy người nào xinh đẹp liền không rời được mắt, mặc kệ là nam hay nữ

Lý An Nhiên mỗi lần thấy cô như vậy đều cảm thấy mình vô cùng may mắn, may mắn là mình cũng có một khuôn mặt dễ nhìn như vậy

Anh có chút bất lực kéo người trước mặt lại, bắt đầu giới thiệu

“Hai người này em đã gặp qua, còn đây là Cung Uyển, là bạn từ nhỏ của Nguyễn Thư, học cùng khối với bọn anh, ở lớp bên cạnh.”

“Em gái nhỏ, rất vui được gặp em”, Cung Uyển mỉm cười rạng rỡ, cô duỗi tay vỗ vỗ vai Niệm Sơ

“Gọi là chị là được rồi, về sau có gì có thể trực tiếp đến lớp tìm chị”

Nói xong, cô lại cúi người tiến lại gần Niệm Sơ nói nhỏ: “Chị là đại tỷ của Trung học đấy!”

“Được rồi, đừng lại đi, đừng dọa trẻ nhỏ”, Nguyễn Thư lôi cánh tay cô đem vào người, khẽ cười lộ ra hai chiếc răng khểnh, môi hồng răng trắng làm cho người khác phải mê

Cung Uyển không đành lòng lại gờ tay nheo nheo Niệm Sơ trên mặt, khen nói: “Em gái nhỏ cũng thật đáng yêu nha”

Nguyễn Thư có chút bất bình, rũ đầu lẩm bẩm: “Mình cũng đáng yêu đấy nhé!”

Advertisement / Quảng cáo

Cảm thấy tức giận, rõ ràng khi còn nhỏ cung Uyển luôn nheo mắt khen cậu đáng yêu kia mà!

“Được rồi, Nguyễn Thư nhà chúng ta cũng thực đáng yêu!” Cung Uyển xoa đầu cậu trấn an, như một đứa con trai nhỏ cầu kinh, sắc mặt Nguyễn Thư lại lập tức trở nên rạng rỡ.

Mọi người đều đã quen với tình cảnh này, Lý An Nhiên nhìn Niệm Sơ đang ngơ ra đứng đó, bình tĩnh mở miệng: “Đi thôi, đi ăn cơm”

Nghe vậy, Niệm Sơ buộc phải thu lại ánh mắt, lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ này của Nguyễn Thư cô không nhịn được mà nuốt nước miếng.

Trên đầu bị gõ một cái, cô bắt mắt ngăn đầu, Lý An Nhiên nhẹ mắng: “Nhìn đường”

“Em có chú ý đường đi mà...” Niệm Sơ úy khuất xoa xoa đầu

“Đúng là hoa sĩ”

“Không có!”

“Thế ánh mắt kia là gì?”

“Em thích mấy thứ đẹp đẽ mà”

“Ừ, từ nhỏ đã thế!”

Hoặc Cảnh ở phía sau lắc đầu, Lý An Nhiên chưa bao giờ chủ động kêu Cung Uyển cùng nhau ăn cơm, chỉ là hôm thấy Niệm Sơ nhìn Nguyễn Thư say mê như thế, trưa nay liền cố ý gọi Cung Uyển đi ăn cơm chung

Đúng là phong cách của Lý An Nhiên mà.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Editor: Thủy Linh

Buổi chiều tan học, Niệm Sơ lại gặp Cung Uyển, lúc ấy Cung Uyển đang lái một chiếc xe máy màu đen, vừa chạy vừa gào thét trước mặt Niệm Sơ, phía sau còn có một chàng trai đang ôm chặt cô, hình như là Nguyễn Thư

Niệm Sơ từ nhỏ đã học về, trừ việc thích những điều linh tính ở ngoài, còn đối với khung cảnh đặc biệt như vậy, tuy rằng chỉ thấy được nửa khuôn mặt nhưng cô tin chắc rằng mình không nhìn lầm

Trong lúc nhất thời Niệm Sơ đứng sững sờ một chỗ.

Lý An Nhiên vừa lúc đến thấy được dáng vẻ này của cô, gờ tay búng trán một cái hỏi: “Làm sao vậy? Sao lại đứng ngây ra ở đây?”

“Em vừa nhìn thấy chị Cung Uyển...”

“Ừ?”

“Chị ấy lái xe chờ Nguyễn Thư”, Niệm Sơ khoa tay múa chân một chút, tròn tròn mắt, mặt đầy nghiêm túc nói: “Là cái loại xe lớn lớn màu đen ấy, nổ máy ầm ầm siêu đáng sợ”

Nhưng Niệm Sơ chưa nói bỏ động Cung Uyển chờ Nguyễn Thư, quả thực rất ngẫu, đặc biệt là lúc Nguyễn Thư ở phía sau ôm eo Cung Uyển, làm cho người khác cảm thấy rất xứng đôi

Không, là siêu cấp xứng đôi

Lý An Nhiên thấy cô như vậy không nhịn được cười, “Cung Uyển không chỉ biết lái xe, còn là đai đen taekwondo nữa.”

“Hả?”

“Lên xe đi”, anh nghiêng đầu bảo

Advertisement / Quảng cáo

Niệm Sơ chậm rì rì ngồi lên xe, ngoan ngoan ôm eo anh phía sau, ngửa đầu tò mò

“Nguyễn Thư từ nhỏ lớn lên giống như con gái, ở lớp bị không ít người bắt nạt, đến lúc Cung Uyển cùng với một đám người đánh nhau bảo vệ cậu ấy, sau này liền không ai dám động vào”

“Oa...” Niệm Sơ nhìn không được mà cảm khái: “Chị Cung Uyển thật là lợi hại”

“Ừ, tính cách y hệt con trai”

“Nhưng chị ấy cũng rất tính!”

“Tại sao?”

“Siêu xinh đẹp”

Lý An Nhiên lên tiếng cười, tiếp theo ôn nhu mở miệng: “Niệm Niệm cũng siêu xinh đẹp”

“Anh thật tốt!”

“Ừ?”

“Thật biết an ủi người khác!”

“.....”

Lý An Nhiên cười cười nhưng không lên tiếng, lắc đầu chó cò đi xa

Đàm Nhã hôm nay về nhà sớm, vừa đúng lúc về thì gặp hai người ở cửa, bà nhiệt tình mời Lý An Nhiên qua nhà ăn cơm, Niệm Sơ nhảy xuống xe, mặt đầy nghiêm túc nói,

“Mẹ, mẹ nấu cơm không ngon bằng dì Thư đâu”

Vừa dứt lời, trên đầu đã bị gõ một cái, Niệm Sơ nhăn mặt phồng má lên, Lý An Nhiên cười khẽ, giơ tay giúp cô xoa xoa, mở miệng

“Không cần đầu đi ạ, ba con thường không về nhà, con không nỡ để mẹ ở nhà ăn cơm một mình, chỉ những lúc Niệm Niệm có thời gian rảnh mong em qua chơi nhiều hơn ạ”

“Được được được, đúng là một đứa trẻ hiếu thảo, không giống con cái nhà này...”, Đàm Nhã trừng mắt nhìn Niệm Sơ, hận sắt không thành thép thờ dài

“Mẹ, không phải mẹ nói con là áo bông nhỏ của mẹ sao?”

“Là áo bông đen sì!” Đàm Nhã nói liền không cần nghĩ ngợi

“Mẹ...”

Niệm Sơ sắp khóc.

Lúc cơm nước xong thì sắc trời đã tối, những nặng mây đỏ đã biến mất, bầu trời xám xịt, nhưng nhiệt độ không nóng như ban ngày, gió đêm phơ phất có nhiều phần mát mẻ

Niệm Sơ xách theo một cái túi màu sáng, rời khỏi nhà đi đến chỗ học về

Cô học về từ hồi tiểu học, mỗi tuần có bốn buổi, trừ hai ngày cuối tuần thì chỉ còn học buổi tối thứ tư và thứ năm.

Lớp vẽ này là do một họa sĩ trẻ mới, nghe nói năm xưa đạt không ít giải thưởng lớn, nhưng sau này không biết vì sao lại tự mình mở lớp, hằng ngày dạy mấy học sinh đồ đồ vẽ vẽ.

Niệm Sơ lần đầu tiên bị Đàm Nhã kiểm tra năng khiếu vẽ là lúc cô học tiểu học, người cô bé như hạt đậu ngồi cao ở trên ghế, bàn vẽ rất to, Niệm Sơ vừa mới cầm bút vẽ thì mắt liền ửng đỏ

Khuôn mặt nhỏ lập tức nhàn lại như quả bóng, cơ thể nức nở một lúc, trên gương mặt trắng nõn rơi vài giọt nước mắt, hàm răng gắt gao cắn lấy môi nhưng động tác vẽ vẫn ngoan cường tiếp tục

Vừa khóc vừa vẽ về cuối cùng cũng hoàn thành bức tranh xấu nhất trong cuộc đời Niệm Sơ, kết quả là cô khóc càng thảm hơn, đến thầy giáo cùng Đàm Nhã đều thấy sợ hãi

Lúc sau Đàm Nhã ôm cô vào lòng an ủi, Niệm Sơ nhìn chăm chăm bức vẽ kia, thanh âm tĩnh tế, nghẹn ngào mở miệng

“Sao lại vẽ xấu như vậy...”

Hai người trước mặt liền thờ phào nhẹ nhõm, hóa ra vì điều này mà khóc

Ban đầu Niệm Sơ chỉ học vẽ để cải thiện khả năng vẽ lên một chút, nhưng thời gian trôi qua, cô cảm thấy vẽ tranh là một điều không thể thiếu trong cuộc đời mình

Lúc nhỏ bị Đàm Nhã mỗi ngày hối thúc học vẽ, Niệm Sơ đem chính mình nhốt ở trong phòng luyện không ngừng nghỉ, lúc đó cũng thấy có chán nản nhưng đến lúc hoàn thành tác phẩm, mọi phiền muộn đều biến mất, thay vào đó là cảm giác vui sướng tột độ

Đặc biệt là mỗi khi tham gia các giải vẽ lớn nhỏ được không ít giấy khen, huy chương, nhận được sự cổ vũ của nhiều người. Niệm Sơ cảm thấy trải qua những khó khăn thì mới cảm thấy có ý nghĩa.

Thời điểm vừa đến lớp vẽ thì đã có vài người bên trong. Tề Minh đang chỉ đạo một học sinh, cúi sát xuống bàn

Thấy cô vừa vào, liền đưa mắt nhìn một cái

Advertisement / Quảng cáo

Niệm Sơ mỉm cười gạt gạt đầu, lúc sau tìm được vị trí chỗ ngồi, cô liền bắt đầu lấy đồ vẽ ra.

Thấy mọi người đã đến đầy đủ, Tề Minh bắt đầu giảng bài, trên bục có đặt một bức tượng trắng, đại khái là nói xong những điểm cần chú ý, lúc sau liền cảm phần vẽ.

Trong phòng chiếu đèn rất sáng, không ai nói chuyện, chỉ có tiếng bút cọ xát trên mặt giấy, tiếng quạt trần trên đầu rất nhỏ, cửa sổ đang mở mang theo một vài luồng gió lạnh

Niệm Sơ hết sức chăm chú vẽ trên giấy

Các đường kẻ đen trắng dần dần đã phác họa ra hình dạng, sau đó một bóng người đi qua, Tề Minh bỗng nhiên dừng lại thấp giọng chỉ đạo cô vài câu, chỉnh sửa hai nét

Nét vẽ liền trở nên sinh động vài phần

Màn đêm chậm rãi buông xuống, đúng lúc chín giờ Tề Minh tuyên bố tan học

Đa số học sinh đều ở gần đây nhưng vì phòng ngủ có chuyện xảy ra ngoài ý muốn, đến chín giờ Tề Minh liền cho tan học, yêu cầu mọi người về nhà.

Niệm Sơ dùng bút, thu dọn đồ vẽ rồi xách cặp ra về, các bạn học khác cũng bắt đầu đứng dậy ra cửa

Bên ngoài trời tối, đèn đường đã cù nên ánh sáng mờ nhạt chiếu sáng một chỗ nhỏ xung quanh họ. Những ngôi sao đang nheo mắt ở đằng xa, mặt trăng treo lơ lửng trên bầu trời.

Bên ngoài có một dáng người đang dựa bên tường

Niệm Sơ chạy được hai bước, ngửa đầu cười rất tươi: “Anh!”

“Đi thôi”

Lý An Nhiên đứng thẳng thân mình lại, chậm rãi rút tay ra khỏi túi quần bước về phía trước, Niệm Sơ vội vàng chạy theo, giọng nói giòn giã nói từ phía sau

“Nhà gần như vậy em có thể tự về một mình, lần sau anh không cần phải đến đón em”

“Ừ”

“Anh lúc nào cũng nói ừ..”

“Nhanh lên”, Lý An Nhiên xoay người, xoa nhẹ đầu cô, sau đó kéo cặp sách trên lưng để trên tay mình cầm

Thiếu niên định bật, thoát nhìn mình khảnh nhưng mạnh mẽ, áo thun trắng trên người vừa sạch sẽ lại mềm mại, Niệm Sơ đôi mắt nhìn quanh, thân mình nhảy dựng, bỏ nhào vào lưng anh, hai tay ôm lấy cổ Lý An Nhiên

Trên lưng vừa ập đến một lực không hề nhẹ, Lý An Nhiên lao đảo hai lần rồi duỗi tay ôm lấy cô, sau đó bắt đầu đi thò dài, công niệm Sơ đi về phía trước

Ánh trăng chiếu sáng, thiếu niên khóc miệng cười ôn nhu, đáy mắt sáng vài phần so với ngôi sao trên bầu trời còn lộng lẫy hơn

“Niệm Niệm”

“Dạ?”

“Em lại tăng cân lên rồi”

“...”

Suốt quãng đường trở về đến nhà, Lý An Nhiên đặt cô xuống cửa, Niệm Sơ nhảy xuống như một con thỏ nhỏ, vẫy tay chào anh, hình bóng biến mất sau cánh cửa.

Trong không khí lưu lại một mùi hương thoang thoảng, tươi mát và dễ chịu, đó là mùi dầu gội của cô gái nhỏ.

Đến lúc ăn cơm trưa ngày hôm sau, Niệm Sơ đi cùng với Hứa Tường, còn có thêm Lý An Nhiên cùng hai người bạn của anh chiếm một bàn lớn

Tiếng người ồn ào, Hứa tường bên cạnh riu rít không chịu dừng lại

Mặt mày phấn khởi và sống động, giọng nói không ngừng, Niệm Sơ bắt đầu đi lắc đầu, không thấy Lý An Nhiên phía đối diện đã nhăn mặt lại

Khi trở về Hứa Tường tâm tình rất tốt, kéo Niệm Sơ đi từng bước, ý cười ở trên mặt vẫn chưa tan mãi cho đến lúc ngủ.

Ngày hôm sau, Lý An Nhiên cùng Niệm Sơ ngồi bàn khác, để lại Hoắc cảnh cùng Nguyên Thư đối mặt Hứa Tường

Vì thế mà hai người họ cũng không thêm ăn cơm chung với Lý An Nhiên nữa.

Nhận ra ý định xa lánh của Lý An Nhiên, nên vào buổi trưa Hứa Tường không đến nhà ăn đầu tiên, mà với những cô gái khác trong lớp cùng chơi đùa

Ngay cả khi đi vệ sinh cũng không còn kêu Niệm Sơ

Tình bạn cũng giống như một con ốc xoáy, vội đến cũng vội đi.

Vừa đến lúc đổi chỗ trong lớp, sắp xếp chỗ ngồi ở trung học không quá phức tạp, cả lớp đứng thành hai hàng ngoài lớp, phía trước hàng ngắn, hàng cao phía sau.

Advertisement / Quảng cáo

Sau đó đi vào ngồi theo thứ tự, người bạn cùng bàn suốt học kỷ cứ như vậy mà ra đời

Niệm Sơ ngoan ngoãn nằm trên bàn một lúc, nhìn xung quanh, trộm nhìn đánh giá bạn cùng bàn mới

Phòng học không lớn lắm, bàn ghế chia ra làm sáu hàng, hàng một và sáu dựa sát cửa sổ, hàng phía giữa là hàng hai xếp sát hàng ba, hai hàng ocnf lại cũng như vậy, để lại ba lối đi nhỏ.

Vào buổi chiều mùa hè, làn gió đung đưa những tấm màn trắng nhẹ nhàng bị thổi lên, bụi giăng cũ kỹ, bàn ghế ố vàng và âm thanh nhỏ phát ra tình tế từ chiếc quạt trên đỉnh đầu nhanh chóng bị choáng ngợp bởi những giọng nói

Niệm Sơ ngồi ở hàng thứ ba của dãy thứ ba. Bên trái cô là bạn cùng bàn. Trùng hợp thay đó là cô gái da trắng ngồi cạnh ngày đầu tiên đến trường.

“Hi-” Niệm Sơ nghiêng đầu, trên mặt tạo nên ý cười, hướng về cô gái lắc lắc tay, nhỏ giọng chào hỏi

Tô Lê gật đầu cũng mỉm cười với cô

Các bạn học còn đang từ từ vào lớp, cho dù có chủ nhiệm thì phòng học vẫn ồn ào như cũ, Đầm Nhã ở phía trước chỉ huy học sinh không rảnh bận tâm

Niệm Sơ nhìn quanh một vòng, phát hiện tất cả mọi người đều nói chuyện với bạn cùng bàn mới, cũng liên tục gật đầu vài phần

Niệm Sơ lại gần Tô Lê mở miệng: “Ồ, chúng ta lại ngồi gần nhau này.”

“Chắc là do chúng ta có cùng chiều cao”. Tô Lê nhìn cô, nhẹ nhàng trả lời

Niệm Sơ lập tức nở nụ cười, đôi mắt hơi hơi nheo lại, khuôn mặt trắng nõn cúi xuống một chút, lộ ra hai lúm đồng tiền, giữa đôi môi hồng nhạt lộ ra hai chiếc răng khểnh

Cảm giác xa lạ trong lòng Tô Lê liền biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Editor: Thủy Linh

Niệm Sơ lại có bạn cùng nói chuyện, cùng đi vệ sinh, tuy rằng Tô Lê không hoạt bát như Hứa Tường, lúc nào nói chuyện cũng nhẹ nhàng nhưng Niệm Sơ thật ra rất thích cô vì Hứa Tường thường xuyên nhiệt tình đôi lúc làm Niệm Sơ chịu không nổi

Nếu nói Hứa Tường nhiệt tình như một ngọn lửa thì Tô Lê chính là dòng nước, nhẹ nhàng thanh khiết, làm việc gì cũng ôn hòa, có thể dễ dàng bỏ qua tất cả

Lý An Nhiên phát hiện ra hai ngày này Niệm Sơ tâm tình rất vui vẻ

Giữa trưa, nhà ăn vẫn ồn ào như mọi ngày

Hai người ngồi đối diện nhau, Niệm Sơ chuyên tâm cúi đầu đẩy đẩy cả rớt đến một góc của mâm cơm, một lúc sau bị người đối diện dùng muỗng múc lên toàn bộ đưa đến môi cô

“Há miệng”

“Không ăn”, Niệm Sơ mặt đầy cự tuyệt

“Cả rớt có nhiều vitamin, tốt cho cơ thể.” Lý An Nhiên tận tình khuyên nhủ, Niệm Sơ vẫn liên tục lắc đầu

Chưa kịp mở miệng giăng co, chiếc muỗng nhựa đã cạy môi cô ra, Niệm Sơ khuôn mặt gắt gao, vẫn không chịu mở miệng

Lý An Nhiên lại đem cái muỗng kia nhét vào miệng cô rồi mới hài lòng thu tay lại

Niệm Sơ phồng má, giống như một con sóc nhỏ chậm chậm nhai nuốt, ánh mắt yếu đuối, lông mi hơi rũ xuống càng thêm vài phần đáng thương

Lý An Nhiên dừng lại vài giây, lại cúi đầu múc một muỗng nắm hương đưa đến, Niệm Sơ ánh mắt ghét bỏ, lăm lăm “Không thích ăn nắm hương..”

Advertisement / Quảng cáo

Cái muỗng trước mặt khẽ giật giật, ý bảo nhanh lên

Cô chỉ có thể ngoan ngoãn mà ăn hết

“Thật ngoan.” Lý An Nhiên cười nhẹ khen một tiếng

Niệm Sơ không thêm nói chuyện

“Gần đây em có vẻ rất vui”, Lý An Nhiên dùng thìa gắp một miếng đồ ăn, thuận miệng hỏi

Niệm Sơ nhìn cái muỗng đang đặt trên bàn, không buồn mở miệng

“Có chuyện gì sao?” Lý An Nhiên duỗi tay gõ gõ lên chén

“Em được đổi chỗ ngồi.” Niệm Sơ nói nhỏ

“Cho nên?”

“Cho nên cũng đổi bạn cùng bàn! Hứa Tường nghỉ chơi với em rồi, nhưng em lại có thêm một người bạn mới!” Niệm Sơ không giấu được niềm vui sướng, nói được vài câu liền cười to

“Thật ra ngày đầu tiên đi học cậu ấy ngồi gần em, nhưng Hứa Tường lại muốn đổi chỗ nên cậu ấy phải dọn đi, không nghĩ lần này lại được gặp lại”

“Em kể cho anh nghe, cậu ấy rất tốt, nói chuyện rất ôn nhu.”

Niệm Sơ lại nhai một đồng ưu điểm của bạn cùng bàn mới, Lý An Nhiên chỉ có thể kiên nhẫn nghe, khóe miệng vẫn luôn tươi cười, đợi cô nói xong, Lý An Nhiên mới bình tĩnh hỏi

“Giữa trưa cậu ấy có rủ em đi ăn trưa không?”

“Đương nhiên là có, nhưng em nói đã đi ăn cùng anh nên cậu ấy đã tìm người khác rồi”

Lý An Nhiên gật gật đầu

“Anh ơi, Tô Lê có giận em không?” Niệm Sơ tròn mắt hỏi

Lúc trước bởi vì cô không ăn cơm cùng Hứa Tường, hôm sau liền lập tức bị ngó lơ, Niệm Sơ có chút lo lắng

“Sẽ không”, Lý An Nhiên trả lời một cách chắc chắn, sau đó lên giọng dạy dỗ: “Niệm Niệm, một người bạn thân thật sự sẽ không vì việc nhỏ này mà xa cách em”

“À..”, Niệm Sơ cái hiểu cái không gật đầu

Mấy ngày sau hai người vẫn như cũ cùng nhau ăn cơm, nhưng điều làm Niệm Sơ vui vẻ chính là Tô Lê thật sự không có giận cô

Hai cô gái nhỏ vẫn cùng nhau nói chuyện, cùng nhau đi vệ sinh như thường

Niệm Sơ hưng phấn chia sẻ cùng Lý An Nhiên: “Em rất cuộc cũng tìm được một người bạn thân chân chính!”

Anh cười xoa xoa đầu cô, vô cùng ôn nhu: “Chúc mừng Niệm Niệm của chúng ta”

“Anh An Nhiên thật là lợi hại”, Niệm Sơ mặt đầy ngưỡng mộ nhìn anh

Niệm Sơ hỏi còn học tiểu học có bạn thân là Cherry, sau này lên trung học hai người đều học trường khác

Niệm Sơ đau lòng muốn chết, đem chính mình nhốt ở trong phòng nằm trên giường khóc, cuối cùng vẫn là Lý An Nhiên khuyên can dỗ dành hồi lâu mới ngừng

Niệm Sơ nhớ rõ, lúc ấy anh có nói

Anh nói, Niệm Niệm, duyên phận giống như là một chuyến xe buýt, trên đường đi sẽ có rất nhiều người lên xe cũng sẽ có người xuống xe, có người rời đi nhưng cũng sẽ có người đến, cho nên qua một thời gian dài, em sẽ lại tìm thấy bạn tốt của cuộc đời mình

Niệm Sơ cứ như vậy mà được khai thông, cô bình tĩnh bước xuống dưới nhà, nỗi buồn cứ thế mà biến mất không để lại dấu vết

Hóa ra, những điều anh nói khi ấy là sự thật

Khai giảng gần nửa tháng

Là con gái của chủ nhiệm lớp, Niệm Sơ ở trong lớp như là nhân vật đặc biệt, ví dụ như một đám người tụ tập nói chuyện phiếm nhưng vừa thấy cô đến liền lập tức ngừng

Ví dụ như những người cuối lớp kia, không kiêng nể gì nam nữ, nhưng ở trước mặt cô sẽ luôn có vài phần khiêm nhường

Và.. còn được đối xử tốt hơn so với những bạn cùng lớp

“Lớp trưởng, có muốn ăn kem không, mình mua cho cậu”

Advertisement / Quảng cáo

“Không cần, cảm ơn”

“Lớp trưởng hôm nay thật xinh đẹp”

“Mỗi ngày mình đều xinh đẹp như vậy, cảm ơn”

“Lớp trưởng đang làm gì vậy?”

“.....”

Chỉ có Âu Thông vẫn đối xử với cô như thế

Đối với con trai, thân thể phát triển luôn vượt trội hơn các bạn nữ, Niệm Sơ đi học sớm nên cô được xem như là nhỏ nhất trong lớp

Nhưng so với Âu Thông thì cô cũng không bé lắm

Vừa lúc ngồi xuống bàn phía sau cô, mỗi ngày đều quen việc giặt tóc cô, kéo quần áo, trêu đùa

Niệm Sợ khi rảnh sẽ cùng cậu đùa giỡn vài câu, còn không thì lại coi như xa lạ. Đã biết rõ tính Niệm Sợ, Âu Thông lúc này liền ngoan ngoãn thu hồi động tác không quá rầy cô nữa

Thình thoảng cậu còn giúp cô giữ lớp

Một câu cậu nói tương đương với mười cô Niệm Sợ nói, mọi người đều kiêng nể cậu vài phần

Mỗi lần Âu Thông mở miệng, cả lớp đều lặng ngắt như tờ

Bởi vậy Niệm Sợ dùng tiền tiêu vặt của mình thỉnh thoảng đãi cậu uống nước

Lý An Nhiên nghe đến việc này, khẽ nhíu mày một cái, Niệm Sợ quen tâm sự cùng anh, mỗi ngày chuyện lớn nhỏ đều kể với anh

Mà cái người tên Thông Thông này, càng ngày càng xuất hiện nhiều lần

Lý An Nhiên biết cậu là đứa nhỏ hay giặt tóc cô hồi kia, sau này bị anh tìm giáo viên đổi chỗ đến năm lớp bốn lại ngồi gần

Niệm Sợ thường xuyên kể đến cậu, cùng nhau chơi đùa, Lý An Nhiên đó giờ vẫn chưa để trong lòng nhưng càng lớn lên, sự bình thường kia dần dần trở nên không bình thường

Ánh mắt anh ngày càng nghiêm túc nhưng vẫn chưa mở miệng nói, chỉ là lặng lẽ nghe cô kể chuyện

Chương trình học của trung học khác hẳn với tiểu học, đặc biệt là qua ngày khai giảng, mọi việc đều đi vào quỹ đạo, các bài tập cũng kéo nhau mà đến

Lúc này ngay cả truyện tranh cũng không dám đọc, tiểu thuyết đem bỏ xó, mỗi ngày về nhà liền ăn cơm tắm rửa làm bài tập

Nhưng may mắn của Niệm Sợ chính là, gặp những khó khăn không cần phải suy nghĩ mà có vị học trưởng ngay bên cạnh nhà chỉ bài

Làm ít mà công to

Niệm Sợ cảm thấy những lúc ở bên Lý An Nhiên ngay cả việc làm bài tập cũng trở nên thú vị

Huống chi mỗi ngày đều có đi Thư bồi bổ ăn khuya, ăn xong lập tức động lực tăng lên mười phần

Niệm Sợ đã nắm được những kiến thức cơ bản, hơn nữa có Lý An Nhiên bên cạnh chỉ đạo, làm bài cũng không tốn nhiều sức lực, đôi khi còn có thời gian rảnh rỗi

Mỗi lúc này, Niệm Sợ sẽ ở trong phòng anh mà tập vẽ, vẽ vật bày trí trong phòng, tùy tay phác họa, nhưng là thường xuyên vẽ chán dung nên ánh mắt không nhìn được mà nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Lý An Nhiên.

Lúc lấy lại tinh thần, giấy vẽ trước mặt đã phác thảo được khuôn mặt của anh, sinh động như thật

Lý An Nhiên thường cười cô, “Tiểu họa sĩ”

Niệm Sợ ngay lập tức cãi lại: “Tại thầy bảo phải tập vẽ chân dung”. Chứ không phải vì anh đẹp trai như vậy đâu

Dần dà phòng Lý An Nhiên càng có thêm nhiều bản vẽ chân dung của anh, lúc làm bài tập, lúc nằm trên giường, lúc đọc sách

Đủ loại, nhưng thần sắc rất chân thực. Mỗi lần vẽ xong, Niệm Sợ đều tùy tay ném trên bàn, Lý An Nhiên sẽ từ từ đem cất ngay ngắn trong tủ

Thời gian học hành trôi qua nhanh, việc vật vãnh trong lớp cũng dần dần nhiều lên, trong chớp mắt đã có vụ báo tường.

Tổng cộng có tám lớp, Niệm Sợ đứng nhất, sau đó sẽ chọn cờ đỏ tạo thành một đội ngũ đến các lớp chấm điểm

Điểm càng nhiều thứ tự càng cao, việc này sẽ liên quan đến việc chọn cờ đỏ hiện tại

Ủy viên tuyên truyền của lớp là Tô Lê

Advertisement / Quảng cáo

Tô Lê tuy rằng thoát nhìn trắng nõn ngoan ngoãn, nhưng viết chữ rất đẹp, khác với vẻ bề ngoài của cô ấy, sắc chữ mạnh mẽ, góc cạnh rõ ràng, hết sức đẹp

Tô Lê biết được Niệm Sợ từ nhỏ đã học vẽ vì vậy Niệm Sợ cũng được chọn vào

Tan học, buổi chiều bầu trời đầy nắng

Phòng học chỉ có hai người bận rộn ở phía sau, mọi người đều đã sớm về nhà, Tô Lê đứng ở một bên viết trên bảng còn Niệm Sợ đứng trên ghế cầm phấn vẽ

Lớp học chỉ có hai người cùng với vài nét vẽ

Phòng học thật im lặng, lâu lâu truyền đến vài câu nói chuyện làm người ta càng tập trung tinh thần, Niệm Sợ nhìn cuốn sách trong tay, dùng phấn trắng vẽ một chút liền ra hình dạng

Ánh mắt chuyển chú, cực kỳ nghiêm túc, màu cam hoàng hôn vừa lúc từ bên ngoài chiếu vào phía sau lưng cô như là mạ lên một tầng kim quang

Khuôn mặt trắng nõn bị chiếu đỏ cả một khối to, da thịt đầy đặn, hàng lông mi dài bị nhuộm thành vàng

Bên ngoài dần truyền đến âm thanh ồn ào, một đám người Âu Thông sau khi đá cầu tiến vào, vừa lúc thấy một màn như vậy

Âu Thông đã thấy đáng về Niệm Sợ vẽ tranh vô số lần nhưng không có lần nào giống như lần này, làm người ta khó có thể dời mắt

Hồ hấp nặng nề, tim đập loạn xạ, cảm giác lạ lẫm trôi qua toàn thân

Âu Thông hít một hơi, gãi bộ cười, bước về phía Niệm Sợ đứng trên ghế ra chân đạp một cái, thanh âm tùy tiện khàn khàn

“Ồ, lớp trưởng, lại vẽ báo tường sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Editor: Thủy Linh

“Ôi trời, đừng làm loạn nữa”, ánh mắt Niệm Sợ từ bảng đen dời đi khẽ cau mày một cái, nhưng điều đó chỉ làm Âu Thông thần hồn điên đảo, vì thế cậu càng muốn tiến thêm một bước

Cậu đưa tay ra bắt lấy lưng ghế, chiếc ghế lay qua lay lại làm Niệm Sợ không thể đứng vững, cô liền nhảy xuống đá chân cậu, Âu Thông nhảy nháy hai cái né được vừa nhìn Niệm Sợ vừa cười đắc ý

“Âu Thông, cậu ngửa da đứng không?”, Niệm Sơ nghiêng răng nghiêng lợi như rồng mây trùng cậu

Âu Thông lập tức gơ tay đầu hàng, “Xin lỗi, mình sai rồi”

Niệm Sơ không để ý tới nữa, cô tiếp tục đứng lên ghé về, Âu Thông lần này không dám quấy rối ngoan ngoãn ngồi phía sau nhìn cô.

Những người đi theo Âu Thông vào lớp đứng ngồi không yên, vừa làm mặt quỷ, vừa có chủ đích sâu xa, vội cầm lấy cặp sách chào tạm biệt

“Thông ca, bọn em đi trước”

“Đi đi”, Âu Thông đang bận nhìn Niệm Sơ, không buồn quay mặt lại

“Ồ lại chơi vui về”

Một đám con trai vừa mang cặp sách vừa đẩy nhau, cười hi hi ha ha đi xa, Niệm Sơ liếc xéo người phía sau một cái, từ ý mờ miệng: “Sao cậu không đi?”

“Cậu đoán xem?”

Advertisement / Quảng cáo

“Không thêm đoán.” Niệm Sơ tranh thủ tô màu, chán nản mắng một câu

Cô thu lại tinh thần, chuyển tâm hoàn thành bức vẽ, báo tường đối với Niệm Sơ không quá khó khăn, từ tiểu học cô đã phụ trách việc này, tất cả những bài lớn trong lớp đều do chính cô làm

Sơ với việc vẽ các bức tượng ở lớp học về kia, mấy cái này còn dễ hơn nhiều

Chỉ trong vòng nửa tiếng đồng hồ, Niệm Sơ đã vẽ xong

Cô từ trên ghế nhảy xuống, đứng nhìn tám bảng từ xa rồi hài lòng mà gật gù đầu

“Lớp trưởng, trình độ của cậu trước sau gì cũng vẫn cao siêu như thế!” Âu Thông ánh mắt ngạc nhiên, không thể nhìn được mà khen ngợi

“Còn phải nói!” Niệm Sơ kiêu ngạo hất cằm

Phần của mình cô đã xong, những người khác cũng tới làm rồi hoàn thành, Tốc độ làm báo tường rất nhanh chóng mà hoàn thiện, cả bảng đen đều được vẽ kín trước khi trời tối

Màu sắc của báo tường là màu sáng, sự hòa hợp của phong chữ gọn gàng và hình vẽ, ở giữa chính là chủ đề, vừa xinh đẹp lại có khí chất

Tô Lê vừa lòng gật đầu, trong mắt phát ra tia sáng: “Lần này chắc chắn sẽ đoạt giải”

“Đúng vậy” những người khác cũng gật đầu theo, cảm giác tự hào ngay lập tức làm tiêu tan đi sự mệt mỏi trước đó

Chỉ còn lại sự thỏa mãn hạnh phúc

Sau khi rửa tay xong mọi người thu cặp sách về nhà, ra cổng trường đường ai nấy đi, nhà Niệm Sơ cách trường học không xa, chỉ mất 20 phút, không cần xe buýt

Cô nhìn người đứng bên cạnh là Âu Thông, nghĩ hoặc nhủ mảy: “Sao cậu còn ở đây?”

Thật quái lạ, từ trước đến nay cậu ta đều khoái lúc thể nhưng bây giờ lại ập a ập ứng, ậm ừ mờ miệng: “Chuyện này, là do mình muốn về trễ một chút”

“À”, Niệm Sơ gật gù đầu, kéo cặp sách lại rồi đi về phía trước, chỉ là đi được hai bước, phía sau lại có tiếng bước chân

“???” cô quay đầu lại thấy Âu Thông đi theo phía sau

“Mình..mình đưa cậu về”, ánh mắt cậu căng thẳng, không dám nhìn cô

“Cậu điên rồi sao?”, Niệm Sơ nghiêm túc hỏi lại

“Cậu..thật đáng ghét!”

Âu Thông tức giận gặm chân, xoay người mang cặp đi xa, Niệm Sơ đứng yên ở phía sau liếc nhìn mình, cả người đều nổi da gà

Lúc về đến nhà trời đã tối, Đàm Nhã đang dọn đồ ăn, Niệm Sơ liền vút cặp sách sang một bên liền ngồi vào bàn cầm chén dưa ăn com, ăn được mấy miếng lại nghe Đàm Nhã nói

“Báo tường xong rồi à?”

“Vâng”, Niệm Sơ gật đầu, chuyển tâm nhai đồ ăn trong miệng

“Thế nào, có thể đạt giải không?”

“Mẹ!”, Niệm Sơ dừng động tác, nhìn khẽ rồi thở dài: “Mẹ có biết cảm giác vừa đi học về lại gặp chủ nhiệm lớp ra sao không? Con chính là cảm giác đó”

“Ồi, đứa nhỏ này!” Đàm Nhã không còn lời nào để nói, quay đầu về phía Niệm Thanh tìm sự trợ giúp, người nọ chỉ gật đầu, nói một câu thăm thía: “Niệm Niệm, con thật khổ”

Đàm Nhã: “...”

Com nước xong, Niệm Sơ lập tức tắm rửa thay quần áo, sau đó ôm sách chạy qua chui vào phòng Lý An Nhiên

Anh đang ngồi đọc sách

“Có chuyện gì lại phỏng mặt lên thế kia?”, tư thế của anh không thay đổi, nhìn Niệm Sơ thuận miệng hỏi

“Em bị ghen thớ chết mất!” Niệm Sơ kéo cái ghế dựa ngồi xếp bằng bên cạnh anh

Hai chân trắng nõn cứ như vậy vắt lên ghế hơi bất mắt, Lý An Nhiên lặng lẽ nhìn rồi dời đi, bình tĩnh hỏi: “Làm sao vậy?”

Advertisement / Quảng cáo

“Anh có thể tưởng tượng cảm giác cùng ăn com với chủ nhiệm lớp ra sao không?”

Động tác lật sách của anh liền dừng lại, nghiêng đầu mờ miệng: “Là mẹ em à.”

“Đúng vậy, mẹ cứ hỏi chuyện trong lớp, làm em cảm thấy như đang nói chuyện với giáo viên chủ nhiệm vậy”, Niệm Sơ buồn rầu

“Vậy thì em đừng xem mẹ như là giáo viên chủ nhiệm, cứ coi như kể chuyện thường ngày trên lớp với mẹ là được mà”

Niệm Sơ ghen hợm, lúc sau mới khóc lóc: “Thần thiếp không làm được a...”

Trên đầu bị gõ một cái, âm thanh trầm thấp nghiêm túc vang lên: “Đừng nói năng bậy bạ, nói chuyện đáng hoàng.”

“...”

Phải nói rằng sau khi được Lý An Nhiên khai thông, Niệm Sơ nói chuyện với Đàm Nhã đã cảm thấy tốt hơn một chút, nhẹ nhàng đi vài phần

Ngày hôm sau, khi mọi người đến lớp nhìn thấy báo tường phía sau lớp học đều mở miệng khen không dứt, đặc biệt là bức tranh ở giữa

Nghe nói là do Niệm Sơ vẽ, ánh mắt mọi người đối với cô đều sùng bái ngưỡng mộ

Còn chưa vào lớp mà mọi người đều vây quanh Niệm Sơ cao hứng cùng cô nói chuyện

Niệm Sơ tỉnh tỉnh rất tốt, đối với ai cũng không cự tuyệt, ai hỏi cái gì đều nghiêm túc trả lời, bầu không khí rất nhộn nhịp

“Haiz, Hứa Tường, cậu nói xem, cùng lắm không phải chỉ là một bức tranh thôi sao?” Tôn Lệ nhìn về phía Niệm Sơ chu môi, khinh thường nói: “Có cần phải như vậy không?”

“Ai biết được, nhưng mọi người hình như rất thích.” Hứa Tường cười lạnh một tiếng, trên mặt không có chút cảm xúc

“Không biết xinh đẹp chỗ nào mà được nhiều người yêu thích nói chuyện đến vậy”, Tôn Lệ tức giận bắt bình nói

“Là con gái của chủ nhiệm lớp, thành tích học tập tốt, lại là lớp trưởng, cậu không thích kiểu này à?” Giọng nói Hứa Tường khinh khỉnh

Trong lớp cô cũng rất nhiệt tình, nhưng không biết vì sao, mọi người đối với cô đều rất khác so với Niệm Sơ

Hứa Tường cảm thấy mình tốt hơn những người khác, mỗi khi nói chuyện ánh mắt sẽ tỏa sáng

Cô muốn cái gì đều phải đạt được cái đó

Nhưng về gia thế, thành tích, mọi người yêu mến, còn có một người luôn cưng chiều, cùng nhau lớn lên, là thứ mà cô không có

Hứa Tường cũng không thể phủ nhận, cô muốn được giống như Niệm Sơ

Cô gái bên cạnh vẫn còn đang được mọi người vây quanh khen ngợi, nụ cười sáng lạn xinh đẹp

Bỗng nhiên thấy khó chịu ở ngực, Hứa Tường dúi đi tầm mắt, nhìn chăm chăm phía trước, hơi hơi hé miêng nhẹ nhàng thờ

Giống như một con cá voi bị mắc cạn, mất sức

“Niệm Niệm” Một âm thanh quen thuộc vỗ vào màng nhĩ, Hứa Tường theo quán tính lập tức nhìn anh, người kia đang đối mặt với cô gái giữa đám đông, cười ôn nhu

“Mẹ em gửi anh sữa bò em quên mang theo.”

“Cảm ơn anh!”

Gương mặt kia đang tươi cười, nháy mắt lại trở nên nghiêm túc, lộ ra dáng vẻ của một thiếu nữ e thẹn, làm người ta cảm thấy yêu thích

Quả nhiên, người đối diện cũng cảm thấy thế

Thoáng chốc, một trái tim giống như bị ngấm trong nước, dần dần trở nên mềm mại và nhũn nhéo, nhịp đập hỗn loạn.

Thời gian bình chọn báo tường là buổi chiều thứ sáu, Niệm Sơ hôm ấy phải đi học cho nên hôm qua cô cùng với Tô Lê cố gắng hoàn thành

Máy mắn thay, mọi thứ đều nằm trong kế hoạch, và hiệu quả tốt đến không ngờ.

Niệm Sơ tâm tình không tồi, cùng bạn học bên cạnh hàn huyên vài câu, cho đến khi chuông reo mới lưu luyến ra về

Advertisement / Quảng cáo

Lúc Đàm Nhã tới lớp đã thấy báo tường ở phía sau, trong mắt hiện lên một tia tán thưởng liền biểu dương vài câu.

Chạng vạng đứng giờ tan học, Niệm Sơ nhảy tới phía sau lưng Lý An Nhiên, lắc chân vô cùng sung sướng

“Anh!”

“Hửm?”

“Em kể cho anh nghe, hôm nay mọi người đều khen em vẽ đẹp ha ha”

“Niệm Niệm vẽ đương nhiên là sẽ đẹp”

“Báo tường lớp em lần này siêu cấp đẹp, mọi người đều khen không dứt miệng luôn đấy”

“Ừ, Niệm Niệm của chúng ta thật lợi hại”

“Ha ha ha”. Phía sau vang lên một tiếng cười ngây ngô, Lý An Nhiên không cần quay đầu nhìn cũng tưởng tượng được gương mặt kia đang sung sướng như thế nào, anh lắc đầu trên miệng nở một nụ cười

Tâm tình Niệm Sơ vẫn vui vẻ như thế cho đến buổi sáng hôm sau

Tám bảng đen đằng sau, báo tường đã bị lau chùi đi không còn sót lại chút gì

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Editor: Thủy Linh

Sáng sớm ánh nắng nhu hòa, hôm qua báo tường vẫn còn đẹp lại còn khí chất, hôm nay liền bị lau đi, như là bị dùng lực cọ qua, mấy nét phấn trộn lẫn vào nhau

Niệm Sơ lẳng lặng nhìn đồ vẽ của mình bên cạnh, sắc mặt trầm trầm không cảm xúc

Bên tai nghe thấy từng tiếng than thở, những người khác trên mặt đều kinh ngạc hoảng loạn

Chiều nay chính là lúc chấm điểm

Niệm Sơ tức giận đến mức hộc mắt ửng đỏ, cô hít sâu một hơi, đứng trên bục giảng hỏi to: “Hôm qua ai là người cuối cùng rời phòng học?”

Qua nửa ngày mới có một nam sinh chậm rãi giờ tay lên, run rẩy nói: “Là mình, nhưng lúc mình đi thi báo tường vẫn còn nguyên”

Không gian phía dưới lớp lại yên lặng, Niệm Sơ nhìn chăm chăm cậu, bình tĩnh nói: “Lúc cậu đi là mấy giờ?”

“Sáu giờ rưỡi”

Niệm Sơ gật đầu về chỗ ngồi, cô cảm thấy có chút đau đầu, ánh mắt nhìn chăm vào mặt bàn trống không

Cô đề tay lên ngực tự hỏi, tình cảm đối với các bạn trong lớp cũng không tệ lắm, thật sự không thể nghĩ đến ai có thể oán hận cô đến mức này

Advertisement / Quảng cáo

Trường học không có camera theo dõi nên cũng không biết ai làm vì thế người này mới ra tay không kiêng nể gì

Tô Lê lo lắng sốt ruột, muốn nói lại thôi, Niệm Sơ thờ dãi, “Giữa giờ nghỉ trưa chúng ta làm lại đi, tất cả nét vẽ cũ vẫn còn đó chắc sẽ mau thôi”

“Chắc sẽ kịp thôi.”

“Được”, Tô Lê gật đầu, lập tức đi tìm hai người bạn kia nhưng họ cũng không cam lòng

Báo tường phía sau trống không, Đàm Nhã đi dạy vừa vẫn thấy mờ hồn độn kia, bà vừa kinh ngạc vừa giận dữ, không nghĩ ở lứa tuổi này lại có thể làm chuyện như thế, càng không nghĩ tới lại là học sinh của mình

Chắc chắn sẽ xếp loại hạnh kiểm yếu, nhưng cái chính là tuổi nhỏ mà tâm địa lại như vậy, khó tưởng tượng về sau sẽ trở nên loại người gì

Đàm Nhã dành cả buổi học để giáo huấn, cho đến khi tan học còn cảm thấy chưa dạy dỗ đủ

Bà dọn dẹp giáo án và sách giáo khoa, sắc mặt nghiêm túc nhìn xuống lớp, âm thanh ổn định

“Hy vọng các em nhớ kỹ, bây giờ trộm kim, sau này trộm vàng, có thể các em thấy chuyện này không phạm pháp luật, không gây hại cho người khác, có thể sẽ không cảm thấy bức rứt lương tâm”

“Nhưng là—”

“Các em đã lệch ra khỏi quỹ đạo thiện lương, bước ra khỏi tâm lý phòng tuyến của mình, tương lai sau này các em khó khống chế bản thân mình làm việc gì đáng sợ, cho nên, các em nghe cho rõ, hãy giữ sự trong sạch, tinh khiết của mình ở tuổi này”

“Tan học”

Hình ảnh Đàm Nhã biến mất ở cửa nhưng phòng học trầm lặng thật lâu

Bọn họ có cái hiểu cái không, giống như bị tát thẳng vào mặt, chưa có ai từng nói với họ như vậy

Mỗi người chưa từng nghĩ đến ý nghĩa sâu xa này, chỉ theo quán tính mà làm, không che dấu cảm xúc, thích là thích, ghét là ghét, tưởng chừng có thể kiểm soát được mọi việc

Lại không nghĩ rằng trong thời gian này lại đánh mất chính mình

Giữa trưa vang lên một tiếng chuông, Niệm Sơ xách theo thùng nước đến lau bảng đen, Tô Lê lại lần nữa lo lắng hỏi cô: “Thật sự là không đi ăn cơm luôn sao?”

“Không sao, có người mang cho mình”

Niệm Sơ đã báo cho Lý An Nhiên biết rằng giữa trưa sẽ không cùng anh ăn cơm

Lý An Nhiên cũng không hỏi nhiều, chỉ hỏi cô muốn ăn cái gì để giữa trưa đóng gói mang cho cô

Lúc Niệm Sơ lau bảng đen thì phòng học đã không một bóng người, tất cả đều đã xuống nhà ăn, chỉ có dãy bàn ghế an tĩnh ở đó

Thoạt nhìn rất cô đơn

Ánh nắng giữa trưa chiếu vào, có vài ngọn gió làm run nhẹ bức màn

Niệm Sơ lại lau bảng đen thêm lần nữa sau đó rửa tay sạch sẽ, lát nữa phải cầm dụng cụ về

Lý An Nhiên lúc này bước vào

“Niệm Niệm”

“Hả?” Niệm Sơ ngạc nhiên nghiêng đầu nhìn anh

“Anh ăn rồi à?” Cô tiếp nhận cái túi trong tay Lý An Nhiên, đặt trên bàn

“Không, anh mang tới đây cùng ăn với em”

Lý An Nhiên ngồi vào chỗ của Tô Lê, giờ tay mở cái túi trước mặt, hương thơm đồ ăn tỏa ra, Niệm Sơ nhìn không được mà nuốt nước miếng

Sườn, thịt kho tàu, cà rốt, thịt bò hầm khoai tây, rất nhiều đồ ăn

Trong đó chỉ có hai món cô thích ăn, còn lại thì..

Advertisement / Quảng cáo

“Anh..”

“Ừ?”

“Anh thật đáng ghét”

“Mau ăn đi” Lý An Nhiên lấy ra một đôi đũa đưa tới trước mặt cô

Tô Lê vừa ăn cơm xong trở về lớp thì thấy được một màn, Niệm Sơ mặt trắng nõn nhẵn lại như cái bánh bao, dung đũa gấp cà rốt ra

“Niệm Sơ”, cô nhìn Lý An Nhiên 2 giây rồi vội dúi đi, “Em ăn hết cái này thôi”

“Được được”, Niệm Sơ như vớt được hạnh phúc, vội buông đũa, Lý An Nhiên chậm rãi gấp lên một miếng khoai tây cuối đưa đến miệng cô

“Em no rồi”, Niệm Sơ lời lẽ chính đáng kiên quyết lắc đầu

Lý An Nhiên nhàn nhạt nhìn cô, “Nhanh lên, anh mới tay”

Sau đó, Tô Lê nhìn thấy lớp trưởng khí phách ngay nào giờ lại trở thành cái bánh bao ịu ầu, âm ức mở miệng nuốt khoai tây

Lý An Nhiên cảm thấy thỏa mãn thu tay về rồi dọn dẹp.

Com nước xong, Niệm Sơ cùng Tô Lê đẩy nhanh tốc độ, Lý An Nhiên cũng có hứng đứng ở phía sau nhìn cô, đợi đến khi mọi người gần vào lớp mới đứng dậy trở về

Không lâu sau đó, hai bạn học kia cũng ăn xong rồi trở lại, bốn người vui đùa làm, rất cuộc gần chiều cũng hoàn thành

Hậu quả của việc làm không ngừng nghỉ chính là buồn ngủ, Niệm Sơ đầu gật gù suốt buổi học cho tới lúc chấm điểm báo tường

Một nhóm người đông đúc, từng người cầm trong tay một cuốn vở nhỏ, rất có khí thế, đứng ở một chỗ đánh giá

Tô Lê trở về Niệm Sơ lập tức tỉnh ngủ, tràn ngập chờ mong nhìn chăm chăm cô, “Thế nào rồi? Chúng ta đứng thứ mấy?”

Tô Lê thần thần bí bí dựng lên một ngón tay

“A!” Niệm Sơ nhận không được vui mừng thờ nhẹ ra một tiếng, nắm tay Tô Lê hết sức kích động

“Thật là quá đỉnh!!!” Tô Lê cùng mọi người vòng tay cười đùa

Việc này trôi qua đi, Đàm Nhã liền xin nhà trường lắp camera, nhiều người không cam lòng mở miệng oán trách

Ban đêm, Niệm Sơ nằm trên giường Lý An Nhiên thờ dài

“Anh ơi, anh nói xem, là ai làm việc này nhỉ?” Cô lẩn một vòng, cầm đập trên mép tường, nhìn chăm chăm Lý An Nhiên đang đọc sách, ánh mắt hoang mang

“Những người tâm địa xấu xa” Anh nhìn cô bình tĩnh nói

“Nhưng bạn em toàn là người tốt mà..”

“Biết người, biết mặt, không biết lòng”

“Em thật sự không nghĩ ra được”

Niệm Sơ lại trở mình, đem chân đặt lên tường, hai chân thẳng tắp trắng nõn cứ thế đặt trên vách tường. Cô nằm ngưỡng mặt lên, ánh đèn chiếu sáng làn da trắng tinh tế, tóc đen nhánh trải trên nệm

Lý An Nhiên nhẹ nhàng hít vào một hơi, cup mắt xuống

“Niệm Niệm”

“Dạ?”

“Bỏ chân xuống”

“Tại sao?” Niệm Sơ không nhúc nhích nghỉ hoặc mở miệng hỏi, “Như thế này thoải mái mà”

Advertisement / Quảng cáo

Lý An Nhiên dừng lại một chút, “Trên tường dơ”

“Ách!” Niệm Sơ lên tiếng, lập tức đem hai chân bỏ xuống dưới

Căn phòng lại yên lặng, Lý An Nhiên chuyên tâm làm bài tập, lúc sau phát hiện ra bên kia không có âm thanh gì, nghiêng đầu nhìn lại thì trên giường người nọ đã bọc chăn ngủ đi mất

Lý An Nhiên nhìn đồng hồ trên cổ tay, đã gần mười một giờ, anh nghiêng đầu nghĩ, vẫn là đi qua

“Niệm Niệm. Niệm Niệm, trở về ngủ thôi”, Lý An Nhiên lay người Niệm Sơ, cô khẽ động dậy, rồi trùm chăn kín người chỉ lộ ra cái đầu, giống như một con nhộng

Kêu mãi không có kết quả gì, Lý An Nhiên ngửa đầu thờ dài, đem người trong chăn bẻ lên

Người trong ngực mơ mơ màng màng duỗi tay ôm cổ anh, như một thói quen mà cô cọ trước ngực

Lý An Nhiên đi được vài bước, nhẹ nhàng mở cửa phòng bên cạnh, sau đó đặt người xuống giường, cẩn thận đắp chăn lên

Trong bóng tối, anh khẽ nhìn gương mặt kia, như trút được gánh nặng

Vừa khép cửa thì Thư Giai đi lên liền bắt gặp, bà thấy thế lập tức hiểu rõ: “Niệm Niệm lại ngủ ở phòng con à?”

“Vâng”, Lý An Nhiên nhẹ nhàng lên tiếng

“Con bé này, từ nhỏ đã dính lấy con như thể, sau này có bạn trai rồi thì làm sao đây!” Thư giai lắc đầu, buồn cười nói

“Em ấy vẫn còn nhỏ mà”, anh nói

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Editor: Thùy Linh

Lúc Niệm Sơ tỉnh dậy phát hiện mình đang ngủ trong phòng cho khách nhà Lý An Nhiên, à không, phải nói là phòng của cô mới đúng, vì từ khăn trải giường, cách trang trí đều là phong cách mà cô yêu thích

Ngay cả tủ quần áo cũng đều là quần áo của cô

Niệm Sơ bước xuống giường đi rửa mặt xong, nghe tiếng gõ cửa, cô lên tiếng rồi chạy tới mở cửa phòng

Lý An Nhiên đứng ở bên ngoài

“Ấn sáng thôi”

“Vâng, để em thay đồ xong rồi xuống liền”

Cô vừa mới rửa mặt xong chưa kịp thay quần áo, đôi mắt đen nhánh thuần khiết ngập nước, lông mi thấm ướt, cả khuôn mặt trắng bủng ra sữa, bên má còn dính vài cọng tóc ướt

Lý An Nhiên mười ngón tay khẽ gặt gặt, anh gặt đầu: “Ừ.”

Niệm Sơ thay đồng phục đi xuống, Lý An Nhiên và Thư Giai đã ngồi trên bàn ăn cơm, cô chạy nhanh xuống lầu

Nghe thấy tiếng bước chân, Thư Giai vội vàng dặn dò: “Chậm thôi con, lại ngã như lần trước thì làm sao?”

“Sẽ không đâu đi Thư, bây giờ con đã là học sinh trung học!” Niệm Sơ chẳng hề để ý Lý An Nhiên bên cạnh, cô kéo ra ghế dựa

Người bên cạnh khẽ cười

Advertisement / Quảng cáo

Niệm Sơ trừng mắt nhìn anh, ra vẻ tức giận: “Anh cười cái gì?”

“Hôm nay cháo ngon lắm, em nếm thử đi”

Lý An Nhiên vẫn chưa ngưng cười, mức một chén cháo đưa tới trước mặt cô. Chén súp Thanh Hoa được cầm trên bàn tay trắng nõn cân xứng, khớp xương rõ ràng, móng tay gọn gàng, mượt mà

Niệm Sơ nhìn đôi tay kia bỗng nhiên mở miệng: “Đã lâu rồi em chưa nghe anh đàn”

“Vây cuối tuần anh đàn cho em nghe nhé?”

“Vâng!” Niệm Sơ liền cười đến phát ngốc

Thư Giai thấy thế lắc đầu, thật là một đứa nhỏ đơn thuần, nghe được vài câu ngon ngọt đã cảm thấy vui vẻ.

Ăn xong bữa sáng, Niệm Sơ lên lầu lấy cặp xách, lại nhảy nhót đi xuống lầu. Lý An Nhiên kéo cô lại nhẹ nhàng

“Đừng quên lần trước là ai té ở chỗ này đến vỡ đầu gối, sau đó ôm anh khóc đến thương tâm muốn chết, mặt thì đỏ bừng, khóc đến mức làm áo anh ướt hết”

“Đó là trước kia, trước kia mà. Bây giờ em đã trưởng thành” Niệm Sơ thẹn quá hóa giận, không chịu yếu thế trước anh

“Ừ”, Lý An Nhiên gạt đầu, vẻ mặt nghiêm túc: “Mười một tuổi với mười hai tuổi đúng là đã lớn hơn 1 tuổi, Niệm Niệm lớn rồi”

“...”

Niệm Sơ lấy cặp xách tức giận đi ra ngoài

Chưa được quá ba phút thì cô lại nắm lấy một góc áo của Lý An Nhiên, ánh mắt yếu đuối

“Anh, em thích nhất là được chạm vào anh..”

“Ví dụ như?”

Ví dụ như, ôm eo anh rất thoải mái, hương thơm trên người lại dễ chịu, rất thích được ngồi ở phía sau anh

Trong lòng dâng lên vô số lý do, nhưng Niệm Sơ nhớ đến vừa rồi bị anh mắng tức khắc không dám nói ra, cô nhỏ giọng lầu bầu: “Thì thích vậy thôi..”

Cô gái nhỏ âm thanh mềm mại, giọng nói còn mang theo một chút nũng nịu, nhẹ nhàng đi vào màng nhĩ anh, làm cho trái tim anh mềm nhũn

Lý An Nhiên cảm thấy ngứa ở lòng bàn tay, muốn quay lại xoa đầu cô

Đến trường học, Niệm Sơ vừa xuống xe thì gặp Hứa Tường, cô vừa giơ tay chào thì Hứa Tường thẳng tắp lướt qua cô đi lên lầu, giống như không nhìn thấy cô

Niệm Sơ sững sờ, ngỡ ngác quay đầu nhìn lại Lý An Nhiên còn chưa rời đi

Ánh mắt cô mờ mịt, bên trong cô chứa vài tia bi thương, Lý An Nhiên duỗi tay xoa tóc cô, than nhẹ một tiếng

“Niệm Niệm, có người muốn né tránh em rồi”

Lúc Niệm Sơ đến phòng học, Âu Thông đang đứng trên bục giảng, bàn tay đập mạnh trên bàn, ánh mắt hung hăng quét xuống dưới

Gần tới giờ vô lớp, hầu hết học sinh đều đã ngồi xuống chỗ của mình, mọi người sôi nổi ngửa đầu nhìn chăm chăm cậu, không có người nào dám lên tiếng

“Tôi lặp lại lần nữa, đừng để tôi bắt được ai là người gây ra chuyện kia, nếu không—”

“Thông Thông, về chỗ ngồi”. Niệm Sơ đứng ở cửa, mặt không cảm xúc nắm chặt quai đeo cặp xách, Âu Thông há miệng thờ đốc còn muốn nói cái gì đó nhưng lại lần nữa bị cô chặn họng

“Học bài đi”

“Ừ”, mới vừa rồi còn hung hăng bây giờ lại lập tức ngoan ngoãn đi về chỗ ngồi

Cuối tuần Đàm Nhã có việc, cũng đại biểu của trường đi sang thành phố khác dự hội nghị, Niệm Thanh cũng đi công tác, vì thế nhờ Thư Giai trông chừng Niệm Sơ

Niệm Sơ vào lúc ban đêm liền dọn đồ qua nhà Lý An Nhiên

Nói dọn nhưng cũng chỉ là đem người đi qua mà thôi, quần áo, đồ rửa mặt, ngay cả dụng cụ vệ cũng ở bên nhà anh, không cần phải lấy qua thêm cái gì

Tối đó, Thư Giai cao hứng nấu món yêu thích của Niệm sơ, suôn kho. Niệm Sơ nói nhiều đến mức muốn lạc giọng, trên bàn cơm luôn nghe thấy cô riu rít, khen không dứt miệng, không khí vô cùng náo nhiệt

Việc làm ăn của Lý Khâm ngày càng phát triển vì thế mà những ngày về nhà rất ít, Lý An Nhiên tính tình lại im lặng, hai mẹ con ở nhà lúc nào cũng ăn cơm muộn

Vì thế mà Thư Giai rất thích Niệm Sơ qua đây, trong nhà mới có chút không khí

Cơm nước xong, Niệm Sơ cùng Thư Giai ra phòng khách xem TV, Lý An Nhiên đang bước lên lầu thì dừng lại, đến ngồi bên cạnh Niệm Sơ

Thư Giai phát hiện liếc mắt nhìn anh, “Không phải con không thích xem phim sao?”

Advertisement / Quảng cáo

“Vâng”, Lý An Nhiên lên tiếng, thân mình không động đậy như cũ ngồi bên cạnh Niệm Sơ, Thư Giai cũng không hỏi nữa

Trong TV chiếu cảnh mùa xuân, hình ảnh hai người đang quán quýt si mê, đôi mắt nữ chính đầy nước, nhìn người đối diện

Lời kịch chậm rãi vang lên

Nữ: “Tại sao thế giới này lại không có người nào như anh?”

Nam: “Vì thế giới này có em nên mới có anh”

Lý An Nhiên: “.....”

Thư Giai ở một bên cầm động rơi nước mắt, Niệm Sơ cũng đỏ mũi, nước mắt lưng tròng nhìn anh

“Anh..”

“Ừ?”

Niệm Sợ chớp chớp mắt

“Tại sao trên thế giới này lại không có người nào như anh?”

“Bởi vì mẹ sinh ra anh”

Niệm Sợ: “.”

Lý An Nhiên lấy tay gõ đầu cô, “Mau đi lên làm bài tập”, nói xong, nhìn TV ghét bỏ: “Xem vớ vẩn gì đây?”

Ban đêm, trong phòng ánh đèn sáng tỏ, không khí yên tĩnh, bên ngoài có cây đa lớn, dưới ánh trăng mờ bóng cây trên tường khẽ lắc lư

Hai người ngồi ngay ngắn ở trong phòng chăm chú làm bài tập

Niệm Sợ một tay quay bút, một tay chống cằm chán đến chết, ánh mắt di chuyển sau đó nghiêng đầu lấy tập ra vẽ

Nghe tiếng xoạt xoạt quen thuộc, Lý An Nhiên quay mặt lại: “Làm xong bài tập rồi?”

“Vâng”, Niệm Sợ cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục vẽ

“Làm xong rồi thì đi ngủ, mai còn phải đi học”

“Ngày mai thầy Tề đi công tác nên em được nghỉ”

Niệm Sợ cầm đáp ở trên bàn, rầu rĩ nói xong bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, nghiêng đầu hỏi: “Ngày mai anh đi đâu chơi?”

Lý An Nhiên chớp mắt, “Ngày mai anh không đi, ở nhà chơi với em”

“Thật hả?”, Niệm Sợ mặt mày hơn hờ nháy nhót: “Anh thật tốt với em!”

Trời gần sáng, vẫn còn đang trong giấc ngủ, Hoắc Cảnh nhận được tin nhắn của Lý An Nhiên

“Ngày mai không đi chơi bóng”

“????? Tại sao?”

“Niệm Niệm ngày mai được nghỉ, muốn chơi cùng em ấy”

“Điền rồi sao? Chơi gì với đứa nhỏ ấy?”

“Cứ như vậy đi nhè”

Leng keng, leng keng, leng keng, Lý An Nhiên nhìn di động báo 3 cái tin nhắn tới, yên lặng tắt máy đi ngủ

Niệm Sợ tỉnh dậy khi ánh mặt trời chiếu vào phòng, một tia nắng rơi trên sàn nhà tỏa ra màu vàng nhạt, phía bên ngoài vẫn còn sương đọng trên lá cây xanh biếc

Cô bị tiếng riu riu của mấy con chim nhỏ đánh thức

Xuống giường rửa mặt xong xuôi, Niệm Sợ đi qua phòng bên cạnh, đẩy cửa ra, tùy tiện mặc một chiếc váy ngủ cứ thế chui lên giường của Lý An Nhiên, trên chân còn mùi hương đặc trưng của anh, Niệm Sợ khép mắt lại tiếp tục ngủ

Lý An Nhiên chạy bộ xong trở về phòng, nhìn trong chăn thấy một khuôn mặt nhỏ, bất đắc dĩ lắc đầu, cầm quần áo vào phòng tắm

Tắm rửa xong lau khô tóc, lại nghe xong một bài tiếng Anh, dưới lầu Thư Giai đã kêu xuống, Lý An Nhiên đứng dậy, khom lưng xuống người trong chăn

“Dậy ăn sáng thôi”

Anh ôm người trên giường xuống, cô gái nhỏ trong lòng ngực mắt nhắm mắt mở ôm lấy cổ anh làm nũng, hai chân nhích tới nhích lui, không cam tâm tình nguyện

Advertisement / Quảng cáo

Lý An Nhiên đỡ eo cô

Một lát sau, Niệm Sợ lồm bẫm đi ra ngoài, đôi mắt vẫn còn lờ lờ, mặt ngơ ngác

Lý An Nhiên kéo cô đi, tránh để bị đụng vào tường

Niệm Sợ lúc rời giường rất cầu kinh, như muốn hét to lên một cái, tỉnh dậy một lúc lâu sau mới có thể tỉnh táo

Lần trước Lý An Nhiên không chú ý hại cô đụng tường một lần, cái trán trắng nõn bị in một dấu vết đỏ to lớn, hết sức chói mắt, anh cảm thấy rất đau lòng

Từ đó về sau hết sức cẩn thận

Xuống lầu ăn xong bữa sáng, Niệm Sợ liền ôm tập về qua phòng Lý An Nhiên ngồi bên cửa sổ, bên ngoài ánh mặt trời sáng lạn, hoa thắm liễu xanh

Lý An Nhiên dựa nghiêng trên ghế chơi game, trong tay cầm ipad trắng, mang tai nghe màu bạc, chân dài chống trên mặt đất, tư thế đẹp đến phá lệ

Niệm Sợ không nhận được mà nhìn anh, cúi đầu vẽ

Qua hồi lâu, Lý An Nhiên từ ipad ngẩng đầu lên, xoa xoa cổ, ánh mắt cực kì tự nhiên nhìn qua Niệm Sợ

Bên ngoài ánh mặt trời chiếu xuyên qua cửa sổ, cô gái nhỏ nằm trên thảm lông mềm, mắt nhắm chặt vô cùng thơm ngọt, anh đi qua, cầm lấy tập vẽ rơi trên tay cô, vài đường nét đen, miêu tả hình dáng anh vô cùng sinh động

Lý An Nhiên khoe miệng khẽ cong, nhớ tới lời nói hôm qua của Hoắc Cảnh, anh cầm lấy di động, điều chỉnh góc chụp, đến mực bạn bè, nhấn gửi.

Trạng thái: Một chút ngọt ngào cuối tuần.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Editor: Thùy Linh

Bên này Hoắc Cảnh đang chuẩn bị ra cửa, trước khi đi còn phải kiểm tra điện thoại, vừa mở máy liền không nhận được mà chửi tục

Mẹ Hoắc Cảnh nghe được liền kinh ngạc nhìn lại, Hoắc Cảnh xấu hổ cười cười, vội thay giày ra cửa gọi điện Lý An Nhiên

Điện thoại vang lên hai tiếng sau đó người bên kia bắt máy, Hoắc Cảnh đề cao âm lượng quát mắng: “Cậu thật quá đáng! Gửi tin nhắn được rồi làm gì phải gửi ảnh qua như thế? Còn không phải chỉ là một bức tranh thôi à?”

Lý An Nhiên đem điện thoại để ra xa, đợi Hoắc Cảnh rống xong mới chậm rãi mở miệng: “Có gọi thì tìm người về cho cậu đi”

“Quá đáng” Hoắc Cảnh nghiêng răng

“Cứ như vậy nha, tạm biệt” Lý An Nhiên nhanh chóng cúp máy

Hoắc Cảnh cầm điện thoại đứng yên tại chỗ, suy nghĩ một lát rồi bên miệng toát ra một nụ cười hắc hắc hai tiếng, gọi đến số kia

Niệm Sơ bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, mơ mơ màng màng nghe thấy giọng nói quen thuộc

“Ồ, nghe rồi sao? Niệm Sơ, là anh Hoắc Cảnh đây”

“Đây, em nghe rồi”

“Lát nữa bọn anh có đi chơi bóng, em có muốn tới chơi một chút không?” Hoắc Cảnh nói xong còn hứng thú bổ sung, giọng nói lừa gạt: “Có chị Cung Uyển, Nguyễn Thư, còn vài người bạn học nữa đó”

“Thật à?” Niệm Sơ có chút hưng phấn, Lý An Nhiên thấy thế nhìn lại, trong mắt hiện lên một tia trầm tư

Advertisement / Quảng cáo

“Thật đấy”

“Đừng rồi, kêu Lý An Nhiên đưa em đi, đều biết chỗ cả”

“Được ạ”

Niệm Sơ hứng thú liền tỉnh ngủ, cúp điện thoại ngồi phịch dậy, đầu tóc rối dính bên má, cặp mắt còn mơ màng nhìn Lý An Nhiên

“Anh ơi, chúng ta đi chơi bóng với anh Hoắc Cảnh đi!”

“.....”

Lý An Nhiên ngáp ngừng mở miệng: “Không được, em đâu có biết chơi”

“Vậy anh dạy em đi”

Niệm Sơ nhảy nhót kêu lên, để chân trần từ cửa sổ bò xuống dưới, vẻ mặt hưng phấn đi đến trước mặt anh, lôi kéo cánh tay: “Đi mà đi mà..”

Lý An Nhiên nhắm mắt lại mở mắt gạt đầu

Niệm Sơ hô to một tiếng chạy đến phòng bên cạnh thay đồ

Tháng chín thành phố B có chút nóng bức, Niệm Sơ mặc một bộ đồ thể thao trắng, quần đùi áo ngắn tay lộ ra cánh tay cánh chân trắng nõn

Cô lập tức sang phòng gọi anh, Lý An Nhiên vừa lúc mặc đồ giống hệt cô. Đây là lần trước Thư Giai cùng Niệm Sơ mua, là đồ cặp

Nghe thấy tiếng kêu, Lý An Nhiên quay đầu lại nhìn, thấy Niệm Sơ mặc đồ hở người qua liền mở ra ngăn tủ lấy một lọ màu vàng nhạt, kêu cô lại

“Bên ngoài nắng gắt, cẩn thận không bị cháy nắng”

Niệm Sơ bấu môi, đổ ra một ít ra lòng bàn tay, tiếp theo nhanh chóng xoa lên mặt. Làn da tức khắc có màu không cân xứng

Lý An Nhiên bất đắc dĩ kéo cô lại trước mặt, vuốt tay lau mặt cho cô, kem chống nắng tàn ra nhanh chóng liền giống màu da

Niệm Sơ thuận theo ngưỡng mặt, cực kỳ tự nhiên nhắm mắt lại, môi chu ra

Thấy đáng vẻ này, Lý An Nhiên nhận không được véo mặt cô một cái, tức giận mở miệng: “Được rồi, em tự xoa đi”

“Á”, Niệm Sơ vuốt tay xoa xoa mặt, bắt đầu xoa trên tay chân

Xoa xong, hai người ra cửa, ánh nắng mặt trời chói chang làm người ta không dám nhìn thẳng, Lý An Nhiên không biết lấy mũ từ đâu ra đội lên đầu Niệm Sơ

Mũ lưới trai màu đen, vành mũ thấp thấp che được vài phần ánh nắng

Sân bóng rổ ngay bên cạnh sân vận động, đẹp xe chỉ mười phút. Niệm Sơ ngồi phía sau gió thổi nhẹ, thích thú mà lác hai chân

Cuối tuần nên người rất đông đúc, không ít trẻ nhỏ tới đây chơi đùa, Niệm Sơ nhất thời không chú ý liền đụng vào một đứa nhỏ, vội vàng đỡ dậy

Đứa nhỏ chỉ cao đến đầu gối Niệm Sơ, mắt to ngập nước nhìn cô, khóc như chưa từng được khóc

Niệm Sơ hốt hoảng vội vàng cúi xuống dỗ ngọt, cũng may ba mẹ đứa nhỏ ngay lập tức lại đưa đi, cô đứng dậy thở ra một hơi

Lý An Nhiên kêu lên một tiếng, vuốt tay ôm bảo vệ cô đi về phía trước

Hai người đến sân bóng khi Hoắc Cảnh đang úp rổ, Nguyễn Thư cùng Cung Uyển ở một bên nói chuyện, bên cạnh còn có mấy người Niệm Sơ không quen

Lý An Nhiên đi qua, bọn họ liền nhiệt tình chào hỏi, sau đó ánh mắt dừng ở trên người Niệm Sơ

“Đây là..?” Một người lên tiếng hỏi

“Em gái”

“À”, mấy người tuy trong miệng nói thế nhưng trong mắt bán tín bán nghi. Hai người mặc đồ đôi, cô gái nhỏ còn bị anh vòng lấy bà vai, tự nhiên thân mật

Nếu nói là anh trai em gái thì tình cảm cũng thật tốt quá

Trong sân bắt đầu kịch liệt, Niệm Sơ đứng bên cạnh Cung Uyển thảo luận xem ai soái nhất. Sau một hồi, cuối cùng cũng đưa ra kết luận là Lý An Nhiên và Nguyễn thư

Một đám người đồ mờ hời dầm dĩa kết thúc, Lý An Nhiên cả người nóng hừng hực ngồi xuống bên cạnh Niệm Sơ, đợi nửa ngày, nhận không được mà mở miệng

“Niệm Niệm, nước đâu?”

Advertisement / Quảng cáo

“A, đây ạ”, Niệm Sơ như vừa mới tỉnh dậy, nhìn anh đến hoa mắt, nghĩ ngợi vẫn là yên lặng mà lấy ra một chai nước cho anh

“Vừa mới suy nghĩ cái gì đấy?” Lý An Nhiên ngửa đầu uống sạch nửa chai nước, rồi mới ngược mắt hỏi cô

Niệm Sơ nhìn hai người cách đó không xa, ngơ ngác nói: “Em cảm thấy, chị Cung Uyển với Nguyễn Thư rất xứng đôi”

Lý An Nhiên nhìn theo ánh mắt cô, phía trước Nguyễn Thư tóc ướt át, gương mặt ửng hồng, trên da thịt trắng nõn có vài giọt mồ hôi

Nguyễn Thư ghé vào trước mặt Cung Uyển làm nũng, tươi cười lộ ra hai chiếc răng khểnh, thanh âm mềm mại

Cung Uyển trong tay cầm khăn giấy, giúp cậu lau mồ hôi, đáy mắt cũng tươi cười

Lau xong liền lấy chai nước bên cạnh vặn ra đem đến miệng Nguyễn Thư

Lý An Nhiên “.....”

Anh nhẹ nhàng hừ một tiếng, nhìn chai nước trong tay mình, giọng nói có chút ghen tị: “Uống nước cũng phải nhờ con gái mở cho, yếu đuối!”

“Đáng yêu mà..” Niệm Sơ đôi tay chống cằm, hai mắt sáng ngời nhìn hai người phía trước

Lý An Nhiên ánh mắt tối sầm lại, duỗi tay xoay đầu cô quay lại, cúi đầu để sát vào nhìn chăm chăm đôi mắt cô, mờ mờ: “Anh với Nguyễn Thư ai đáng yêu hơn?”

Hồ hấp nóng hơi phả vào trước mặt, phía trước là khuôn mặt tuấn tú, Niệm Sơ nhẹ nhàng hít vào một hơi, vô thức trả lời

“Đương nhiên là anh”

Trong ánh mắt chỉ có anh thôi

Hoắc Cảnh hôm nay cảm thấy chính mình thật lợi hại, lúc nào đầu trí với Lý An Nhiên cũng thua nên chuyện nhỏ như thế này cũng thấy vui sướng

Chơi bóng rổ xong, Hoắc Cảnh hô to muốn mời mọi người ăn cơm, Lý An Nhiên gật đầu tán thành, “Vây đi đến nhà hàng đi”

“Cái gì?” Mọi người đều khiếp sợ

Nhà hàng ở trung tâm thành phố trang hoàng độc đáo, rất tráng lệ, có thể nói đầy đủ các loại đồ ăn, giá cả cũng đắt đỏ, chỉ một bữa cơm cũng tốn mấy tháng tiền ăn vặt của họ.

Lý An Nhiên cười như không cười liếc Hoắc Cảnh, tiếng nói lạnh nhạt: “Không phải Hoắc thiếu gia đây mời sao?”

Nhà Hoắc Cảnh ở thành phố B coi như danh môn vọng tộc, ngày thường cũng rất hào phóng nên mọi người đều nghĩ hôm nay cậu tâm tình tốt nên bắt đầu hưng phấn ồn ào

“Trời ạ, quá tuyệt vời!”

“Để mình gọi điện cho mẹ tối nay không về nhà ăn cơm”

“Hoắc thiếu gia hôm nay cao quá nha, cao 1m8”

“Cái rắm, lảo tử cao 1m83”

Hoắc Cảnh cười lên lưng cò hẹp eo xuống, tức giận lên người bên cạnh, giờ chân lên đá một cái rồi dẫn đầu đi ra ngoài, “Đi đi đi, hôm nay dốc hết ví mời mọi người ăn một bữa.”

Lý An Nhiên gọi món, người phục vụ cầm giấy bút đứng một bên, anh bình tĩnh gọi lên hàng loạt món ăn

Niệm Sơ đương nhiên là rất thích ăn thịt, cô nhìn thực đơn mà hai mắt đều sáng lên

Lý An Nhiên gọi cho cô vài món chính, cô gái nhỏ hưng phấn gật đầu như gà mổ thóc

Còn Hoắc Cảnh tìm đang rì máu

Chính mình gây chuyện, khóc lóc cũng không được gì, mắt thấy vì tiền đã mất đi hơn phân nửa, Hoắc cảnh hô hấp nặng nề co rút đau đớn

Lý An Nhiên quả thực chính là ác ma!

“Ăn ngon không?” Ác ma kia mặt đầy ôn nhu dò hỏi cô gái bên cạnh, Niệm Sơ khó miệng cười cong tí, mạnh mẽ gật đầu

“Ăn ngon lắm luôn!”

Còn có thể không ngon sao? Hoắc Cảnh nội tâm rít gào, giá cả của một đĩa giò heo đây có thể mua nguyên nửa con lợn trong chợ, đương nhiên là phải ngon!

Dù cho trong lòng sôi trào mãnh liệt, nhưng trên mặt vẫn phải cười cười, Hoắc Cảnh mặt đầy hiền lành nhìn Niệm Sơ nhẹ nhàng mờ mờ: “Niệm Sơ, ăn ngon thì ăn nhiều một chút”

“Vâng ạ!” Niệm Sơ gật đầu, không chút khách khí gấp liền tục đồ ăn

Advertisement / Quảng cáo

“Ăn từ từ, không ai giành với em”, Lý An Nhiên vỗ cái đầu đang chôn trong chén, Niệm Sơ không đếm xỉa tới anh, lung tung gật đầu, động tác trên tay bay nhanh đã ăn hết trong chén

Ai nói không ai giành với cô, Niệm Sơ nhìn quanh trên bàn, trừ Lý An Nhiên với Hoắc Cảnh, mọi người ai cũng đang chăm chú ăn

Bữa cơm này có thể nói rất ngon, trừ người nào đó tay còn đang run run. Đi đến trạm xe buýt, Hoắc Cảnh nuốt nước mắt tạm biệt mọi người

“Tôi về trước đây..”

“Chú ý đường xá nhé, Hoắc thiếu gia hôm nay tốt bụng quá”

“Đừng đứng đứng, cảm tạ Hoắc thiếu”

“Để tôi lạy Hoắc thiếu một cái”

Những người trước mặt vừa cảm kích vừa trêu chọc cậu, Hoắc Cảnh mỉm cười một cách mệt mỏi

“Không cần khách sáo, chỉ cần mọi người vui là được”

Ánh mắt Hoắc Cảnh nhìn đến Lý An Nhiên đang mỉm cười kia, chỉ cảm thấy trong lòng từng trận lạnh cả người, đúng là một con người nham hiểm, từ nay về sau sẽ không nói chuyện với anh nữa

Hoắc Cảnh tổn thương tinh thần vác xác lên xe, về mặt không còn gì luyến tiếc

Buổi tối trước khi đi ngủ lại nhận được một tin nhắn

Đến từ Lý An Nhiên

Nhấn mở, thấy tài khoản được cộng lại nửa tiền ăn lúc này. Hoắc Cảnh nhìn chăm chăm một chuỗi con số kia rồi quyết định vẫn tiếp tục làm bạn tốt của Lý An Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Editor: Thủy Linh

Sau sự việc ấy Hoắc Cảnh cũng không dám tìm đến Niệm Sơ nữa, ngược lại là Niệm Sơ đột nhiên cảm thấy hứng thú, quần lấy Lý An Nhiên dạy cô chơi bóng rổ.

Tối thứ hai không cần đi học, chiều đó ánh nắng chiếu đầy trời, sân bóng rổ có không ít người ở đó đang đánh cầu, cơ bản đều là học sinh, chỉ có vài người trung niên

Âm thanh trái cầu chạm mặt đất trầm thấp còn có kèm theo một vài tiếng hô hò, tiếng chỉ huy, tiếng nói chuyện mạnh mẽ vang lại nơi này

Hoàng hôn chiếu trên gương mặt đầy mồ hôi, thoát nhìn như sinh thể bùng bùng

Vài lần gió nhẹ thổi tới càng làm cảnh tượng thêm vài phần thích ý

Niệm Sơ đứng cách vạch hai phần ném bóng, chiều cao của cô không đủ nên phải chạy lấy đà một chút mới có thể chạm đến rổ

Nhưng cô không thấy chán nản, đặc biệt là mỗi lần đập được bóng vào rổ lại nhảy lên ba lần, mặt đầy hưng phấn nhìn Lý An Nhiên khoe mẽ

Lý An Nhiên ở bên cạnh nhìn, sửa tư thế của cô

“Lòng bàn tay không cần phải dán vào trái bóng, như này, điều khiển ngón tay, giờ cao lên một chút...”

“Cổ tay hơi cong, nhắm vào rổ, như vậy”

Lý An Nhiên giờ tay, ném trái bóng rơi vào rổ một cách hoàn hảo

“Oa!” Niệm Sơ mở to hai mắt, lập tức học theo động tác của anh, giờ tay, ném bóng, loảng xoảng một tiếng, trái bóng thâm thiết đụng phải bàn rổ

Advertisement / Quảng cáo

“...”

Niệm Sơ nhấp môi, quay đầu lại nhìn anh, Lý An Nhiên cười khê hai tiếng sau đó đem người cô vào lòng, cầm tay cô nâng lên, tư thế chuẩn, động tác đúng qui định

Quả bóng trong không trung vẽ ra một đường cong hoàn mỹ, vào rổ

“Thế nào? Cảm nhận được chưa?”

“Rồi ă!” Niệm Sơ gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc lại tiếp tục luyện tập

Ánh nắng chiều cháy đỏ cả bầu trời dần bị thay thế bởi màn đêm, trời dần dần tối sầm xuống, nhưng sân bóng vẫn còn đang náo nhiệt, Lý An Nhiên đạp xe lại đem người kia về nhà

“Em ném mười lần thì có ba lần vào rổ!” Niệm Sơ ngồi phía sau hưng phấn khoe với anh

“Lợi hại”

“Ngày mai em muốn tới đây nữa!”

“Được, em thấy vui là được”

“Anh tốt với em quá!” Niệm Sơ kêu to, hai tay giang ra như đang bay, Lý An Nhiên lái xe vịn vẹo hai lần, nghiêng đầu mỉm cười dặn dò; “Niệm Niệm, ngồi vững”

Ngày hôm sau, trong sân có người thi đấu trông rất kịch liệt, Niệm Sơ nhìn vào phát hiện bên trong có vài hình dáng quen thuộc, trong đó có Hoắc Cảnh

“Hôm nay lớp anh với lớp bên cạnh có trận đấu”, Lý An Nhiên thấy cô nhìn vậy, ở bên cạnh nhàn nhạt giải thích

“Ồ, vậy sao anh không đi?”

“Không thích đi”

Lý An Nhiên kéo cô tới một góc, sân bóng rổ trường học rất lớn, bọn họ tới góc này vừa vịn có vài cây đại thụ, dưới tán lá che đầy khó làm người khác chú ý tới

Anh bắt đầu chỉ Niệm Sơ luyện tập, từ tư thế vận động rê bóng đến động tác phòng thủ, động tác giả, Niệm Sơ đang nửa hiểu nửa không thì điện thoại của Lý An Nhiên vang lên

Anh dừng động tác, ý bảo Niệm Sơ tiếp tục tự luyện tập

Âm thanh trầm thấp theo gió truyền tới

“Tìm em ă?”

“Vâng ă, em qua liền”

“Niệm Niệm”

“Vâng?”

“Chủ nhiệm lớp đột nhiên tìm anh, anh đi một lúc, em cứ ở đây tự tập”

“Vâng”

Lý An Nhiên đi được một lúc, Niệm Sơ đứng cách vạch hai phần ném bóng vào rổ, tự mình vui vẻ. Đột nhiên, trong sân cách đó không xa có tiếng kêu đến

Niệm Sơ quay đầu nhìn thoáng qua, hình như bên kia xong rồi

Cô thu hồi tầm mắt, tiếp tục luyện tập

“Ai da, đây không phải là Niệm Sơ nhỏ bé của chúng ta sao? Anh Lý An Nhiên của em đâu?”

Bên tai đột nhiên truyền đến một giọng nói quen thuộc, Niệm Sơ tươi cười nhìn lại: “Là em đây, anh An Nhiên bị chủ nhiệm lớp kêu đi rồi, anh chơi bóng rổ xong rồi sao?”

“Ừ”

“Thắng rồi hả?”

“Đương nhiên rồi!”

Hoắc Cảnh vẽ mặt đắc ý, nhặt trái bóng bên cạnh tùy ý đập hai lần rồi ném vào rổ

“Thế nào? Có muốn anh Hoắc Cảnh đây dạy em chơi bóng không?”

“Có ạ”, Niệm Sơ gật đầu như gà mổ thóc

Lúc Lý An Nhiên trở lại, nhìn đến là một cảnh như thế này

Advertisement / Quảng cáo

Trên sân bóng, Hoắc Cảnh mặt đầy ý cười, chỉ đạo động tác, hai người vui cười đùa giỡn như rất thân thiết. Giây tiếp theo, Hoắc Cảnh vô cùng tự nhiên nắm lấy cổ tay Niệm Sơ

“Niệm Niệm”

Lý An Nhiên lên tiếng, tiếng nói bình tĩnh như không có chút gợn sóng nào

“A?” Niệm Sơ dừng lại, ngơ ngác ngẩng đầu

Lý An Nhiên đứng cách đó không xa, tay để trong túi quần, bên cạnh là một cây đại thụ, bóng cây che xuống cả người anh như bị giấu vào chỗ tối, không rõ biểu tình

“Chúng ta về nhà”

“Vâng”, Niệm Sơ vội đáp lại, sau đó chào tạm biệt Hoắc Cảnh

“Cảm ơn anh Hoắc Cảnh, em về trước đây”

Niệm Sơ nói xong không đợi Hoắc Cảnh trả lời liền nhanh chân chạy qua, ngửa đầu nhìn Lý An Nhiên cười vô tư: “Chúng ta đi thôi!”

“Ừ”, Lý An Nhiên trầm giọng lên tiếng, mí mắt hơi rũ xuống, giấu đi cảm xúc trên mặt

“Anh An Nhiên, lúc này anh Hoắc Cảnh có nói anh không muốn thi đấu là bởi vì ở đó có quá nhiều nữ sinh có phải không?”

Ở phía sau xe đạp, Niệm Sơ nhéo bên hông góc áo Lý An Nhiên cùng anh nói chuyện phiếm, nhưng anh chỉ tập trung đạp xe, không cùng cô nói chuyện

Thấy anh không trả lời, Niệm Sơ lại bắt đầu tự hỏi tự đáp, hai chân ở phía sau tùy tiện đạp đưa

“Vì cái gì đâu?”

“Mọi người cùng lắm là chỉ nhìn anh một chút thôi. Anh xem anh Hoắc Cảnh kia, có bị ảnh hưởng gì đâu”

“Anh thật keo kiệt, haiz”, Niệm Sơ lải nhải nửa ngày, rồi thở dài như một ông lão. Lý An Nhiên nhẫn nhịn, nhưng nhịn không nổi nữa

“Đừng nói chuyện”

“Vì sao? Sao không cho em nói?”

“Ồn ào.” Lý An Nhiên lạnh lùng phun ra hai chữ

“.....” Niệm Sơ khổ sở cụp mắt

Về đến nhà, Lý An Nhiên để cô xuống xe rồi đạp xe đi mất, cũng không dặn dò vài câu hay ôn nhu sờ đầu cô như mọi ngày, Niệm Sơ cảm thấy mất mát

Cô mang cặp xách chậm rì vào nhà, tay nắm chặt quai đeo. Sau đó phát hiện hôm nay tâm trạng Lý An Nhiên hình như có chút tồi tệ

Chẳng lẽ vừa rồi bị chú nhiệm mắng?

Niệm Sơ mếu máo, nghĩ thầm, chú nhiệm của cô là mẹ kia kia, từ nhỏ đã bị mắng đến đại!

Buổi tối thứ tư Niệm Sơ không chơi bóng cùng Lý An Nhiên, hôm nay có buổi học. Vì Tề Minh đã cho nghỉ hai ngày rồi nên phải học bù

Lớp học sáng sủa và yên tĩnh, trên đầu ánh đèn chiếu xuống. Tề Minh mang một chiếc kính vàng ngồi ở trên cao, chân dài thẳng tắp.

Tề Minh trong tay một bên phác họa một bên giảng giải, dút lời lấy giấy trước mặt vẽ triển khai làm mẫu

“Như thế này đã hiểu chưa?”

Mọi người phía dưới nhìn chăm chăm tờ giấy, ngón tay gật đầu

“Rồi, bây giờ các em tự vẽ xem”

Niệm Sơ thu hồi tầm mắt đang nhìn bản vẽ, nhớ lại những gì thầy mới nói lúc nãy, bắt đầu cúi đầu xuống nghiêm túc phác họa trên giấy, gấp cái không rõ thì ngẩng đầu lên nhìn bản vẽ của Tề Minh đã hoàn thành xong treo ở trên bảng kia.

Thời gian dần trôi đi, mọi người đang đắm chìm mà vẽ vẽ, từng người chuyển chú tác phẩm trong tay, cho đến khi Tề Minh thông báo còn mười phút nữa tan học thì mọi người mới có chút phản ứng

Niệm Sơ giơ tay xoa cổ vai đang cứng đờ

Phòng học an tĩnh chỉ có vài âm thanh sột soạt, làm người khác suy nghĩ có chút tung bay, Niệm Sơ tập trung vẽ vài nét cuối cùng.

Dùng bút, cô nghiêng đầu quan sát vài lần

Trên tờ giấy trắng có vài nét vẽ màu đen tuyệt đẹp, không khác bản vẽ của Tề Minh là bao

Niệm Sơ vừa lòng gật đầu, thật tốt, tối mai chỉ cần tô màu là xong. Cô buông bút trong tay rồi thu dọn đồ về nhà

Advertisement / Quảng cáo

Bên ngoài một màu đen nhánh, Niệm Sơ nhìn đồng hồ trên tường, tan học trễ hơn hai mươi phút so với mọi ngày, chào hỏi bạn học lúc sau Niệm Sơ xách cặp đứng dậy

Lý An Nhiên như cũ dựa trên vách tường chờ cô

Đọc đường về, hai người đều im lặng, Lý An Nhiên thì kiệm lời ít nói, những ngày thường ở bên nhau đều là Niệm Sơ nói nhiều nhất, riu riu không ngừng, toàn kể chuyện lật vật của cô

Lý An Nhiên cũng hứng thú nghe, nhưng anh không chủ động kể với Niệm Sơ những chuyện của anh, trừ phi cô hỏi

Đêm dài, vạn vật đều tĩnh, chỉ có vài tiếng bước chân vụn vặt vọng lại bên tai. Băng qua đường cái đối diện chính là ngõ nhỏ, cách đó không xa có công trình đang thi công, mặt đường bị đào ra một cái hố to, bên cạnh toàn là đất cát

Bên tai chỉ nghe tiếng chà xát đi trên đất

Niệm Sơ đang nghĩ đến bản vẽ vừa rồi, trong đầu cứ nghĩ tới việc phối màu như thế nào, mỗi lần lên lớp vẽ là cô lại trở nên trầm mặc, đây là khoảnh khắc cô trưởng thành hơn so với độ tuổi của mình

Niệm Sơ khi đắm chìm vào việc vẽ rất có khí chất

Tức giận trong lòng bỗng tan biến, Lý An Nhiên nhận không được xoa đầu cô, hơi thấp đầu tới gần, nhìn vào đôi mắt đen nhánh, ngữ khí nhẹ nhàng

“Sao em không nói lời nào?”

“Em đang nghĩ nên tô màu như thế nào”

Niệm Sơ nhìn anh ngoan ngoãn trả lời, giọng nói dịu dàng, khuôn mặt trắng dưới ánh trăng như đang phát sáng. Niệm Sơ ngày càng lớn lên khuôn mặt không còn béo tròn như hồi bé nữa, cảm cũng đã trở nên nhon hơn

“Ồ...”, Lý An Nhiên lên tiếng, duỗi tay tới cầm cô, làn da tinh tế từ lòng bàn tay cọ qua, anh nhẹ nhàng hít vào một hơi, trên mặt thần sắc bình tĩnh

“Ăn nhiều một chút, cảm nhon đi rồi”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Editor: Thủy Linh

Niệm Sơ trở về nhà liền đứng trước gương soi, ngó trái ngó phải, không thấy cái gì khác thường. Bộ dáng này bị Đàm Nhã nhìn thấy, bà lên tiếng

“Lại soi, soi mãi cũng không xinh như hoa được đâu”

“.....”

Niệm Sơ thu hồi tầm mắt, quay đầu nhìn Đàm Nhã đang ngồi trên ghế sofa, gương mặt hơi phồng lên với ánh mắt hoang mang: “Mẹ, con gầy lắm sao?”

“...”

“Gầy, gầy như da bọc xương rồi!”

“Tại anh An Nhiên nói cảm con nhon”. Ánh mắt Niệm Sơ lại nhìn tới chiếc gương, tiếp tục nhìn qua nhìn lại

“Đi tắm rửa rồi đi ngủ đi, suốt ngày nói cái gì đầu không!” Đàm Nhã đẩy cô vào phòng tắm

“Ách, con còn chưa lấy quần áo...”

Giữa trưa hôm sau, Lý An Nhiên trong lớp có việc, Niệm Sơ khoác tay Tô Lê cùng đi tới nhà ăn, vừa đi vừa cười đứng xếp hàng

Đám đông vẫn chen chúc như cũ, hai người đứng ở hàng phía sau, Tô Lê kể những chuyện trong lớp mà cô thấy thú vị, Niệm Sơ cười đến ngã trước ngã sau, không cần thận dụng một người ở phía sau

“A thật xin lỗi, xin lỗi”, cô vội quay đầu lại xin lỗi, phát hiện Hứa Tường và Tôn Lị

Advertisement / Quảng cáo

Tôn Lị rút tay trong áo khoác, nhìn chằm chằm Niệm Sơ không nói gì, ánh mắt có chút ghét bỏ. Niệm Sơ nhìn Hứa Tường liền cười tươi rồi

“Các cậu cũng tới ăn cơm há? Vừa này ngại quá, không cần thận dụng vào các cậu”

“Không sao đâu, lớp trường...” Tôn Lị có chút tức giận nói

Niệm Sơ như mây, không mở miệng nhưng thật ra Hứa Tường đang đứng bên cạnh mà quan sát hỏi: “Hôm nay không cùng anh An Nhiên của cậu ăn cơm á?”

“À, trong lớp anh ấy có việc nên ăn ở ngoài rồi”

Hứa Tường gật đầu cũng không nói gì nữa

Niệm Sơ xoay người lên tiếp tục nói chuyện cùng Tô Lê, chỉ là nhớ tới người phía sau khó tránh khỏi vài phần mất tự nhiên. Trước kia cô cùng Hứa Tường có thể xem như là hình với bóng, nhưng hiện tại lại cách xa nhau, chỉ còn lại sự im lặng giữa hai người

Niệm Sơ lần đầu tiên cảm giác được sự xấu hổ

Cô thờ dãi trong lòng.

Mối quan hệ giữa con gái là điều phức tạp nhất trên thế giới này

Cũng may là không phải đợi lâu, Niệm Sơ cùng Tô Lê đang tìm chỗ ngồi, nhìn lại thì không thấy Hứa tường và Tôn Lị đâu

Niệm Sơ rù mắt chọn mâm cơm, mặt mày trầm xuống. Như là đã biết suy nghĩ trong lòng cô, qua vài giây Tô Lê chần chờ mở miệng

“Niệm Sơ...”

“Há?”

“Cậu và Hứa Tường không chơi chung với nhau nữa à?”

“Ừ..”, Niệm Sơ rầu rĩ gật đầu, nhìn vào một góc trên mâm cơm rồi thờ dãi

“Lúc khai giảng hai cậu thân với nhau lắm mà? Quen với nhau từ trước rồi à?” Tô Lê có chút thờ hỏi

Tô Lê không phải là người nhiều chuyện, bởi vậy lúc mới chơi cùng Niệm Sơ cũng không chủ động hỏi chuyện giữa cô và Hứa Tường

“Không có, mình với cậu ấy mới quen nhau hôm khai giảng thôi”

“Ồ”, Tô Lê gật đầu, suy nghĩ gì đó: “Lúc trước mình cứ nghĩ hai cậu đã thân với nhau từ trước”

“Không phải.” Niệm Sơ kéo kéo khóe miệng

“Vậy tại sao hai người không chơi với nhau nữa?”

“Mình cũng không biết”, Niệm Sơ lắc đầu, có chút mất mát: “Câu ấy đột nhiên bắt hòa với mình, mỗi ngày đều tự tìm tới Tôn Lị”

“Trước kia nói rất nhiều chuyện với mình, đột nhiên lại im lặng không nói nữa”

“Còn đôi chỗ nữa”, Niệm Sơ nhìn Tô Lê, đáng thương không tả

“Đau lòng thay cậu”. Tô Lê giờ tay xoa xoa đầu cô, giống như đang vuốt ve một con mèo nhỏ trong nhà

“A, cọ cọ”, Niệm Sơ thuận thế cọ đầu trong lòng bàn tay Tô Lê

“Ai nha, thật đáng yêu~”

Hai người cười đùa một hồi, áp lực trong lòng cũng biến mất. Giấy lát, Tô Lê mở miệng nói: “Niệm Sơ, mình cảm thấy về sau cậu không nên chơi cùng Hứa Tường nữa”

“Hà?”

Tô Lê trầm ngâm vài giây giải thích: “Mình cảm thấy cậu ấy có chút gì đó khó đoán”

Từ ngày khai giảng đó Tô Lê đã nhận ra, Hứa Tường và mình không hợp nhau, dù chưa tiếp xúc nhiều nhưng trực giác nói rằng cô nên tránh xa người này một chút

“Ồ..” Niệm Sơ ngơ ngác lên tiếng, trong mắt có chút mờ mịt, giấy lát chậm rãi trả lời

“Tình bạn là thứ sinh ra đã có sẵn, hoặc phát triển cùng nhau giữa hai người, nhưng mình không nghĩ có người như vậy, chỉ cần cậu ấy không làm tổn thương người khác thì sẽ không sao..”

“Mình biết”, Tô Lê gật đầu, tiếp theo bình tĩnh bỏ sung: “Nhưng mình không thấy được sự tốt đẹp ở cậu ấy”

Giống như là một lớp sương dày đặc, bên trong giấu rất nhiều điều, làm cho người ta tự dè phòng cánh giác

Buổi chiều, Lý An Nhiên lại đây, trong tay mang theo cái túi, mọi người ngồi phía trước thấy anh đến liền lập tức quay đầu lại kêu Niệm Sơ

Advertisement / Quảng cáo

Phòng học âm ỉ, bên trong toàn là người, Lý An Nhiên nhìn lướt qua những khuôn mặt xa lạ rồi cuối cùng dừng lại trên cô gái nhỏ quen thuộc

Niệm Sơ nhìn anh, trong mắt phát ra vui sướng, sau đó đó kéo ghế dựa ra chạy nhanh đến trước mặt anh, Lý An Nhiên đưa cái túi qua

“Đây là cái gì?” Niệm Sơ tay vừa mở, miệng vừa hỏi

“Bánh kem vị chocolate. Lúc nãy đi ăn cơm có đi qua cửa hàng này liền vừa vận mua về cho em”

“A”, Niệm Sơ nhìn bên trong toàn là màu đen của chocolate, không nhận được mà nuốt nước miếng

“Em vào lớp ăn đi, nhanh lên rồi còn học”, Lý An Nhiên cười nhàn nhạt

“Thích quá, cảm ơn anh An Nhiên”

Niệm Sơ hưng phấn nói lời cảm ơn với anh, tung tăng nhảy nhót về chỗ ngồi. Ngẩng đầu lên thì không thấy Lý An Nhiên đâu

“Oa——” Tô Lê mở túi ra liền hô lên, trong mắt đều là sự kinh ngạc

Các cô gái ở tuổi này luôn có một tình yêu không thể cưỡng lại đối với đồ ngọt, đặc biệt là những chiếc bánh tính tẻ và ngon miệng.

Tô Lê ngẩng đầu nhìn Niệm Sơ, hai mắt tỏa sáng, thần sắc trịnh trọng khoa trương

“Niệm Sơ! Mình cảm thấy kiếp trước cậu nhất định đã cứu cả thế giới, cho nên kiếp này mới có người cưng chiều cậu như vậy”

“Aaaa thật là hâm mộ muốn chết! Mình cũng muốn có một người yêu thương mình như vậy”

“Tới đây, ăn bánh kem này”, Niệm Sơ nhanh tay nhét bánh vào miệng Tô Lê, cô lập tức ngừng nói, cúi đầu há mồm, tiếp theo mặt đầy dư vị

“Ngon quá!”

“Siêu ngon!”

“Một cái nữa!”

Hai người cùng ăn bánh kem, cùng cười đùa vô cùng thân thiết. Hứa Tường ngồi ở phía sau nhìn chằm chằm hình ảnh phía trước, hai tay nắm chặt lại

Như thường lệ, sau khi tan học Niệm Sơ liền tới lớp học vẽ, mở tủ vẽ trên bàn ra, bàn vẽ tối hôm qua xuất hiện trước mắt. Tề Minh bắt đầu giảng cách tô màu

“Trước hết, hãy xác định xu hướng màu sắc trong tác phẩm của mình, thiết lập tông màu của toàn bộ bức tranh và thứ hai là màu sắc phải liên quan với nhau, sự tương phản giữa lạnh và ấm...”

“Các điểm chính là như vậy, bây giờ các em tự tô màu đi, chọn màu mà các em thích”

Tề Minh giảng xong liền đem bàn vẽ đã hoàn thành của mình cầm xuống dưới đặt trước mặt bọn họ để ngắm vài phút

“Có thể tham khảo mẫu này để tìm chút cảm giác”

Nói xong, phía dưới mọi người liền bắt đầu đổ màu ra, mùi thuốc màu nhanh chóng tỏa ra trong phòng học, gió đêm thổi vào thêm phần mát mẻ

Niệm Sơ cầm bút vẽ, đặt màu trên giấy, cách phối màu trong đầu cứ như thể mà được hiện lên ở trước mắt

Thời gian chậm rãi trôi qua, mãi đắm chìm trong suy nghĩ, cô tỏ nét cuối cùng rồi nhìn tác phẩm trước mặt. Trong lòng tràn ngập sự hài lòng

“Không tồi.”

Bên tai đột nhiên vang lên âm thanh khen ngợi, Niệm Sơ nghiêng đầu, Tề Minh không biết khi nào đã đứng ở phía sau cô, ánh mắt đặt ở bản vẽ, mặt đầy tán thưởng

“Phối màu rất tốt, chiều sâu rất thích hợp, nền màu xanh nhạt rất nghệ thuật.”

Tề Minh trước giờ chimheesch miệng bây giờ lại đang cười. Niệm Sơ cảm thấy kinh ngạc, vội vàng nói” “Cảm ơn thầy ạ”

“Được rồi, cố lên”. Tề Minh gật đầu, sau đó khom lưng đem tác phẩm của cô lên bục giảng

“Đã có bạn hoàn thành, các em xem, bạn ấy phối màu rất đẹp, khuynh hướng của bức tranh là màu xanh nhạt, rất hợp lý..”

Tề Minh phân tích bản vẽ Niệm Sơ vừa mới hoàn thành, mọi người cùng nhau dừng động tác, chuyên tâm nghe Tề Minh giảng giải

Niệm Sợ lặng lẽ cắn môi, có chút ngượng ngùng

Lúc ra về cô rất hưng phấn, hoàn toàn không còn bộ dáng trầm tĩnh mỗi khi tan học. Giống như một con chim sơn ca, âm thanh riu rít vô cùng giòn giã

“Anh không biết đâu, hôm nay thầy giáo khen em đấy, còn cười với em nữa! Trước đây em chưa thấy thầy cười bao giờ, hơn nữa là còn chưa khen ai cả!”

Niệm Sợ đôi mắt tròn tròn, vẻ mặt không tưởng tượng nổi

Advertisement / Quảng cáo

Cô từ nhỏ đã theo Tề Minh học vẽ, từ trước đến nay nhiều năm như vậy Tề Minh đều là ít nói, ít cười, Khuôn mặt trẻ hiện lên sự trầm lặng và thẳng thắn không đúng tuổi.

Niệm Sợ hiếm khi thấy Tề Minh cười, cũng chưa nghe khen ai bao giờ, mỗi lần mặc kệ thế nào đều là nhàn nhạt gật đầu, trên mặt không có quá nhiều biểu cảm

“Niệm Niệm lợi hại”. Lý An Nhiên chỉ cười vỗ đầu cô

“Em nghiêm túc đấy!” Cô đề cao âm lượng nhấn mạnh

Niệm Sợ không hài lòng với phản ứng của anh, mỗi lần nói cái gì là anh cũng chỉ xoa đầu cô, lúc đầu còn thấy vui vẻ, dần dà liền cảm thấy như chỉ làm cho cô lệ

Giống như đồ một đứa con nít

Cô cảm thấy mình không được coi trọng

“Như vậy có nghĩa là Niệm Niệm rất có tài nên thầy giáo mới khen em như thế, không phải sao?” Lý An Nhiên tự hỏi vài giây, sau đó nhìn cô vô cùng nghiêm túc bổ sung

“Niệm Niệm thật sự rất hợp với việc vẽ tranh”

“Thật không?” Niệm Sợ lập tức mặt mày hớn hờ ngửa đầu hỏi anh

“Thấy mà.”

“Oa. Vui thật đấy!”

Niệm Sợ lập tức ôm lấy cánh tay Lý An Nhiên nhảy nhót đi về phía trước, tóc đuôi ngựa theo động tác của cô mà đung đưa qua lại ở phía sau, Lý An nhiên nhin không được lắc đầu cười

Vẫn còn là một đứa con nít.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Editor: Thủy Linh

Cuối tuần này Tề Minh dẫn mọi người ra ngoài về cảnh vật, trong lớp có tổng mười mấy học sinh, nửa nam nửa nữ đến một ngọn núi gần đó

Thật ra là chỉ nên được gọi là một ngọn đồi, không cao, nhưng khi leo lên đỉnh có một mảnh đất nhỏ bằng phẳng. Nhìn xuống có thể thấy những ngọn núi, dòng sông, đồng bằng và thị trấn.

Phong cảnh có thể nói là tuyệt đẹp

Cả nhóm khởi hành lúc tám giờ sáng, mang theo bảng vẽ và màu, từ từ leo lên đường núi. Sáng sớm tháng mười không còn nóng nữa, mặt trời vừa ló dạng không khí cực kỳ mát mẻ.

Leo lên đỉnh núi, mặt trời ánh vàng rực rỡ lơ lửng trên không trung, bị che khuất bởi một số đỉnh núi, để lộ những ánh đỏ. Mọi người tìm một chỗ đất trống, bắt đầu dựng bảng vẽ

Tề Minh không đưa ra quá nhiều yêu cầu, chỉ nói là tự tìm chủ đề mà phác thảo

Niệm Sợ ngồi trên ghế, chống cằm nhìn quanh bốn phía một vòng. Trời xanh mây trắng, non xanh nước biếc, dưới ánh nắng mặt trời giống như một dòng nước trong vắt, có một vệt đỏ trên sườn núi

Đó là lá phong đỏ

Cô vui sướng nhếch khóe miệng, bắt đầu đặt bút vẽ

Bút vẽ chấm màu, từ từ phác thảo hình dạng trên tờ giấy trắng, những đỉnh núi màu xanh lá cây, bầu trời xanh sáng được nhuộm màu đỏ cam lớn, và một mặt trời vòng tròn được treo trên cạnh.

Advertisement / Quảng cáo

Ở trung tâm bức tranh, là một màu đỏ, vô cùng sặc sỡ, bắt mắt nhưng không đột ngột, pha trộn với một vài màu sắc khác, phối hợp lạ và vừa vặn.

Niệm Sợ thỏa mãn buông bút, chờ giấy vẽ hong gió. Đỉnh núi gió rất lớn, cho dù mặt trời đã lên cao cũng không có cảm giác nóng bức

Cô hít sâu mấy hơi thở, đôi mắt nhắm lại vô cùng thích ý

Không khí trên núi rất trong lành với những ngọn đồi thoải thoải không thể nhìn thấy điểm cuối. Bầu trời xanh đầy phần khích tựa như duỗi tay ra là có thể sờ đến

“Vẽ xong rồi?” Tề Minh đi tới thấp giọng hỏi

Từ lúc thấy cô đang hưởng thụ gió mát, Tề Minh liền nhìn qua bảng vẽ của cô, trong mắt hiện lên một tia bất ngờ.

Niệm Sợ là người mà Tề Minh đã dạy dỗ từ nhỏ cho đến bây giờ. Lúc trước còn khờ không muốn vẽ bây giờ đã biến thành một thiếu nữ, những bức vẽ cũng có hồn riêng của mình

“Vẽ rất đẹp”, Tề Minh nghiêng đầu mủi miệng khen ngợi, trên mặt không che giấu mà tán thưởng: “Niệm Sợ, em rất có thiên phú”

“Thật vậy à?” Niệm Sợ vui vẻ nhảy dựng lên, “Em cảm ơn thầy Tề!”

“Tiếp tục cố gắng nhé”, Tề Minh nhẹ nhàng nói một tiếng rồi ánh mắt nhìn xa xăm không biết suy nghĩ cái gì. Niệm Sợ ngửa đầu nhìn, ra sức gật đầu

Tới gần giữa trưa, đoàn người chậm rãi xuống núi. Nhân lúc này Tề Minh hỏi vài chuyện về bức tranh của cô

—

Thời gian từng ngày trôi đi, khi Niệm Sợ không phải đến lớp học vẽ thì sẽ đi chơi bóng rổ, chỉ là rất ít khi gặp được Hoắc Cảnh, nếu không phải là ngẫu nhiên gặp được thì Hoắc cảnh cũng chỉ chào hỏi một câu rồi biến mất

Niệm Sợ nghĩ hoặc nhìn bóng dáng anh, Lý An Nhiên trước mặt là một vẻ đương nhiên, cô đang muốn mở miệng thì Lý An Nhiên đã nói trước

“Niệm Niệm tập trung vào”

“Vâng”

Cô cúi xuống rẽ bóng và đánh rỏ. Lý An Nhiên nhanh chóng phòng thủ và chặn lại.

Chỉ trong chớp mắt, hai người đều đã một đến thờ hồng học, Niệm Sơ nằm liệt trên ghế dài bên cạnh, mồ hôi đầy đầu

Lý An Nhiên rửa tay xong trở lại, lấy ra khăn giấy từ áo đồng phục ra cho cô lau

Sau đó chở cô về nhà

Thời tiết từ từ chuyển lạnh, đồng phục tay dài được phát không bao lâu thì Niệm Sơ cũng bước vào kỳ thi giữa kỳ

Chuyện này đối với cô cũng không quá khó khăn, Lý An Nhiên cùng Đàm Nhã bình thường cũng giúp cô học tập nên mọi bài trong sách giáo khoa cô đều đã hiểu rõ

Vào ngày có kết quả cũng không có gì bất ngờ xảy ra, cô vẫn đứng nhất trong lớp, thứ hai toàn khối

Từ lúc cấp hai, Niệm Sơ vẫn luôn đạt kết quả cao, vị trí trong lớp cũng vững chắc, hơn nữa, qua nửa học kỳ quan hệ với bạn bè đều rất tốt

Chỉ có vài người là bất mãn

Trong đó bao gồm cả Hứa Tường

Niệm Sơ tính cách mềm mại, thành tích học tập tốt luôn luôn giúp đỡ bạn bè. Ngoài ra, mối quan hệ giữa cô và Âu Thông cũng khiến mọi người đều có cảm tình với cô

Nhưng không biết vì sao mà Hứa Tường cùng Tôn Lị và mấy người khác lại có thù hận với Niệm Sơ.

Sinh nhật thứ mười ba của Niệm Sơ vào tháng mười hai âm lịch, không biết ai đã để lộ tin tức mà trong lớp mọi người đều biết nên đã tổ chức sinh nhật cho cô

Hôm đó là thứ sáu, tiết cuối cùng là tự học, phòng học rất yên lặng mọi người đều nghiêm túc học tập

Đó là cái nhìn của Niệm Sơ

Cho đến khi chỉ còn hai mươi phút là tan học, Âu Thông cùng một đám người bắt đầu ồn ào, cùng lúc đó âm thanh pháo hoa ở góc lớp vang lên với những tấm vải lụa đỏ.

Advertisement / Quảng cáo

Niệm Sơ hết hồn đến run vai, người dính đầy pháo hoa mờ mịt nhìn bốn phía

“Chúc lớp trường sinh nhật vui vẻ!” Tiếng hò hét bên tai vang lên, trước mặt là những nụ cười. Niệm Sơ kinh ngạc bùm miệng, hốc mắt dần dần đỏ lên có chút ướt át

Theo sau là Tô Lê đang bung bánh kem chậm rãi đi đến, nhìn Niệm Sơ cười đến ôn nhu, bạn học phía sau cũng bắt đầu ủa lên

Niệm Sơ bị mọi người vây quanh đầy tới bực giận

Thôi nể, ca hát, ước nguyện, hết thảy đều như là một giấc mơ, cho đến khi lồng ngực bị nhét đầy quà Niệm Sơ mới có phản ứng

“Các cậu...các cậu làm sao biết được?”

“Thật ngại quá..” Cô cúi đầu nhìn những hộp quà tính xảo, trên gương mặt trắng nõn đều là sự thẹn thùng

“Đương nhiên là do Thông ca nói rồi..”

Triệu Vũ cười xấu xa nhìn Âu Thông trêu chọc. Nếu không phải người nào đó một tháng trước đã lên kế hoạch tặng quà cho Niệm Sơ thì bọn họ còn lâu mới biết chuyện này

“A..”

“Thông Thông, lần sau cậu không cần làm như vậy, quá hoang phí”, Niệm Sơ thẹn thùng nhìn Âu Thông

“Cũng đâu phải là mình tự tổ chức!” Âu Thông mặt đỏ lên, chân dậm xuống đất, “Là mọi người nói phải làm cho cậu một cái sinh nhật, ai bảo số cậu tốt đến thế!”

Âu Thông trong lòng cũng hơi bất ngờ, không nghĩ mọi người lại tốt với cô như vậy, vừa nghe đến sinh nhật Niệm Sơ liền lập tức đi mua quà

“Vậy xin cảm ơn mọi người!” Niệm Sơ trong lòng vui sướng, liền cúi đầu cảm ơn mọi người trước mặt

“Được rồi, mau cắt bánh kem!” Triệu Vũ hô to, mọi người nhiệt tình vỗ tay

Niệm Sơ cẩn thận cắt bánh kem ra từng miếng nhỏ để mọi người có thể cùng nhau ăn

Đây là một chiếc bánh kem trái cây ba tầng, hương vị cũng không tệ lắm, mọi người đều cảm thấy ngon miệng. Niệm Sơ đang phát miếng cuối cùng mới phát hiện Hứa Tường vẫn đang ngồi chỗ cũ

Cô cầm dao tự hỏi vài giây, vẫn là cắt bánh đem qua

“Bánh kem này”, Niệm Sơ đem đĩa bánh đặt ở trước mặt Hứa Tường, thẹn thùng cười

“Không cần, cảm ơn” Hứa Tường bình tĩnh đẩy đĩa bánh kem về

Niệm Sơ cắn môi, ánh mắt thấy Tôn Lị và mấy người bên cạnh trên mặt đều cười lạnh, trên mặt đều là địch ý

Cô bung đĩa bánh trở về

“Mặc kệ các cậu ấy”, Âu Thông thấy thế thấp giọng nói, Niệm Sơ gặt đầu đem bánh cho người khác

“Phi...” Tôn Lị lười biếng ngồi trên ghế, trên tay bấm điện thoại, ngừ khi chăm chọc: “Đúng là một tiểu công chúa, được mọi người tổ chức sinh nhật cho”

“Quá nhiều như vậy thật ghen tị nha..” Phương Tinh một tay chống cằm, ánh mắt ngưng ở trên bàn Niệm Sơ, nhìn chăm chăm đồng quà kia vô cùng hăm mộ

“Lòng dạ độc đoán”, Tôn Lị nhin không được máng một câu

“Cũng không thể nói như thế, mình cảm thấy cậu ấy cũng tốt mà”, bạn học bên cạnh đẩy mắt kính trên mặt, nhẹ nhàng giải thích

Tôn Lị lập tức nhàu mày lại, quay đầu nhìn dề cao âm lượng: “Vậy cậu nghĩ tại sao Hứa Tường không chơi với cậu ta nữa? Vì cậu ấy giả vờ quá giỏi!”

“Ở trước mặt con trai thì ra về thiện lương đơn thuần giống tiểu bạch thỏ, kỳ thật sau lưng là đầy độc đoán”

“Cậu không biết mỗi lần Hứa tường tìm cậu ta ăn trưa, vừa ra phòng học là liền đi theo anh của cậu ta không để ý tới Hứa Tường, đơn giản không coi cậu ấy là bạn”

Tôn Lị tức giận bất bình nói, vô cùng kích động. Bạn học há miệng thờ dốc còn định đang giải thích điều gì đó nhưng ánh mắt Hứa Tường xẹt qua lại ngậm miệng.

Mọi người ăn xong bánh kem liền đi mở quà, Niệm Sơ ngồi ở bàn học, bên cạnh vây quanh một vòng người, trên mặt không hện mà cùng lộ ra vẻ mặt hưng phấn nóng lòng muốn mở nhanh

Advertisement / Quảng cáo

Mở ra đai lụa, nơ con bướm hiện ra, mở ra hộp, bên trong là quả cầu pha lê trong suốt nho nhỏ, búp bê sứ, hộp nhạc

Niệm Sơ cười cười, sau đó tìm chủ nhân của mỗi món quà để nói lời cảm ơn

Cho đến khi tới lượt một cái hộp màu hồng nhạt, tiếng hò hét bắt đầu vang lên, ánh mắt mọi người dừng ở nơi nào đó, trên mặt đều là sự trêu chọc

“Ồ?” Niệm Sơ hơi nghiêng đầu nhìn theo ánh mắt mọi người, Âu Thông có chút mất tự nhiên, đưa tay lên che miệng ho khan một tiếng

Niệm Sơ mở hộp ra

Ánh mắt ngừng lại

Bên trong là một cuốn tập tranh, là của họa sĩ mà cô thích nhất, Kim Ca. Niệm Sơ đã đi tìm mấy hiệu sách nhưng đã đều bán hết. Cô nhìn Âu Thông, trong lòng cô tràn ngập sự chua xót không rõ

“Cảm ơn cậu nhiều, mình rất thích!” Niệm Sơ nhìn cậu cười, ngữ khí chân thành tha thiết

“Không cần cảm ơn, cậu thích là được.” Âu Thông rũ mắt xuống tránh ánh mắt Niệm Sơ, có chút ngượng ngùng mà đưa tay lên gỡ đầu

Sau khi mở quà xong, Tô Lê không biết từ nơi nào tìm cho cô một cái túi lớn, đem quà bỏ vào, cuối cùng Niệm Sơ quét dọn, trong lớp mọi người cũng ở lại giúp cô

Dưới đất đầy mảnh pháo hoa, còn có vết bánh kem, chỉ thu dọn một chút nhưng tan học muộn giờ so với mọi ngày. Sau khi đi đổ rác trở về, Niệm Sơ liền thấy Lý An Nhiên đã đứng ở trước cửa phòng học

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Editor: Thủy Linh

“Ồ, sao anh lại đến đây?”

“Chưa xong à?” Lý An Nhiên tay để trong túi quần, nhìn Niệm Sơ đang cầm túi rác, bình tĩnh hỏi

“Em sắp xong rồi”, Niệm Sơ nhanh chóng vứt túi rác vào thùng, vội thu dọn cặp sách chạy lại

“Anh xem này, buổi chiều các bạn tổ chức sinh nhật cho em đấy nên nhiều quà lắm. Vui thật đấy!” Niệm Sơ giơ cái túi như vật quý trước mặt Lý An Nhiên, miệng riu rít

“Quà em thích nhất là của Thông Thông tặng ý! Tập tranh mới nhất của Kim Ca!” Niệm Sơ lấy ra cuốn tập tranh quơ quơ

“Em tìm nhiều nơi rồi mà không còn đâu đấy!”

Lý An Nhiên bước chân dừng lại, ánh mắt xẹt qua quyển tập tranh mới tinh

“Đừng rồi”, Niệm Sơ chợt nhớ đến điều gì đó, ngửa đầu hỏi anh: “Anh An Nhiên năm nay tặng quà gì cho em thế?”

Lý An Nhiên mỉm môi, tầm mắt dời đi, khuôn mặt lạnh buốt, giọng nói như một ngọn gió đông lạnh, gào thét tới

“Năm nay không có quà.”

Advertisement / Quảng cáo

Niệm Sơ trên đường không dám nói chuyện, ngồi ngoan ngoãn ở phía sau xe đạp ôm cái túi, đôi mắt ừ rừ. Đến khi xuống xe, còn chưa từ bỏ ý định mà hỏi một câu

“Anh An Nhiên, năm nay thật sự không có quà sao?”

Lý An nhiên nhìn cô một cái, lạnh lùng phun ra hai chữ: “Không có.”

Niệm Sơ cảm thấy mắt mát, yên lặng mà đi về nhà

Cửa phòng mở ra, cô tùy ý ném cặp sách sang một bên, sau đó bất lực nằm xuống giường thờ dài, cuộn tròn trong chăn

Niệm Sơ ngậy ngốc nhìn giả sách

Trên kia là thỏ bông, quà sinh nhật lúc sáu tuổi Lý An Nhiên tặng cho cô, bên cạnh là tám ảnh được chụp lúc sinh nhật tám tuổi, vì lúc ấy cô được tặng một máy ảnh có thể in ảnh ra ngay lập tức

Ánh mắt di chuyển, trên tường treo một chiếc đàn ukulele tinh xảo, đó là quà sinh nhật năm trước

Niệm Sơ lúc ấy bị Đàm Nhã bắt học dương cầm, loại đàn có mấy cái phím đen trắng không có cảm tình, Lý An Nhiên liền tặng cô một chiếc ukulele đáng yêu

Chiếc đàn nhỏ nhắn nhưng có nhiều cách chơi đã ít phần làm Niệm Sơ thích thú, thêm cả việc Lý An Nhiên hay dạy cô, kết quả là Niệm Sơ có thể chơi một cách thành thạo

Nhìn vật mà nhớ người

Niệm Sơ thờ dài, trở mình khổ sở dúi đầu vào trong chăn

Buổi tối, Đàm Nhã cố ý làm một bàn ăn ngon, còn gọi cả nhà Thư Gia bên cạnh. Hai nhà vô cùng náo nhiệt, ăn cơm cùng nói chuyện, chỉ có Niệm Sơ lại có chút buồn bực không vui

Thư Giai liếc mắt nhìn thấy Lý An Nhiên đang bình tĩnh gấp đồ ăn, bên cạnh là Niệm Sơ ịu xiu nhìn chén cơm, suy nghĩ một lát rồi lên tiếng: “Niệm Niệm, sinh nhật này anh An Nhiên tặng con cái gì?”

Thư Giai nhớ rõ sinh nhật nào Niệm Sơ cũng đem quà Lý An Nhiên tặng đi khoe khắp nơi. Có thể nói, con trai bà thật sự có tình ý đối với cô gái nhỏ này, quà năm nào cũng là những đồ mà Niệm Sơ thích nhất

Chính Thư Giai còn không được tặng quà như thế

Thư Giai đột nhiên cảm thấy tổn thương

Lời nói vừa dứt, hai người đồng thời dừng lại động tác. Niệm Sơ trộm nhìn Lý An Nhiên, nhẹ nhàng mấp môi không dám lên tiếng, Lý An Nhiên sắc mặt không thay đổi, ngữ khí điềm đạm

“Con chưa kịp đưa cho em”

“À..” Thư Giai lập tức hiểu rõ, nhìn Niệm Sơ đầy trêu chọc: “Khó trách từ này đến giờ Niệm Sơ buồn bực như thế”

“Con không có...” Niệm Sơ ngượng ngùng cúi đầu xuống ăn cơm vừa e dè nhìn Lý An Nhiên, ánh mắt sợ hãi như một con vật nhỏ đáng thương

Nhưng bên trong mắt lấp lánh, không che giấu được niềm vui sướng

Lý An Nhiên vừa lúc đưa mắt qua, bất gặp được đôi mắt nhỏ, trong lòng lập tức mềm nhũn

Anh cố gắng kiềm chế không để lộ ra sắc mặt ấm áp, sự dịu dàng trong mắt anh

Niệm Sơ thấy Lý An Nhiên vẫn lặng yên như cũ, thất vọng mếu máo

Cơm nước xong về nhà, Niệm Sơ đi theo anh ra đến cửa, mắt to long lanh không chút nào che giấu được sự chờ đợi, đôi mắt đen nhánh cứ như vậy nghiêm túc nhìn anh

Lý An Nhiên rút cuộc cũng không chống cự được

“Để anh vào phòng lấy cho em” Anh hơi nghiêng đầu, cố gắng kiềm chế cảm xúc

“Thật sao? Tốt quá!”, Niệm Sơ kích động thiếu chút nữa là nhảy dựng lên

Trên môi không nhịn được mà mỉm cười. Lý An Nhiên lập tức đi nhanh, nhưng bị người bên cạnh nắm lấy tay, vừa mềm mại, ấm áp nắm chặt lấy ngón áp út của anh

“Anh An Nhiên đi nhanh quá, đợi em với.”

Advertisement / Quảng cáo

Hoàn toàn sụp đổ

Lý An Nhiên trái tim mềm nhũn đưa cô gái nhỏ vào phòng

Bóng cây đèn nhánh lay động trên bức tường, còn chưa thấy rõ thì ánh đèn trong phòng đã được bật lên, Lý An Nhiên mở khóa, trong phòng đèn sáng trưng

Lúc Niệm Sơ buông lỏng ngón tay của anh ra, vội dè nén cảm giác mắt mắt xuống, Lý An Nhiên cầm cái hộp đóng gói tinh xảo từ trên bàn đưa tới Niệm Sơ

“Sinh nhật vui vẻ, Niệm Niệm”

“Cảm ơn anh!”

Niệm Sơ nhận lấy, gấp gấp mở ra. Bên trong cái hộp màu hồng nhạt là bộ màu nước mới nhất, cô kêu khẽ một tiếng, trong mắt đều là vui sướng

“Làm sao anh biết em đang định mua cái này?” Niệm Sơ nhìn không được mà hỏi, đây là bộ màu nước mà cô đã muốn mua từ lâu, chỉ tiếc là giá quá đắt, Đàm Nhã lại giữ tiền mừng tuổi của cô nên không mua được

“Không phải em đã nhắc tới nó nhiều lần sao.” Lý An Nhiên bình tĩnh trả lời

Niệm Sơ nhớ lại, hình như là có lần nào vài lần, nhưng lần nào anh cũng đang bận việc, cô còn cho rằng là anh không nghe

“Được rồi”, Niệm Sơ ngửa đầu cười vô cùng ngọt ngào, “Cảm ơn anh An Nhiên, em thích lắm!”

Sinh nhật Niệm Sơ qua đi thì kỉ thi cuối cùng cũng đến, ngay sau đó là Tết Âm Lịch. Như mọi năm trước, đêm 30 ăn cơm xong liền ra ngoài xem pháo hoa, sáng ngủ dậy thì đi chúc tết, thăm người thân.

Kỷ nghỉ đông thật ngắn ngủi, chớp mắt một cái liền hết Tết. Ngày khai giảng, không khí vẫn lạnh như cũ. Niệm Sơ mặc áo ấm màu nâu nhạt, choàng khăn quàng cổ, còn đội một chiếc mũ len màu đỏ

Lý An Nhiên ra cửa nhìn thấy cô liền cười nơi khóe miệng

“Anh đang cười gì vậy?”

Bị Niệm Sơ bắt gặp, cô trừng mắt đầy chất vấn, vì tức giận mà gò má phồng lên, bên trên là mũ len đỏ, giống như búp bê sứ đáng yêu

Lý An Nhiên không kim lòng được mà duỗi tay nheo mắt cô một cái, lực tay không khống chế nên trên gương mặt trắng nõn hiện lên vài vết đỏ. Lý An Nhiên lại gợn tay nhẹ nhàng xoa xoa.

“A!” Niệm Sơ tức giận kêu một tiếng, nhìn anh. Lý An Nhiên cười khẽ, đưa tay lên nghịch trên đầu cô.

“Mũ rất đẹp, nhưng sao lại bịt kín mặt thế kia..”

“Lạnh mà!” Niệm Sơ tức giận trả lời, giãy tiếp theo bị Lý An Nhiên ôm lấy bả vai vào lòng ngực, âm thanh trầm thấp hơi khàn khàn từ đỉnh đầu truyền đến

“Không sao, vẫn đáng yêu.”

“Lạnh thật mà!” Niệm Sơ kháng nghị nhưng trong đáy mắt nhè nhẹ ý cười

Tết Âm Lịch ngày đó, cô cùng Đàm Nhã đi dạo phố mua được chiếc mũ len đỏ này. Trở về nhà liền rạo rức khoe với anh, đội mũ quay hai vòng rồi đến trước mặt anh đắc ý hỏi

“Thế nào?” Có phải em rất đáng yêu không?”

Lý An Nhiên lúc ấy cười rất vui vẻ, gật đầu phụ họa, về sau đều nhân việc này mà trêu chọc cô

——Siêu đáng yêu

Học kỳ mới bắt đầu, mọi việc đều không thay đổi. Mỗi ngày vẫn là đi học rồi tan học, tan học rồi về nhà. Chỉ là vào thứ bảy lúc đến lớp học vẽ, Niệm Sơ được Tề Minh thông báo bức tranh năm ngoái cô vẽ đã được gửi dự thi, hơn nữa còn đạt được giải nhì

Ngoại trừ giấy khen và huy chương, còn được vé tham gia thi vẽ toàn tỉnh, đề tài tự do, thời gian nộp là ba tháng sau

Bất ngờ thi bất ngờ, thời gian rảnh rỗi của Niệm Sơ toàn bộ đều dùng để tập vẽ, chỉ tiếc lần nào nộp bài cũng bị Tề Minh đánh giá

“Quá bình thường”

“Không có gì mới mẻ”

Advertisement / Quảng cáo

“Trình độ này có khi chỉ được giải ba, còn không được dự thi toàn quốc”

“A...” Niệm Sơ buồn rầu kêu một tiếng, duỗi tay xé bức vẽ trước mặt, tiếp theo bức tức vò lại một cục rồi ném trên mặt đất

Nhìn vào phòng còn thấy những cục giấy tròn, nét vẽ còn in lên sàn gỗ

Niệm Sơ thờ dài, buông bút vẽ, đi vào phòng tắm rửa sạch tay đi xuống lầu rồi tìm Lý An Nhiên bên cạnh

Thư Giai bận rộn ở trong phòng bếp, nghe được tiếng động còn chưa kịp chào hỏi Niệm Sơ đã biến mất ở cầu thang, bà vội kêu Niệm Sơ lại

“An Nhiên đã ra ngoài mua đồ giúp đi rồi, lát nữa trở về liền. Niệm Niệm chờ một chút nhé.”

Niệm Sơ đẩy cửa phòng ra, trong phòng không có một bóng người, cô quay lại dạ với Thư Giai một tiếng, tiếp theo chân nán ngồi xuống giường

Chán muốn chết, di động cũng không mang theo. Niệm Sơ nhìn quanh phòng, ánh mắt đảo qua cảnh vật quen thuộc rồi cuối cùng ngừng lại ở trên kệ sách

Cô nghĩ ngợi rồi đứng dậy đi qua

Lật vài trang tạp chí, bên cạnh là kệ sách lớn. Từ nhỏ đến lớn Niệm Sơ đã quen thuộc với cảnh Lý An Nhiên ngồi bên cạnh nghiêm túc lật từng trang sách

Thời gian trôi đi, lúc trước giá sách còn mới tinh trống trải, bây giờ đã trở nên cũ kĩ

Niệm Sơ tầm mắt nhìn qua từng dãy sách, vô tình nhìn thấy một cuốn, ánh mắt chợt dừng lại.

Lời của Linh: Sorry mọi người, tuần trước mình bận quá nên không up được truyện TvT

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Editor: Thùy Linh

Những cuốn sách màu xanh đậm được xếp gọn gàng, màu sắc và hoa văn quen thuộc như được khắc sâu trí nhớ cô. Niệm Sơ hồ hấp chậm rãi, kéo ra một cuốn.

Đập vào mắt là bìa sách quen thuộc, Niệm Sơ nhẹ nhàng lật ra, trên mặt giấy trắng tinh có hai chữ, Kim Ca.

Là cuốn mới nhất được phát hành năm trước.

Niệm Sơ lập tức nhớ tới ngày sinh nhật hôm đó, Lý An Nhiên rất khác thường. Không biết nói gì hơn, cô rũ mắt xuống, hàng lông mi dài che lại đôi mắt đang run nhè nhẹ

Cùng lúc đó, đột nhiên có tiếng mở cửa với giọng nói quen thuộc: “Niệm Niệm, em chờ lâu không?”

Trong lòng đột nhiên nhảy dựng, Niệm Sơ hốt hoảng đem cuốn sách trong tay giấu ra phía sau lưng. Lý An nhiên thấy vậy phản ứng lại.

“Làm sao vậy?”

Anh đi tới gần một bước, Niệm Sơ cúi đầu, từng bước lùi về phía sau cho đến khi động vào mép giường, không còn chỗ trốn nữa.

Lý An Nhiên duỗi tay, đem thân mình qua rút lấy cuốn sách sau lưng cô. Thấy rõ được bìa sách thì nhướng mày nhìn Niệm Sơ

Ánh mắt đen sâu thẳm, Niệm Sơ không chịu nổi cái nhìn ấy nên chỉ biết cúi đầu nhìn chăm chăm vào mũi chân

“Như thế nào? Áy này sao?”

Bên tai truyền đến một tiếng cười khê, giọng nói hơi trầm khàn càng thêm đáng sợ. Niệm Sơ lúc này cảm thấy nhớ cái giọng nói trong trẻo êm tai của anh hồi trước.

Từ lúc bị vỡ giọng, Lý An Nhiên giọng nói lúc nào cũng trầm thấp làm cho người ta cảm thấy ngửa ngửa.

Advertisement / Quảng cáo

Đặc biệt là bây giờ, lại còn dựa sát vào tai cô, âm thanh tuy nhỏ nhưng cứ như một con sâu, cứ thế bò một đường tê dại từ tai vào tận tim

“Không... Không có, không có đâu!” Niệm Sơ lấy lại tự tin

“À...” Lý An Nhiên như thất vọng lên tiếng, gật đầu rồi tầm mắt lại nhìn cuốn sách trong tay

“Như vậy thì có gì mà làm em khổ tâm chứ...”

Giọng nói mềm mại theo nhân nhạt vào phiến muộn. Sự áy náy bị kiềm chế lúc này lại trở dậy như một cơn sóng cuộn cuộn trong lòng Niệm Sơ, cô duỗi tay nắm lấy một góc áo của Lý An Nhiên, cúi đầu nhỏ giọng xin lỗi

“Em xin lỗi, em không biết...”

“Hừm?”

“Em...Em hiểu lầm anh.” Niệm Sơ giọng nói tình tế, đầy ngại ngùng

Cô biết rõ cuốn tạp tranh kia khó mua đến mức nào, còn nhớ rõ có hôm đợi đến hai tiếng ở hiệu sách còn không mua được. Có thể biết Lý An Nhiên đã cố công bao nhiêu mới có thể mua được.

Niệm Sơ nghĩ ngợi rồi hốc mắt đỏ hoe

“Nếu biết lỗi như vậy thì...”, Lý An Nhiên dừng lại một chút, lời nói mang ý cười: “Liên phạt em lấy giải nhất về cho anh.”

“Nhưng mà...” Niệm Sơ ngửa đầu nhìn anh, tiếng nói nhỏ nhẹ nước nớc: “Em vẽ rất khó coi, cả thầy giáo cũng nói khó có thể được thi toàn quốc.”

Lý An Nhiên duỗi tay sờ đầu cô, trong mắt đều là ôn nhu

“Anh tin tưởng em”

Niệm Sơ trở về nhà liền đem nhốt mình trong phòng. Đàm Nhã lo lắng sốt ruột ở cửa, hai mắt nhìn quanh lúc sau liền đi ra ngoài sân

“Vừa rồi Niệm Niệm qua đây đúng không? Không biết đã xảy ra chuyện gì mà về nhà lại nhốt mình trong phòng.”

Thư Giai vẩy nước trên tay, nhủu mày suy nghĩ rồi lắc đầu: “Không có chuyện gì hết, con bé ở trong phòng Lý An Nhiên chơi một lúc, sau đó liền trở về.”

“Haiz.” Đàm Nhã nghe vậy thở dài: “Gần đây con bé lo chuyện thi về nên mỗi ngày đều ủ rũ, tôi chỉ lo nó ăn không đủ.”

“Tôi cũng thấy nó gầy đi hẳn, đợi lát nữa hâm giò heo với đậu nành khuê Lý An Nhiên đem qua cho con bé tắm bổ.” Thư Giai vẽ mặt cũng đầy lo lắng

“Đúng rồi, con bé thích ăn nhất là giò heo chị nấu. Cảm ơn chị nhiều nhé.”

“Ha ha có gì đâu.”

Hoàng hôn màu cam dần dần bị che khuất bởi những đám mây xanh xám. Căn phòng cũng tối dần đi, Niệm sơ tùy tay mở ra bản vẽ, đèn đặt xuống đất, như cũ chuyên chú vẽ dưới ngòi bút.

Trên tờ giấy trắng, màu sắc sâu và nhạt được làm nhòe, một biển mây tuyệt đẹp được vẽ ra. Ở giữa, một ánh vàng rực rỡ toát lên những màu sắc quyến rũ, không chói mắt như mặt trời mùa hè và không mềm mại như ánh mặt trời nhu hòa.

Sự rực rỡ mà mờ nhạt khiến người ta cảm thấy rất thoải mái, chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể cảm nhận được sự ảm áp len vào trái tim, như thể đang ở trong ánh nắng của mùa xuân tháng ba.

Niệm Sơ vẽ xong nét cuối cùng, dưới lầu trùng hợp vang lên tiếng hô của Đàm Nhã: “Niệm Niệm, di Thư mang cho con giò heo này, anh An Nhiên đang đem lên cho con đấy!”

“Dạ mẹ.” Niệm Sơ nhanh chóng đáp lại, đứng dậy như bay đem bàn vẽ xoay ra hướng ra cửa sổ chờ hong gió.

Lý An Nhiên đẩy cửa đi vào

“Vẽ xong rồi?” Anh bưng mâm, nhìn xung quanh một vòng, ánh mắt nhìn qua đôi tay đang ướt đầm của Niệm Sơ rồi dừng lại ở trên mặt cô.

Khuôn mặt nhỏ trắng nõn kia đang mang theo vẻ nhẹ nhõm ý cười

Thật lâu không thấy.

“Ưm hứm!” Niệm Sơ vui vẻ gạt đầu, gấp không chờ nổi mà ngồi vào ghế hai mắt tỏa sáng nhìn chăm chăm giò heo trong chén, hít sâu một hơi lúc sau mới thỏa mãn cảm đùa.

“Thơm quá đi...”

“Ăn ngon ghê luôn.”

“Ghen tị với anh thật đấy!” Niệm Sơ vừa ăn vừa nói

“Hử?”

“Vi có mẹ ăn ngon như vậy.” Niệm Sơ đầy nghiêm túc, vừa nghiêm trang vừa thành khẩn, trên môi còn bị dính dầu mỡ, gương mặt trắng nõn đáng yêu

Lý An Nhiên bỗng nhiên cười thành tiếng, vẻ mặt anh tuần rục rỡ hơn những ánh nắng sau đám mây. Niệm Sơ trong lúc sững sốt chỉ nghe được giọng nói thư lắng vang lên bên tai.

“Không sao, mẹ của anh cũng là mẹ của em.”

Tới thứ tư Niệm Sơ nộp bản vẽ, lần này Tề Minh không vội nhận xét, ngược lại để trước mặt quan sát hồi lâu. Niệm Sơ thấp thòm đứng đợi chờ thầy nói

Advertisement / Quảng cáo

“Tốt, tốt lắm.”

Tề Minh gạt đầu, ngược mắt trịnh trọng nhìn cô, đẩy gọng kính trên mũi, phía sau là ánh mắt sắc bén: “Em định đặt tên cho bức tranh này là gì?”

“Mặt trời của em.” Niệm Sơ lúc đầu hơi run run, nói xong nghiêm túc nhìn thầy, lại tăng thêm ngữ khí vô cùng khẳng định lặp lại

“Tên là Mặt trời của em.”

Kỳ thi giữa kì lại qua, thời tiết có chút nóng lên, đồng phục tay dài cùng đôi giày trắng trở thành tay ngắn. Tục ngữ có nói xuân vậy thu thiếu hạ ngủ gật, ba tháng mùa đông ngủ đến bất tỉnh. Cùng với mùa hè đã đến, Niệm Sơ bắt đầu trở nên lười biếng

Vào lúc cuối tuần đi dạo phố, Niệm Sơ cùng Đàm Nhã cắt tóc, nghe theo nhà tạo mẫu tóc đề xuất còn cắt một cái mái bằng hơi mỏng

Tóc ngắn đến tai, khuôn mặt trái xoan càng thêm tinh xảo và thanh tú, đôi lông mày đen dài lờ mờ dưới tóc mái, làm Niệm Sơ thêm thuần khiết và quyến rũ của một thiếu nữ.

Lý An Nhiên lần đầu nhìn thấy sung sốt một hồi mới có phản ứng, ấn trên đầu cô một cái, nghiêng răng nghiêng lợi: “Đột nhiên đi cắt tóc cũng không nói với anh một tiếng là sao hả?”

“A ư”, Niệm Sơ xoay thân mình tránh anh, sửa đầu tóc vừa bị anh vô ý xong. Giọng nói có chút giận nhưng lại mang theo phần chột dạ

“Tại trời nóng nên em lười gội...” Lại còn lười sấy tóc nữa cơ!

Niệm Sơ lúc trước tóc dài đến eo, mỗi ngày phải gội một lần, mỗi lần gội xong phải sấy cả buổi sáng.

Mà từ lúc qua sinh nhật 13 tuổi, Lý An Nhiên cũng không chịu sấy tóc giúp cô nữa. Niệm Sơ chịu đựng gần nửa năm, thật sự chịu không nổi nữa liền đi cắt.

Hiện tại bị anh chất vấn như vậy có chút sợ hãi

Bởi vì Niệm Sơ nhớ rõ, khi còn nhỏ Lý An Nhiên thường chải đầu cột tóc cho cô, lúc nào cũng nói một câu chính là: “Tóc Niệm Niệm thật đẹp”

Sau này lớn lên, anh cũng thích giúp cô chải tóc

Niệm Sơ chột dạ cụp mắt. Thấy đáng vậy nên của cô, Lý An Nhiên lập tức hiểu rõ, bất lực thở dài một hơi. Lại có chút khổ tâm, giấy lát anh giờ tay qua lại vô đầu cô, trong miệng nhẹ mắng

“Lười chết em đi!”

Niệm Sơ ngày hôm sau đi học khiến cho mọi người trong lớp hô lên, Âu Thông là khoa trương hô to nhất. Niệm Sơ hỗn loạn giữa một rừng âm thanh, tìm người to tiếng nhất ném quyển sách qua

Giấy tiếp theo như rừng mây rỗng rỗng: “Âu Thông! Cậu im miệng giùm mình!”

Ồn ào biến thành một khoảng hư vô, mọi người như đang xem kịch chờ mong đoạn hay trên sân khấu. Hóng nam chính lạnh tay lẹ mắt nhặt lên quyển sách Niệm Sơ ném qua, đồng thời nhìn xung quanh hết sức nghiêm túc

“Không nghe lớp trưởng nói sao? Câm miệng hết đi!”

“Cắt——” mọi người cười vang, Âu Thông nhìn xuống dưới, mọi người đều im lặng

“Niệm Sơ, cậu thật sự cắt tóc sao. Chắc chắn, nếu là mình thì tức chết mất”, bên cạnh ngồi xuống. Tô Lê lập tức cúi người lại nghịch tóc cô

“Tóc thì quý thật nhưng vì tự do mình cái gì cũng có thể vứt!”

Niệm Sơ rung đùi đắc ý. Tô Lê nhìn cô rồi ngồi thẳng người về chỗ cũ

Ngày có kết quả cuộc thi vẽ. Bầu trời xanh ngắt như mới được rửa sạch làm tâm tình người ta thật thoải mái, như thể có chuyện tốt sắp đến.

Tề Minh đem giấy khen và huy chương trao cho cô

“Chúc mừng Niệm Sơ, em đã đạt giải nhất”

“Cảm ơn thầy Tề, tất cả là nhờ thầy chỉ dạy ạ.” Niệm Sơ hưng phấn gọi lên khoe miệng, tay nhận giấy khen, cúi lưng thật sâu

Phía dưới nhiệt liệt vỗ tay, mọi người ở lớp về đều vỗ tay chúc mừng cô

Niệm Sơ trở về nhà lập tức đem giấy khen dán lên tường phòng Lý An Nhiên, bệ độ kiêu ngạo lại đắc ý, cầm gương cao với anh: “Thế nào? Em lợi hại ghê chưa?”

Lý An Nhiên đang khom lưng nhìn giấy khen ngăn nắp, nghe vậy mỉm cười gạt đầu phụ họa: “Lợi hại, Niệm Niệm siêu lợi hại.”

Niệm Sơ đắc ý khúc khích hai tiếng

Không bao lâu kỳ nghỉ hè cũng tới, học sinh như chim sổ lồng, nhảy nhót, hưng phấn kích động chờ mong. Ấu Thông nằm trên bàn niệm Sơ, truy hỏi kế hoạch nghỉ hè của cô

“Minh hà, một tháng rưỡi phải đến lớp học vẽ, nửa tháng còn lại định về quê anh An Nhiên chơi một chuyến.”

Niệm Sơ đang thu dọn đồ đạc thuận miệng trả lời, âm cuối hơi cao đủ để nhận ra cô rất chờ mong. Ấu Thông nghe vậy mắt mắt thờ dãi

“Sao thế?” Niệm Sơ nghe được, liếc mắt thấy cậu khổ tâm ra mặt

“Không có gì.”, cậu lắc đầu, đứng dậy về chỗ ngồi. Niệm Sơ không hiểu nghiêng đầu, Tô Lê cũng nhún vai

Sáng sớm không khí mát mẻ, còn có tiếng chim hót, Niệm Sơ mặc đồ thể thao cặp với Lý An Nhiên chào tạm biệt Đàm Nhã

Advertisement / Quảng cáo

“Con đi đây mẹ!”

“Nhớ về sớm nhé.” Đàm Nhã dựa ở cửa hô to, nói xong hướng đến Lý An Nhiên không yên tâm mà dặn dò thêm: “An Nhiên nhớ chú ý đừng để Niệm Niệm gây chuyện nhé.”

“Dạ, di yên tâm”

“Được rồi Đàm Nhã, tôi và ông Lý đều ở đây, yên tâm đi”, Thư Giai ngồi ở ghế phụ nhò đầu ra nói. Niệm Sơ nét mặt vui vẻ tươi cười, vẫy tay với Đàm Nhã rồi mở cửa xe ngồi vào.

Lý An Nhiên theo sau lên xe, ngồi xuống bên cạnh cô đóng cửa lại, xe khởi động.

Xe chạy được một quãng đường dài, một giờ sau tăng tốc độ, tình hình giao thông càng tệ đi, xe có chút xóc nảy, ngoài cửa sổ không còn những tòa nhà mà là những cánh đồng xanh mướt.

Những cánh đồng lúa, con sông, những ngôi nhà trệt thấp bé, bầu trời trong xanh rộng lớn, cây cối xanh tươi man mát.

Niệm Sơ ngồi lắc lư, ghé vào cửa xe xem không chớp mắt

“Niệm Niệm lần đầu thấy cảnh như vậy à?”, Thư Giai thấy thế quay đầu cùng cô nói chuyện

Niệm Sơ vội vàng gạt đầu: “Dạ, thật trong lành, đẹp hơn nhiều so với thành phố!”

“Đợi lát nữa tới nhà ông nội anh An Nhiên còn đẹp hơn, còn có vườn rau, sau núi là vườn cây ăn quả, có thể hái ăn. Hơn nữa, chắc Niệm Niệm có sổ hướng nha, nhà ông nội còn có ao cá, để An Nhiên dẫn con đi câu.”

“Thật à!” Niệm Sơ hưng phấn lập tức ngồi thẳng dậy, ghé vào ghế trước hai mắt mở to

“Thật đấy, ngồi xuống đi, gần tới rồi”, Lý An Nhiên ấn vai cô trở lại, giọng nói bất lực

Xuất phát vào lúc sáng sớm, tới gần giữa trưa mới đến nơi. Niệm Sơ náo nức mở cửa xe, còn chưa thấy rõ cảnh sắc trước mắt liền nhìn thấy một hình bóng xinh đẹp nhào tới, kêu một tiếng giòn giòn

“Anh ơi!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Editor: **Thùy Linh**

Giọng nói vừa dứt, người đã đi tới trước mặt. Đó là một cô gái, gương mặt sáng lạn đang tươi cười, làn da khỏe mạnh, mặc một chiếc váy vàng, vô cùng xinh đẹp

Cô có một mái tóc dài đen nhánh phía sau lưng, còn có một chiếc kẹp tóc hình đầu tấy. Giờ phút này đang bắt lấy cánh tay của Lý An Nhiên, có chút cảnh giác đánh giá Niệm Sơ.

Ánh mắt kia giống như một chiếc đèn quét trên người Niệm Sơ làm cô cảm thấy khó chịu, nhưng lúc nhìn qua mái tóc ngắn của Niệm Sơ thì rời đi.

“Anh, đây là ai vậy, sao lại mặc đồ giống anh?” Cô gái ngửa đầu hỏi, âm thanh giòn giòn, đôi mắt đơn thuần.

“Đây là Niệm Sơ, anh đã nói qua với em”

Lý An Nhiên nói xong theo thói quen xoa nhẹ đầu Niệm Sơ, nhìn thấy cô luống cuống tay chân sửa sang đầu tóc ngắn mới sung sướng nheo mắt lại.

“A! Anh phiền quá đi!”, Niệm Sơ trừng mắt, ngẩng khí khó chịu hướng đến anh la hét, có chút bức mình.

“À, là hàng xóm mà anh kể là đi cắt tóc ngắn đó sao?” Cô gái kia lại tiếp tục nói, Niệm Sơ trong lòng lại u ám

Hàng xóm?

Lý An Nhiên trầm ngâm vài giây mở miệng giải thích: “Thư Dao, Niệm Niệm là em gái nhỏ cùng lớn lên với anh.”

“Đúng rồi, đây là Lý Thư Dao, là con của chú anh”, Lý An Nhiên nghiêng đầu giới thiệu với Niệm Sơ. Niệm Sơ nhìn cô gái gạt đầu, khó khăn nhấp môi cười nhạt một cái.

Advertisement / Quảng cáo

“Đi thôi, mọi người chắc đều đói bụng cả rồi, bây giờ có thể ăn cơm trưa luôn” Thư Giai xách vali phía sau đi tới, thấy ba người đứng tại đó liền lên tiếng. Lý Khâm đỡ xe xong cũng theo sau.

Niệm Sơ quay đầu lại nói với Lý An Nhiên: “Đi thôi.”

“À, được.” Anh gạt đầu cùng đi về phía trước

Cách đó không xa là một ngôi nhà nông thôn nhỏ, xung quanh là rào tre, có thể nhìn thấy phía sau là hồ nước xanh biếc cùng cây ăn quả, phía trước là cánh đồng rộng lớn. Có một con đường nhỏ xuyên qua, đối diện là những ngôi nhà khác tạo thành một thôn xóm. Giữa trưa nắng chiếu vào vô cùng yên bình

“Nhà Thư Dao ở phía đối diện”, Lý An Nhiên nhẹ giọng nói với Niệm Sơ

“Ồ.”, cô gạt đầu, sau đó không nói gì

Mấy ngày trước mưa to, con đường có chút lầy lội. Niệm Sơ mang một đôi giày thể thao trắng, cô cẩn thận nhìn đường dưới chân, bên tai tiếp tục nghe thấy giọng nói của cô gái kia, giọng nói êm tai là cho người ta cảm thấy thích

“Anh, anh còn chưa trả lời em, tại sao hai người lại mặc đồ giống nhau?”

“Mẹ anh mua lúc đi dạo phố”

“À, thật tốt. Vậy lần này anh ở lại bao lâu? Em nhớ anh lắm đó”

Tiếng cười quen thuộc vang lên, có phần trầm khan. Niệm Sơ bị phân tâm, không cẩn thận dẫm vào vũng nước bên cạnh, đôi giày trắng như tuyết liền dính một vết bẩn

“Chắc là ở lại một tuần.”

“Còn ba mẹ anh?”

“Cũng ở lại.”

Hai người vẫn còn đang nói chuyện với nhau. Niệm Sơ tâm tình vô cùng khổ sở, cô cho rằng vì giày bị dơ nên mới không vui như vậy.

Mọi người đã đến nhà, từ phía được thông gió rất mát mẻ. Một ông lão ra đón, Lý Thư Dao cực kỳ thân thiết kêu ông nội.

Lý An Nhiên vỗ đầu Niệm Sơ, ý bảo cô chào ông

Nhìn ông lão tóc trắng bạc trước mắt, Niệm Sơ mím môi, có chút ngượng ngùng kêu một tiếng ông nội

“Ồ, đây là Niệm Niệm à, đã lớn như vậy rồi sao?” Ông lão cười hiền với cô, nhiệt tình lại thân thiết: “Ba con dạo gần đây có khỏe không? Lâu rồi ông chưa gặp ba con.”

“Cũng tốt ạ.”, Niệm Sơ ngượng ngùng cười cười, hai người hàn huyên vài câu, Thư Giai bắt đầu vào bếp phụ nấu cơm, dặn dò Lý An Nhiên dẫn cô đi dạo.

Lý Thư Dao cũng đi theo bên cạnh

Ba người đi dọc theo ngôi nhà tới vườn trái cây ở phía sau, đất đã được cuốc sạch sẽ, bên trong con đường nhỏ là cây cối um tùm, che khuất ánh mặt trời chói chang

Những ánh nắng vụn rải xuống dưới, trong núi gió mát mẻ, bên tai còn có tiếng ve kêu, mùi hương trái cây bay thoang thoảng

“Tại sao ông nội lại không ở cùng gia đình anh?” Niệm Sơ hỏi một câu mà cô thắc mắc. Lúc còn ở trên xe cô đã hỏi nhưng Thư Giai chỉ nói qua loa làm Niệm Sơ càng thêm tò mò

Lý An Nhiên trầm ngâm vài giây: “Em có gặp bà nội chưa?”

“Em thấy rồi”, Niệm Sơ gật đầu

“Bà không cùng huyết thống với gia đình anh, sau khi bà nội anh mất thì ông gặp bà. Vì sự không hợp nhau, với cả bà không thích ở thành phố nên không ở cùng.”

“Cho nên hai ông bà luôn ở nông thôn, mấy ngày lễ thì gia đình anh về thăm.”

“Thì ra là như vậy..” Niệm Sơ về mặt suy tư

“Em không cần phải nghĩ nhiều”, Lý An Nhiên thấy thế vỗ đầu cô, Niệm Sơ gật đầu

“Anh, lát nữa ăn cơm xong qua nhà em nha, ba mẹ em đều nhắc tới anh”, Lý Thư Dao bên cạnh đột nhiên mở miệng, trên mặt cười tươi: “Em còn mấy bài tập hè chưa biết làm, anh giúp em luôn với”

“Được, lần này em kiểm tra như thế nào?”

“Sa sút một chút liên tục xuống hạng 2 trong lớp..” giọng nói Lý Thư Dao có chút yếu ớt. Niệm Sơ yên lặng chớp mắt nhìn chằm chằm dưới chân

Advertisement / Quảng cáo

“Cũng tốt mà”, Lý An Nhiên mỉm cười mở miệng: “Niệm Niệm lần này cũng được nhất lớp”

“À..”, Lý Thư Dao trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, giấy lát miễn cưỡng cười, hỏi: “Bạn ấy thi chắc được điểm cao lắm?”

“Hơn 700 thì phải..” Anh có chút chần chừ hỏi Niệm Sơ: “Là 720 đúng không?”

“728.” Niệm Sơ bình tĩnh trả lời, Lý Thư Dao lập tức im lặng

“Còn em, Thư Dao?” Lý An Nhiên thuận hỏi

Cô trầm mặc vài giây rồi cười nói: “Chỉ 600, không cao bằng Niệm Sơ”

“Không sao, cổ lên, như thế đã rất lợi hại” Lý An Nhiên tiếng nói nhẹ nhàng, cổ vưỡ: “Chăm chỉ học tập cho tương lai sau này.”

“Dạ!”

Ba người dọc theo sau núi dạo quanh vài vòng, trở về đã tới lúc ăn cơm. Lý Thư Dao thuần thục đến phụ lấy chén đĩa bụng thức ăn, Niệm Sơ đứng ngây ngốc ở giữa bàn, Lý An Nhiên kéo cô ngồi xuống

“Thư Dao cùng tuổi với em, hai đứa có thể cùng nhau nói chuyện chơi đùa” Anh ngồi bên cạnh dặn dò, Niệm Sơ nhìn thức ăn trước mặt lung tung gật đầu

Ở nông thôn không có điều hòa, chỉ có chiếc quạt trần ở trên đang khẽ kêu. Niệm Sơ phát ngốc, trong lòng cũng như bên tai không nghe rõ được điều gì.

Ăn cơm xong, Lý An Nhiên đi qua nhà Lý Thư Dao phía đối diện, Niệm Sơ lấy lý do không khỏe nên không đi. Thư Giai tìm cho cô một phòng, bên ngoài cửa sổ là vườn trái cây, rất mát mẻ

Xuất phát từ sáng sớm, thân thể bây giờ mới như. Niệm Sơ bật quạt nằm trên giường ngủ thiếp đi

Khi tỉnh lại thì trong phòng có hơi tối, Niệm Sơ lại nhắm mắt ngủ một hồi rồi mới gầy gựa ngồi dậy. Một lúc sau mang giày chậm rì đi ra ngoài.

Phía trước là tiếng nói chuyện của Lý An Nhiên, còn có giọng Lý Thư Dao. Niệm Sơ có chút đau đầu

Cô hít sâu một hơi, yên lặng đi tới phòng bếp

Thư Giai đang bận rộn nấu ăn

“Di Thư..”

“Niệm Niệm tỉnh rồi đó hả? Có đói bụng không?” Thư Giai nghe tiếng Niệm Sơ liền quay đầu lại, quan tâm hỏi han

“Con không đói”, Niệm Sơ ngoan ngoãn lắc đầu, giọng nói mềm mềm mại mại: “Con đi tắm một chút.”

“Được, để đi dẫn con đi”, Thư Giai đáp, đem tay ướt chùi trên tạp dề, dẫn Niệm Sơ tới phòng tắm bên cạnh

“Bên trong có nước ấm từ năng lượng mặt trời. Mở chốt theo hướng này là được. Khăn tắm còn mới, còn quần áo dơ thì để bên này nha con.”

Niệm Sơ tắm rửa xong đi ra, tóc còn ướt nhò lệ cộc. Khuôn mặt nhỏ vừa mới tỉnh ngủ lúc tắm nước nóng xong ửng hồng.

Cô mặc một bộ đồ ngủ màu hồng nhạt, lộ ra cánh tay, cánh chân trắng nõn

Cả người chưa tỉnh ngủ bị gió khẽ thổi mà đi không vững. Niệm Sơ dùng khăn tắm lau tóc đi vào phòng

Lý An Nhiên đang ở ngoài nói chuyện cùng Lý Thư Dao thoáng nhìn thấy Niệm Sơ mặc đồ màu hồng nhạt đi vào phòng, anh ngập ngừng vài giây, Lý Thư dao còn đang muốn nói gì đó thì bị chặn họng

“Niệm Niệm hình như tỉnh rồi, để anh đi xem”

“À, dạ...” Lý Thư Dao có chút kinh ngạc, phản xạ có điều kiện gật đầu lên tiếng.

Vừa vào phòng, Niệm Sơ liền nằm lên giường chơi điện thoại. Đầu tóc còn nhỏ nước, đồ ngủ còn bị ướt đang ngồi trước quạt.

“Niệm Niệm, cứ như vậy thì bị cảm đấy.” Lý An Nhiên dựa ở cửa, giọng nói trầm ổn, trên mặt không cảm xúc.

Niệm Sơ ánh mắt dòm màn hình điện thoại, đôi mắt đen nhánh nhìn anh. Trong chốc lát lại tiếp tục chơi điện thoại, ngoan cứng đáp: “Không đâu.”

Lý An Nhiên không lên tiếng xoay người rời đi, Niệm Sơ lười biếng nhìn anh một cái rồi chuyển chú vào điện thoại.

Chưa được vài phút cửa lại vang lên tiếng bước chân rất nhỏ, nhẹ nhàng như bước trên tấm thảm, khiến cho người khác cảm thấy xôn xao.

Advertisement / Quảng cáo

Lý An Nhiên cảm thấy sấy đi đến

“Sấy tóc khô rồi lại chơi.”

Niệm Sơ kêu khẽ hai tiếng, cục cựa thân mình qua

“Nhanh lên.”

Bên tai có tiếng thúc giục, Niệm Sơ ném điện thoại sang một bên, đem cả khuôn mặt úp xuống gối.

“.....” Lý An Nhiên bất lực, anh hít sâu một hơi rồi cầm điện máy sấy

Tiếng kêu quen thuộc của máy sấy vang lên, đỉnh đầu cảm nhận được sự ấm áp, cùng với cái xoa đầu nhẹ nhàng, Niệm Sơ chôn mặt ở gối mà trộm nở nụ cười.

Cô ngẩng đầu, hai tay chống cằm, đôi mắt thoải mái khẽ chớp, hai chân phía sau còn nhích tới nhích lui.

Lý An Nhiên thấy vậy than nhẹ một tiếng nhưng trong mắt đều là sự vui vẻ.

Thư Giai náu com xong không thấy hai người đâu. Đang định đi tìm thì Lý Thư Dao xưng phong đi kêu hai người họ.

Đi qua gian nhà chính, nghe thấy tiếng máy sấy từ xa, Thư Dao đang đi tới cửa.

Trước mắt là một cảnh lùm cò sùng sốt, cảm giác như là có thứ gì đó đâm vào ngực, hô hấp trở nên rối loạn. Lý An Nhiên của cô đang sấy tóc cho Niệm Sơ, anh còn cười rất ôn nhu, hai người họ nhìn như là...một đôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18-2

Editor: Thủy Linh

Hốc mắt trở nên chua xót, Lý Thư Dao quay lưng lại dựa vào tường, ngửa đầu hít sâu.

Cô chỉ có một đứa em trai mà bà mẹ đều yêu thương, cho nên Lý Thư Dao từ nhỏ đến lớn ước mơ có thể có anh trai. Trời cao giống như hiểu thấu lòng cô, năm tám tuổi ấy gặp được Lý An Nhiên.

Lúc ấy là tết Thanh minh, trời mưa phùn phùn, anh mặc một bộ đồ thể thao màu đen từ xe bước xuống, đôi giày trượt ván mới tinh sạch sẽ, khuôn mặt thanh tú, khác hẳn với mấy đứa con trai trong xóm.

Cao quý như một vị hoàng tử.

Lý Thư Dao vẫn nhớ rõ, ba mẹ cô kéo đến trước mặt anh báo gọi anh trai, cô vui mừng đến mức muốn hò hét.

Lý Thư Dao luôn tìm cách nói chuyện với anh, không có lúc nào là không đi theo sau anh, càng ngày càng thân thiết, càng ngày càng quen thuộc, từng câu nói đều gọi anh trai.

Mỗi lần đều sẽ tính thời gian khi nào anh về quê, đều sẽ tính xem bao giờ anh rời đi.

Nguyên vọng lớn nhất của Lý Thư Dao đó là thi đậu đại học, đến nơi anh ở, sau đó trở thành cô gái mà anh yêu thương nhất.

Đúng vậy, cô biết Niệm Sơ, Lý An Nhiên mỗi lần đều nhắc đến, cô gái cùng anh lớn lên, cô gái mà anh miêu tả là ngoan ngoãn đáng yêu.

Cô gái mà anh miêu tả là có mái tóc đen dài, vẽ tranh rất đẹp, còn có nhiều thói quen xấu.

Đó là người mà anh yêu thương nhất.

Không phải Lý Thư Dao cô.

Advertisement / Quảng cáo

“Di Thư kêu mọi người ăn cơm”, Lý Thư Dao giờ tay gõ nhẹ cửa, nhẹ nhàng ở miệng, mặt cố gắng tỏ ra bình thường.

Hai người nghe tiếng nhìn lại, Lý An Nhiên tắt đi máy sấy, bầu không khí trở nên an tĩnh.

“Ừ, bọn anh qua liền”, anh nói xong giờ tay vuốt tóc Niệm Sơ, mới vừa rồi còn ướt đầm, giờ đã trở nên tung xỏa óng mượt.

Niệm Sơ chậm rãi bò lên, trong lúc lơ đãng thấy ánh mắt của Lý Thư Dao, cô sùng sốt, nhưng Lý Thư Dao đã vội đi mất.

Ăn com xong, hoàng hôn vừa mới buông xuống, những đám mây màu hồng xám lơ lửng trên bầu trời, gió đêm nhẹ nhàng mát mẻ. Thư Giai quyết định dẫn mấy đứa nhỏ ra ngoài đi dạo.

Trong núi muỗi nhiều, Lý An Nhiên lấy ra từ trong balo một chai thuốc đuổi muỗi, phun tới phun lui trên người Niệm Sơ hai lần rồi mới yên tâm thu tay lại. Nháy mắt nghĩ tới cái gì đó, anh nghiêng đầu nhìn Lý Thư Dao cách đó không xa, quơ quơ chai thuốc đuổi muỗi hỏi.

“Em có muốn xoa thuốc không?”

Lý Thư Dao nhìn Niệm Sơ rồi mới miễn cưỡng lắc đầu từ chối: “Không cần”

Lý An Nhiên nghe vậy nhủ thầm, đi qua “Vẫn cứ là dùng đi”

Anh nói xong giờ tay, cũng phun trên người Lý Thư Dao.

Niệm Sợ lên rũ mắt, còn Lý Thư Dao sắc mặt tươi hẳn lên.

Mọi người chậm rì xuất phát, Niệm Sợ trước đây rất thân với Thư Giai, hơn nữa đáy lòng không rõ cảm xúc nên một đường chạy lên kéo tay Thư Giai nói chuyện phiếm, hai người liền đi đằng trước.

Lúc sau, Niệm Sợ quay đầu lại thấy hai người kia đang nói chuyện gì đó mà trông Lý Thư Dao rất vui vẻ.

Đi dạo trở về, trời đã tối om, Niệm Sợ nằm trên giường nhưng không hề buồn ngủ, cô nghĩ nghĩ, lấy đi động ra gõ một đoạn tin nhắn. Giấy lát, nhìn chăm chăm điện thoại cần môi tự hỏi vài giây rồi nhấn gửi

“Tô Lê, cậu nói xem, nếu anh hàng xóm lúc nào cũng đối xử tốt với cậu, đột nhiên có một ngày phát hiện, anh ấy còn có một cô em nữa, hơn nữa là có quan hệ huyết thống, cậu sẽ thấy thế nào?”

Đối phương nhanh chóng trả lời cô

“Anh ấy đối xử với cô ấy ra sao?”

Niệm Sợ tự hỏi hồi lâu mới chần chờ gõ tin

“Giống như... không xa lạ lắm”

“Vậy à... vậy thì chỉ có loại ấy thôi”

“Loại nào?” Niệm Sợ đẩy mở mặt

“Thì vậy đó, giống như trước đây, còn có thể thế nào được?”

Bên kia nhắn lại như vậy, Niệm Sợ ngáy giấc, Tô Lê lại nhắn

“Giống như ba mẹ cậu sinh thêm một đứa em, cậu chỉ có thể tro mắt nhìn mình bị mất đi vị trí yêu thương.”

Niệm Sợ nhìn tin nhắn nghĩ: Có giống đâu, em cô thì cô cũng sẽ yêu thương, nhưng mà Lý Thư Dao, cô không thích nói!

Cô thờ dài nhắn tắt màn hình

Xoay người, lăn qua lăn lại, nhìn trần nhà phát giấc

Bất quá Tô Lê cũng nói không sai, chỉ có thể tro mắt nhìn mình bị mất đi vị trí yêu thương

Niệm Sợ cứ như vậy an ủi chính mình, nhưng vẫn ngủ không yên

Ngày hôm sau, hai mắt đều có quầng thâm, ra cửa gặp được Lý An Nhiên, anh sát mặt vào quan sát vài giây lo lắng hỏi: “Làm sao vậy? Tối qua em không ngủ được hả?”

Giương mặt kia gần trong gang tấc, trắng trẻo, thanh tú, lông mi đen nhánh, ngay cả môi cũng đẹp

Niệm Sợ chớp chớp mắt, ngực có chút nhói, âm thanh nhẹ nhàng giống như nấn nỉ kêu một tiếng: “Anh An Nhiên.”

“Ừ?” Lý An Nhiên lên tiếng, ánh mắt càng thêm lo lắng

“Không có gì” Niệm Sợ phản ứng lại, cười cười lắc đầu

Ăn cơm xong, Lý Thư Dao lại tới. Thư Giai kêu Lý An Nhiên mang hai cô gái ra ngoài chơi. Niệm Sợ nghĩ ngợi nửa ngày nói dối một môi trở về nhà trước

Mấy ngày vì tận lực tránh Thư Dao, hoặc ở một mình trong phòng, hoặc cùng Thư Giai, Lý Khâm ra ngoài, hoặc cùng ông nội ngồi dưới mái hiên nói chuyện

Cô cố che giấu cảm xúc của mình, còn Lý An Nhiên thì đã phát hiện ra từ lâu

Ban đêm, Niệm Sợ tắm rửa xong trở về phòng, Thư Giai cùng Lý Khâm ở dưới hiên nói chuyện, Lý An Nhiên nhìn quanh một vòng, đi tới phòng Niệm Sợ

Advertisement / Quảng cáo

Gõ nhẹ cánh cửa, cô gái nhỏ bên trong đang ngồi ở trên giường nhìn anh

Dưới ánh đèn phòng, cả người như tỏa ra ánh hào quang

“Niệm Niệm” Lý An Nhiên đi qua, xoa tóc cô

“Dạ?”

“Sao mấy ngày nay em không đi chơi với anh?”

“Đâu có.”

Niệm Sợ tròn mắt, trong mắt đều là sự thần nhiên

Lý An Nhiên có chút đau đầu

“Thật không?” Anh ghé sát mặt vào nhìn cặp mắt kia nhẹ giọng hỏi

“Thật mà.”

Niệm Sợ vô cùng khẳng định gật đầu

Im lặng nửa giây, cô lại lần nữa mở miệng: “Anh An Nhiên, em muốn đi ngủ.”

Cô gái nhỏ âm thanh mềm mại, trong mắt đựng đầy ánh sao, đen nhánh trong suốt, nhưng mà Lý An Nhiên lại cảm nhận có một vách tường ngăn cách giữa hai người

Anh giặt giặt môi, mở miệng: “Ngủ ngon”

Lý An Nhiên mấy ngày sau cũng rất ít ra cửa, ở nhà chơi cùng Niệm Sợ. Lý Thư Dao tới kêu anh vài lần nhưng lần nào cũng rầu rĩ trở về

Trong núi không có nhiều hoạt động giải trí, nên Niệm Sợ có mang theo đồ vẽ tranh. Một người đọc sách, một người vẽ tranh bên cạnh

Dần dần Niệm Sợ cũng giống như trước, khi không có Lý Thư Dao chỉ có hai người, trên mặt Niệm Sợ cười rất nhiều.

“Có phải em không thích Thư Dao đúng không?”

Một ngày nọ, hai người ngồi ở trong phòng, Lý An Nhiên đột nhiên hỏi cô một câu như vậy, Niệm Sợ sững sờ trả lời nhanh chóng: “Đâu có.”

Nói xong lại nở nụ cười nghiêm túc giải thích: “Cũng chưa có nói chuyện nhiều, không phải thích cũng không phải không thích”

“Vậy à”, anh hơi nhếch lên khóe miệng gật đầu “Anh biết rồi.”

Anh biết cái gì...Niệm Sợ buồn bực, tiếp tục vẽ. Lý An Nhiên nhìn sùnn mặt cô, động tác lật sách dừng lại, ánh mắt dần dần trầm tư

Cô gái nhỏ không thích anh quan tâm người khác sao?

Cho nên dứt khoát nhắm mắt làm ngơ

Lúc chỉ có hai người ở bên cạnh nhau, liền giống như trước kia, vách tường ngăn cách cũng biến mất

Chính là như vậy.

Lý An Nhiên nghĩ nghĩ, nhận không được cúi người qua xoa tóc cô, đem sợi tóc ở lòng bàn tay cọ cọ, anh thích ý nheo lại đôi mắt

“Ai nha!” Niệm Sơ bắt lấy tay anh, trừng mắt chỉ trích. Lý Nhiên cười nheo nheo gương mặt trắng nõn của cô

Ở nông thôn gần một tuần, trước khi về một ngày, ông nội quyết định dẫn mọi người đi câu cá, Niệm Sơ mấy ngày ở chung cảm xúc cũng đã hòa nhập hơn

Cô thay giày cùng Lý An Nhiên ra cửa. Vừa mới đến bờ ruộng, liền nhìn thấy Lý Thư Dao đối diện hướng bọn họ vẫy tay, chạy chậm lại, mỉm cười ngọt ngào với Lý An Nhiên

“Cuối cùng anh cũng ra khỏi nhà!”

“Đúng vậy”, Lý An Nhiên nhu hòa như cũ

“Là muốn đi câu cá sao?”

“Ừ”, Lý An Nhiên gật đầu, ông nội cũng mở miệng: “Con bé này, đi cùng không?”

“Đi ạ đi ạ”. Lý Thư Dao cười tùm tùm đứng bên cạnh Lý An Nhiên, suốt quá trình đều không nói chuyện với Niệm Sơ. Lý An Nhiên thấy người đằng trước không nói gì liền cất bước đi tới

Đầu đang rũ thấp đột nhiên bị gõ một cái, lực không nặng cũng không nhẹ. Niệm Sơ ngẩng đầu, quả nhiên là một gương mặt quen thuộc

“Làm gì vậy”, cô giơ tay xoa đầu, nhẹ giọng hỏi

“Nhìn đường đi”

Advertisement / Quảng cáo

“Xi...”

Đi qua ruộng lúa, vòng qua con núi nhỏ, sau lưng chính là một dòng suối, nhìn lên trên là đập chứa nước xuất hiện trước mắt mọi người

Nước màu xanh biếc không thấy đáy, bốn phía bị đập lên xi măng, bên cạnh là màu xanh lá thẫm cỏ

Lý Khâm lấy ra ghế gấp, bắt đầu chỉnh cần câu

Lý An Nhiên động tác thuần thục câu mồi, đang chuẩn bị giúp Niệm Sơ, Lý Thư Dao thì Thư Giai ở cách đó không xa kêu anh qua giúp. Lý An Nhiên chỉ có thể nói sơ qua rồi để hai người tự làm.

Lúc anh đi rồi, không khí có phần xấu hổ. Đập chứa nước rất lớn, Thư Giai cùng Lý Khâm bọn họ ở đầu bên kia, âm thanh mơ hồ theo gió truyền đến. Niệm Sơ cùng Lý Thư Dao hai người đứng ở một bên trầm mặc.

Trong bầu không khí ngai ngùng, một giọng nói cất lên.

“Anh An Nhiên đối với cậu rất tốt.” Đột nhiên Lý Thư Dao phảng phất tùy ý mở miệng nói chuyện

Niệm Sơ sững sốt, nhẹ nhàng trả lời: “Đối với cậu cũng vậy mà..”

“Nhưng tôi là em gái thân thiết của anh ấy, còn cậu?”

Lý Thư Dao ngừng khi đột nhiên sắc bén lên, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm cô, tràn ngập địch ý. Niệm Sơ bất mãn đọng lại nhiều ngày cũng bộc phát, lần đầu tiên đối người

“Có câu nói, bà con xa không bằng láng giềng gần.”

“A...” Lý Thư Dao cười châm chọc, đáy mắt tràn đầy đố kỵ: “Niệm Sơ, có đôi khi tôi cảm thấy cậu không biết xấu hổ.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Editor: Thùy Linh

“Chiếm lấy anh trai của người khác còn ra vẻ đáng thương, cậu không có lòng tự trọng à? Sao cứ phải làm màu như thế?”

Lý Thư Dao nói một tràng làm Niệm Sơ đầu óc choáng váng. Cô hít sâu một hơi, đem lửa giận trong lòng dập xuống

“Tôi không muốn cãi nhau với cậu.”

Niệm Sơ trầm giọng nói nhưng Lý Thư Dao lại không bỏ qua mà còn thêm quyết liệt

“Cậu dựa vào cái gì mà thân thiết với anh ấy, dựa vào cái gì mà mặc đồ đôi, dựa vào cái gì! Tôi mới là em gái của anh An Nhiên..”

Lý Thư Dao vừa nghiêng răng nghiêng lợi nói, vừa dùng lực kéo đồ Niệm Sơ

Niệm Sơ vội vàng tránh né, ngăn Lý Thư Dao đuổi tay lại đây. Vừa lùi lại phía sau vừa ý thức được mình đang đứng ở cạnh đập chứa nước, không để ý nên đã té xuống

Trước khi ngã xuống còn kéo tay Lý Thư Dao

Bùm một tiếng, hai người đồng thời rơi xuống

Lý An Nhiên hoảng sợ quay đầu lại, thấy trên bờ trống không, dưới nước lại có tiếng phịch, anh lập tức buông đồ vật chạy như điên qua.

Lý Khâm cũng nghe thấy chạy theo, vừa đến nơi Lý An Nhiên đã nhảy xuống dưới.

Advertisement / Quảng cáo

Chân không chạm được dưới đáy, thân mình bị ấn xuống, trước mắt là một màu đen, lỗ tai ong ong, nước lạnh bao bọc lấy toàn thân. Trong lòng Niệm Sơ dấy lên nỗi sợ hãi và tuyệt vọng

Niệm Sơ ngừng thở, ý thức dần trở nên hỗn độn

Một lúc sau, trên eo như bị ôm lấy, thân mình được đưa ra khỏi mặt nước. Niệm Sơ hít thở như cá mắc cạn, cô há mồm từ từ hít thở

Vừa mới mở mắt, bên tai đã nghe thấy tiếng nói quen thuộc: “Niệm Niệm, đừng sợ.”

Nước mắt mãnh liệt tuông ra, Niệm Sơ nhắm mắt lại, lấy tay gắt gao ôm người Lý An Nhiên, được anh ôm lên bờ

Vừa mới nằm lên cỏ, cô phản ứng không kịp, mọi chuyện cứ như một cơn ác mộng nên hàm răng run cầm cập

Thư Giai cầm khăn lông giúp cô lau nước trên người, lại phát hiện làm thế nào cũng không ẩm lên được nên chỉ có thể ôm chặt lấy Niệm Sơ ôn nhu an ủi

“Không sao rồi, không sao rồi. Niệm Niệm đừng sợ, đừng sợ”

Theo sau bên cạnh một người lại được buông xuống. Niệm Sơ ngo ngác nghiêng đầu. Lý Thư Dao nằm trong lòng ngực Lý Khâm nhắm chặt hai mắt, mặt trắng bệch còn môi thì tím lên

Niệm Sơ nghĩ bây giờ mình cũng trông như vậy

“Thư Dao, Thư Dao”, Lý Khâm vỗ vỗ gò má, một hồi lâu Lý Thư Dao mới từ từ mở mắt, vừa mở mắt liền nhìn lại Lý An Nhiên sau đó khóc nức nở

“Anh An Nhiên...”

“Anh không có cứu em.” Lý Thư Dao vừa khóc vừa thở hổn hển, thân mình run rẩy không thôi

“Anh An Nhiên không có cứu em.” Cô lặp đi lặp lại câu nói này, giống như bị mất ý thức khóc đến tê liệt nên Lý Khâm vội vàng lên tiếng an ủi

“Đừng sợ, cũng không phải chuyện gì đâu, vì có bác ở gần con hơn mà..”

Thư Giai thấy thế cũng vội vàng: “Đúng rồi, đúng rồi, vì bác Lý Khâm gần con hơn..”

Lý Thư Dao như không nghe thấy, lắc đầu như cũ gào khóc

Lý An Nhiên duỗi tay lau mặt, hít một hơi thật sâu rồi mới ngồi xổm trước mặt cô, thần sắc trịnh trọng nói, “Thư Dao, thực xin lỗi.”

Mọi người đều ngây ra

Niệm Sơ kinh ngạc chớp chớp mắt nhìn anh, Lý Thư Dao chỉ biết khóc lớn hơn, hít hít cái mũi, nhỏ giọng nức nở, âm thanh như bị đứt quãng nói

“Anh không cần nói xin lỗi với em...”

“Dù sao ở trong lòng anh, Niệm Sơ mới là người mà anh yêu nhất, không phải em...”

Lý Thư Dao nói xong không nhìn vào mặt anh, chỉ cúi đầu khóc. Lý An Nhiên sững sờ nhìn mặt cô ở dưới đất, anh định giải thích nhưng không biết mở miệng ra sao, chỉ biết cùng mọi người ra về.

Niệm Sơ tắm nước ấm xong ra cửa gặp Lý An Nhiên đang chờ bên ngoài, cô chỉ biết cúi mặt tránh anh

Lý An Nhiên tắm rửa xong liền nhìn thấy Niệm Sơ đang ngồi trên sofa sấy tóc, mái tóc đen nhánh đang bay bay. Thấy anh lại đây, Niệm Sơ đưa máy sấy qua cho anh

“Tay anh đau.”, Lý An Nhiên đi đến trước mặt cô, đem đầu dựa lên tấm vai nhỏ bé của Niệm Sơ, hai chân đáp hờ trên sofa, một môi nhắm hai mắt lại

Niệm Sơ sững sốt nhưng cũng ngoan ngoãn sấy tóc cho anh.

Bàn tay nhỏ nhắn sờ trên da đầu, Lý An Nhiên thoải mái mà hừ nhẹ. Anh lại nhớ đến mỗi lần Niệm Sơ ăn vạ trong lòng ngực anh, bắt anh sấy tóc cho, nghĩ lại nở một nụ cười trên môi

Cảm giác thoải mái này bảo sao lúc nào cũng bắt anh sấy tóc cho

Một lúc sau, tiếng máy sấy âm âm biến mất. Không khí an tĩnh trở lại, bên tai là giọng nói ngọt ngào của Niệm Sơ

“Anh An Nhiên...”

“Ừ?”

“Hôm nay cảm ơn anh.”

Lý An Nhiên như cũ gồi lên vai cô không đáp, lông mi khép trên mắt làm người ta tưởng là đã ngủ rồi. Hồi lâu mới nghe anh mở miệng

Advertisement / Quảng cáo

“Hai em lúc đấy, sao lại té xuống nước?”

Niệm Sơ trầm mặc, nhấp môi như là đang tự hỏi chính mình. Lý An Nhiên yên lặng chờ đợi, rốt cuộc cũng nghe cô trả lời

“Bởi vì cậu ấy nói cậu ấy mới là em gái của anh, còn em thì dựa vào cái gì lại mặc đồ đôi với anh. Sau đó liền kéo đôi em, em chỉ chán vãi cái không biết như thế nào lại té xuống nước”

Cô dùng vải giấy, tiếp tục thuật lại

“Lúc ngã xuống, em bắt được tay cậu ấy”

Niệm Sơ bình tĩnh, trình bày rõ ràng. Cô không thích nói sau lưng người khác, cũng không thích mách lẻo

Nhưng mà

Cô không hi vọng Lý An Nhiên sẽ cảm thấy hổ thẹn với Lý Thư Dao

Bởi vì có hổ thẹn, nhất định sẽ phải đền bù

Lý An Nhiên nghe xong vẫn luôn trầm mặc ở trên vai Niệm Sơ. Rốt cuộc, anh cũng nghiêng mình qua, nhắm mắt lại, cọ cọ ở cổ cô

Trong lúc cảm nhận được hồ hấp nóng hổi trên da thịt, Niệm Sơ nghe anh nhẹ giọng ní non

“Niệm Niệm..”

“Việc này sẽ không bao giờ xảy ra nữa.”

Sáng sớm ngày hôm sau, mọi người lên xe rồi đi. Niệm Sơ chào ông bà nội xong ghé vào cửa xe có chút thương cảm

“Luyến tiếc hả?” Lý An Nhiên thấy cô như thế thấp giọng hỏi

Niệm Sơ nhìn hai ông bà còn đang đứng đó, nghiêng đầu nghiêm túc nhìn anh: “Anh An Nhiên, về sau anh phải thường xuyên về thăm ông bà nha”

“Ừ, anh sẽ.” Lý An Nhiên ôn nhu xoa đầu cô

Về đến nhà, Niệm Sơ giống như cạn kiệt sức lực nằm xuống giường, ngơ ngẩn nhìn trần nhà đến phát ngốc

Mấy ngày gần gần trôi qua nhanh chóng

Cũng không bao lâu sau, lớp học vẽ cũng bắt đầu đi học trở lại. Niệm Sơ mỗi ngày đều bận chuẩn bị tham gia cuộc thi vẽ

Tề Minh đối với việc thi cử của cô rất đặc biệt quan tâm, thường xuyên cho cô học riêng một mình. Hơn một tháng, trình độ Niệm Sơ nâng rõ lên trông thấy. Ở ngày nghỉ hè cuối cùng cũng hoàn thành tác phẩm dự thi Niệm Sơ đặt tên cho bức tranh là Hắc Bạch

Đó là một bức tranh sắc thái tươi đẹp, các nét vẽ đan chéo nhau, sắc màu tán ra như là ngày xuân hoa nở, màu rực rỡ của pháo hoa

Giữa bức tranh là gương mặt của một thiếu nữ, khỏe miệng cô cong cong lộ ra một nụ cười sáng lạn. Trên đỉnh đầu bị màu sắc rực rỡ che kín, như là một đóa hoa tầng tầng lớp lớp mà phủ kín mặt giấy

Giữa sự rực rỡ ấy, chỉ có đôi mắt của thiếu nữ là màu đen

Lộ ra một hơi thở u ám

Học kì mới khai giảng, Niệm Sơ chính thức lên lớp 8. Còn Lý An Nhiên vào cấp 3, năm học căng thẳng nhất

Đàn Nhã có ý dẫn dò cô không có việc gì quan trọng thì đừng có đi quấy rầy anh An Nhiên, Niệm Sơ ngoan ngoãn gật đầu nghe lời mẹ

Trái qua sự việc ngày hè hôm ấy, cô cũng ý thức được anh An Nhiên đối với cô rất tốt cho dù không phải là anh ruột.

Lý An Nhiên khai giảng được nửa tháng mới phát hiện Niệm Sơ đã lâu rồi không có tìm anh

Trước kia là cùng nhau đi học, tan học, cùng nhau ăn cơm, chơi bóng rổ. Còn không kiêng nể gì mà vào thẳng phòng anh, mặc đồ ngủ cùng anh nói chuyện hằng ngày.

Ánh đèn chiếu xuống, thiếu niên mặt mày trầm tĩnh ngồi ở giữa phòng quay bút nghĩ ngợi

Giữa tháng chín, thời tiết còn hơi nóng, mặc đồ ngắn tay cũng cảm thấy nóng bức. Nên cuối tuần Lý An Nhiên đạp xe chở Niệm Sơ đi đến hồ bơi.

“Không đi có được không?” Trên đường đi, Niệm Sơ còn chưa bỏ ý định mà hỏi anh, một lần xem chết đuối, cô liền cảm thấy sợ nước cho nên Lý An Nhiên cố tình muốn dạy cô bơi lội

Advertisement / Quảng cáo

Ba mẹ hai bên đều cực lực tán thành để phòng ngừa chuyện đó lại xảy ra. Huống chi biết thêm một kỹ năng sống cũng có lợi chứ không hại gì.

Niệm Sơ phản kháng cũng đành chịu

Chỉ giống như châu chấu đá xe

“Anh An Nhiên...”Cô tiếp tục lôi kéo áo sau lưng anh cầu xin

“Chuyện này không thương lượng gì cả.” Anh lạnh giọng nói

Lý An Nhiên vẫn nhớ rõ khi cô gãy gậy trong nước, lúc đó anh chỉ cảm thấy đau lòng

Anh lo sợ chuyện này sẽ lại xảy ra.

Niệm Sơ ở phía sau nắm lấy góc áo anh, hốc mắt bắt đầu đỏ

Trong trí nhớ vẫn còn cảm thấy lạnh lẽo lan ra toàn thân, hít thở không thông như mất đi ý thức

Cái loại cảm giác này

Thật sự không muốn trải qua thêm một lần nào nữa

Lúc đối quần áo tắm, Niệm sơ vẫn luôn ở bên trong cọc lúi không chịu ra ngoài. Cuối cùng vẫn là Lý An Nhiên ở cửa nhờ người vào thúc giục cô, Niệm Sơ mới không tình nguyện đi ra ngoài

Tiếng người ồn ào ở bên hồ bơi lúc này lại yên tĩnh

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Editor: Thủy Linh

Cô gái nhỏ đáng người mảnh khảnh mặc một chiếc váy liền màu đen, hình lá sen che đường cong trước ngực, dưới lớp váy rộng là da thịt trắng nõn

Bờ vai tinh tế, sau lưng còn có cột nơ hình con bướm, búi tóc cao trên đầu có vài sợi tóc rơi xuống cổ, nhìn vừa nghịch ngợm vừa đáng yêu

Màu đen của áo tắm còn tôn vỉnh lạn da trắng bóc của cô. Nhưng người nọ lại không biết sức hấp dẫn của mình mà đang chu môi đỏ trừng mắt với Lý An Nhiên

Anh cảm thấy tê liệt đầu lưỡi, ngại ngùng mà chuyển đi tầm mắt của mình

Áo tắm là do Thư Giai dẫn Niệm Sơ đi mua, ai ngờ...

Ai ngờ mẹ anh lại có gu thẩm mỹ cao như vậy

Lý An Nhiên tiến đến, “Đi thôi.”

Người trước mặt anh không hề nhúc nhích, đứng cầm rế tại nơi đó

Lý An Nhiên đợi vài giây, duỗi tay ra bắt lấy cổ tay cô, lôi kéo đến bờ bơi

Niệm Sơ thấy hồ bơi ngày càng gần, cô sợ hãi đến mất lý trí, dứt khoát ngồi xuống dưới ăn vạ không đi

“Em không đi, không đi đâu!” Niệm Sơ thét chói tai, giằng co với anh

Cổ tay cô rất nhỏ, tựa như dùng lực một chút sẽ gãy. Lý An Nhiên không đành lòng, ngay sau đó buông tay ra. Niệm Sơ giây tiếp theo cảm thấy thân thể như được nhấc lên.

Lý An Nhiên khom lưng, nhẹ nhàng ôm cô từ dưới đất lên hướng đến hồ bơi. Nước xanh biếc lạnh lẽo chạm vào da thịt, kí ức hôm ấy ủa về làm Niệm Sơ theo phản ứng kịch liệt giật giữa

Advertisement / Quảng cáo

“Đừng nhúc nhích.”

“Không sao đâu.” Lý An Nhiên ôm Niệm Sơ xuống hồ bơi, ôm chặt lấy eo cô

“Niệm Niệm, em xem này, nước chỉ mới tới ngực em thôi.”

Chân chạm tới đáy hồ bơi Niệm Sơ mới bình tĩnh trở lại, từ từ hô hấp. Ánh mắt sợ hãi nhìn quanh bốn phía, đảm bảo an toàn rồi mới chậm rãi phục hồi tinh thần

“Oa, anh An Nhiên, anh đáng ghét quá!” Niệm Sơ mắng anh xong còn chưa hết giận, hất tay anh ra cất bước đi lên bờ

“Lại đây.”, Lý An Nhiên đem người cô kéo trở về

“Có anh ở đây, sẽ không có chuyện gì đâu.”

“Niệm Niệm, em không thể nào sống cả đời với nỗi sợ này.”

Người trước mặt dùng giấy dựa. Niệm Sơ quay đầu lại, đôi mắt ngày thơ đáng thương nhìn anh. Lý An Nhiên mềm lòng

“Có anh ở đây dạy em học bơi, sau này sẽ không xảy ra chuyện kia nữa”, anh nhẹ nhàng nói

“Thật không...” Niệm Sơ cẩn thận nhìn anh do dự hỏi

“Thật mà.”

Niệm Sơ tóc mai hơi ướt, mở to cặp mắt tràn ngập nước, chậm rãi nắm lấy tay anh

Cô không còn cảm thấy sợ hãi nữa, đem cả người chìm xuống nước. Lý An Nhiên buông cô ra một chút, cô lập tức sợ hãi đứng thẳng dậy, cho nên cả buổi chiều hôm ấy không học được gì.

Ít nhất thì bây giờ Niệm Sơ sẽ không còn hét lên khi đứng ở trong nước nữa

Mặt trời chiều ngã về tây, Lý An Nhiên chờ Niệm Sơ về nhà. Vì mệt mỏi mà suốt đường về cô luôn trầm mặc. Lúc đứng đèn đỏ, Lý An nhiên cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ đang nắm bên hông anh, khẽ thở dài

Đến lúc về tới nhà, Niệm Sơ xuống xe, bỏ vai yếu ớt hơi chùn xuống, thoát nhìn cô về hui quanh. Lý An Nhiên ngập ngừng hai giây rồi mới lên tiếng: “Niệm Niệm...”

“Dạ?” Niệm Sơ ịu xù quay đầu lại

“Sáng ngày mai tám giờ”

“Nhớ ở dưới lầu chờ anh”

“Không đi có được không? Em không học được đâu...” Niệm Sơ mém khóc

“Anh dạy thì sẽ được thôi”

Lý An Nhiên một khi đã quyết định cái gì thì không ai có thể ngăn cản, cũng chưa bao giờ nuốt lời

Rốt cuộc thi Niệm Sơ cũng học bơi được, từ lúc bắt đầu ở những nơi cạn, bây giờ đã thuần thục ở những chỗ sâu

Lý An Nhiên ngồi trên bờ nhìn tư thế duyên dáng kia mà cảm thấy cô đơn

Đột nhiên có chút hoài niệm. . . Lúc trước Niệm Sơ cứ như con bạch tuộc, suốt ngày chỉ bám lấy anh, giống như trong thế giới của cô chỉ có Lý An Nhiên anh

Trong đôi mắt đen nhánh trong suốt kia cũng chỉ có anh

Giữa tháng mười, cuộc thi hội họa cũng đã có kết quả. Bức tranh “Hắc bạch” của Niệm Sơ được giải nhì, ngoại trừ tiền thưởng còn có thêm một cái cúp

“Giám khảo nói bức tranh này kỹ thuật có hơi non nớt, nhưng nét vẽ bay bổng. Tuy lần này chỉ được giải nhì nhưng em cũng đừng nản lòng”. Tề Minh đuổi tay vỗ vai cô

“Niệm Sơ, trong kì thi này em là người nhỏ tuổi nhất. Điều này cho thấy em rất có tài năng, chỉ cần không lãng phí nó, tương lai em sẽ trở thành họa sĩ xuất sắc”

Tề Minh ngữ khí như cảm khái, lại dường như hoài niệm. Niệm Sơ nhìn chăm chăm đôi mắt thầy, đen nhánh không thấy đáy, ánh mắt xuyên qua cặp kính cận, phảng phất như đang nhìn người khác.

Niệm Sơ ôm cúp trở về, Lý An Nhiên tò mò cầm lấy quan sát. Cúp này khác hẳn với cái cúp linh tinh thi Olympic Toán của anh.

Cúp của Niệm Sơ là thủy tinh tinh xảo, điêu khắc thành một hình dáng vừa rườm rà vừa đẹp đẽ, cầm trong tay rất thích

“Anh An Nhiên thích nó hả?” Niệm Sơ hỏi, Lý An Nhiên còn chưa kịp trả lời thì cô mở miệng nói tiếp: “Anh thích thì em tặng cho anh đó.”

Lý An Nhiên nuốt lời định nói xuống, hỏi đùa: “Đây là cái cúp của em mà, cho anh được sao?”

“Đương nhiên là cho anh được mà.” Niệm Sơ tròn mắt về mặt thần nhiên: “Anh thích cái gì em cũng đều có thể cho anh.”

“Thật không?”

“Thật.”

Lý An Nhiên xoa đầu cô, gật đầu với vẻ mặt nghiêm túc: “Niệm Niệm phải nhớ kỹ lời hôm nay nói nha.”

“Em sẽ nhớ rồi!” Niệm Sơ dùng sức gật đầu. Tuy anh An Nhiên không phải là anh ruột của em, nhưng trên thế giới này, ngoài ba mẹ ra anh là người đối với em tốt nhất

Niệm Sơ cũng muốn đối tốt với anh.

Mặt trăng lên cao, ánh đèn khê lác lư, bên ngoài lá cây kêu rào rào. Lý An Nhiên thuận miệng hỏi: “Em làm xong bài tập chưa?”

Advertisement / Quảng cáo

Niệm Sơ lắc đầu: “Chưa ạ, lát nữa em trở về làm”

“Muốn anh giúp em không?” ANH cực kỳ tự nhiên mở miệng

Niệm Sơ sững sốt hai giây, sau đó không chút do dự mà lắc đầu: “Không cần đâu, bài cũng ít, lát em hỏi mẹ cũng được.”

“Không phải em nói mẹ em không kiên nhẫn giúp em làm bài sao?”

“Hỏi một chút thôi thì chắc không sao đâu.”

“Ừ, vậy thôi.” Lý An Nhiên bình tĩnh gật đầu, trong mắt không có một tia cảm xúc

Lúc Niệm Sơ xoay người trở về cho đến khi bóng dáng biến mất ở cửa, Lý An Nhiên mới giờ tay xoa xoa ấn đường, mặt mũi lâm vào trầm tư

Cô gái nhỏ giống như đã biết giữ đúng mực, đây là chuyện tốt hay xấu?

Tháng 11, thời tiết lạnh lên. Đại hội thể thao cũng bắt đầu triển khai. Niệm Sơ là lớp trưởng đương nhiên dốc hết tâm huyết kêu gọi mọi người đăng kí

“Trương Minh, cậu cao như vậy hay đi thi nhảy cao đi!”

“Không được đâu lớp trưởng, tuy mình cao nhưng nhảy thấp lắm, cậu tìm người khác đi!”

“.....”

“Lý Lực, cậu cường tráng như vậy thì đi thi ném tạ đi, được không?”

“Không được đâu, tuy mình cường tráng nhưng rất yếu đuối không làm việc nặng được!”

“Thực sự là muốn chết mà...” Niệm Sơ nằm trên bàn, cạn kiệt hơi thở kêu một tiếng. Âu Thông bên cạnh lập tức lấy danh sách đăng kí bên cạnh cô, liếc mắt một cái sau đó khinh thường nói: “Cậu chờ chút, mình sẽ đi thuyết phục mọi người.”

Chưa được nửa tiết sau, Âu Thông liền cầm danh sách đã kín người đăng kí lại, Niệm Sơ bất ngờ nhìn kỹ hai lần, không tin mà hỏi

“Đây là mọi người tự nguyện hết sao?”

“Đương nhiên!” Âu Thông vẻ mặt đắc ý gật đầu

“Mình không tin”, Niệm Sơ hoài nghi trừng mắt với cậu. Trên danh sách còn có Trương Minh, Lý lực, không phải hai bọn họ yếu đuối bệnh tật không thi được sao!

“Ha ha ha”, Âu Thông kiêu ngạo cười: “Sức hấp dẫn của mình đấy....”

“Lăn đi.”

Có Âu Thông hỗ trợ nên đại hội thể thao triển khai một cách thuận lợi. Ngày hôm đó, không khí vô cùng náo nhiệt, nơi nào cũng đều là tiếng hò hét, Niệm Sơ đăng kí thi chạy 800m

Niệm Sơ vội đến, bên này vừa kêu người đi kiểm tra, bên kia liền thúc giục nộp danh sách, còn kêu người đi phân phát nước. Niệm Sơ đến trễ xem chút nữa là bỏ lỡ rút thăm.

Vừa thở hổn hển chạy tới, đến lúc tới kịp, thầy phụ trách bắt mắt nhìn Niệm Sơ, cô vội cười lấy lòng. Sau đó có thứ tự liền nghe tiếng thông báo

“Yêu cầu các học sinh nữ thi chạy 800m đến nơi xuất phát”

Trong lòng căng thẳng, Niệm Sơ nuốt nước miếng, cất bước đi qua. Tô Lê vẫn luôn lôi kéo tay cô, tình cảm mãnh liệt mười phần vì cô lên cổ vũ

Vạch xuất phát đã vây quanh một vòng người, thấy Niệm Sơ lại đây thì sôi nổi hô to: “Lớp trưởng cố lên!”

Niệm Sơ càng thêm khăn trương, miễn cưỡng cười cười

“Lại đây, lại đây, chúng ta cổ vũ bên này!” Âu Thông hô lớn, giơ tay lên trước mắt. Tô Lê cũng chen lên

Lúc sau một đám người cùng hô to: “Một hai ba cố lên!!”

Tiếng còi xuất phát vang lên, các thí sinh như mũi tên xông ra ngoài, Niệm Sơ dẫn đầu chạy ở phía trước

Bên tai là âm thanh kịch liệt hò hét, Niệm Sơ tập trung chú ý, chuyên tâm chạy nhanh

Vạch đích xuất hiện trước mặt, trong đầu chỉ có ý niệm chạy thẳng, chạy nhanh về phía trước. Dưới chân không biết mệt mỏi mà chạy như bay, Niệm Sơ hô hấp càng thêm dồn dập, lồng ngực dần dần cảm thấy co rút đau đớn

Một vòng, hai vòng, sắp tới đích rồi. Trong đám đông, Niệm Sơ thấy Tô Lê gương mặt khăn trương tươi cười, gương mặt kích động của Âu Thông. Cô tăng tốc, dùng hết sức lực chạy

Vạch đích dây đỏ bị đứt ra, Niệm Sơ nhào vào lòng ngực của Tô Lê

“Thật lợi hại, Niệm Sơ cậu là giỏi nhất!”

“Đúng là lớp trưởng của chúng ta!”

Niệm Sơ thở phì phò, miệng cười vui sướng.

Thi chạy 800m cùng với thi nhảy cao đều tổ chức vào buổi chiều. Niệm Sơ vừa nghỉ ngơi xong lại chuẩn bị chạy đến rút thăm thứ tự thi đấu, trong lớp chỉ có cô là có vóc dáng tương đối

Những người khác không làm được phải tự mình thi

Bốc thăm xong liền đến nơi thi đấu chuẩn bị. Giờ phút này đang tiến hành vòng sơ loại của các học sinh nam, Niệm Sơ cùng Tô Lê đứng trong đám người hết sức chăm chú nhìn. Bỗng nhiên bà vai bị vỗ một cái

“Niệm Niệm, đang đợi lát nữa thi đấu hả?”

Advertisement / Quảng cáo

Cô quay đầu lại, Lý An Nhiên đang đứng bên cạnh vẻ mặt ý cười hỏi. Phía sau anh còn có Hoắc Cảnh, Nguyễn Thư. Niệm Sơ vui sướng mở miệng: “Sao các anh lại tới đây?”

“Bọn anh thi xong rồi.”, Lý An Nhiên trả lời. Hoắc cảnh mặt mày hớn hờ ở một bên tiếp lời: “Bọn anh tới đây để cổ vũ em, cảm động không nào?”

Lý An Nhiên không để ý đến Hoắc Cảnh, tiếp tục hỏi Niệm Sơ: “Vừa mới bỏ lỡ em thi chạy 800m. Thế nào, thi tốt không?”

“Đương nhiên là tốt!” Niệm Sơ nhìn cười, đắc ý lại vừa rút rè giờ ra một ngón tay với anh

“Đứng nhất hả, giỏi quá!” Lý An Nhiên cười xoa xoa đầu cô. Hoắc Cảnh ở một bên rên rĩ, Nguyễn Thư nhìn không được dụng vai cậu nhẹ mắng: “Làm cảnh!”

Một lúc sau đến Niệm Sơ thi đấu. Vài người nhảy xong rồi mới đến lượt cô

Đây là lần đầu tiên Niệm Sơ tham gia hoạt động này, nhưng vừa mới thử một lần cảm giác cũng không tệ lắm. Một chân chạy nhẹ nhàng qua, các thí sinh theo thực tự bước ra khỏi hàng, sau đó chạy lấy đà, nhảy lấy đà.

Đến lượt Niệm Sơ, cô có chút khẩn trương. Dù sao cũng là lần đầu thi đấu, nhưng một hai lần cô đều nhẹ nhàng vượt qua, đến lần thứ ba, độ cao đã được nâng lên

Niệm Sơ đứng ở phía trước, hít thật sâu

Chạy lấy đà, nhấc chân, ở không trung đụng vào một vật cứng, lúc ngã xuống nệm, cái cột kia cũng rút theo

Thất bại

Niệm Sơ thử lại lần thứ hai. Lần này cô nhấc cao chân, cơ bắp cũng theo đó mà bị kéo ra. Cảm thấy đau đớn, cô khẽ cắn môi, một tiếng trống làm tinh thần càng thêm hăng hái

Một lần nữa lại đụng vào vật cứng nhưng không nhẹ nhàng rơi xuống nệm đỡ như trước mà mắt cá chân truyền đến một cơn đau kịch liệt

Mọi người vây quanh xem cô té ngã xuống ở nệm

Cho đến khi Niệm Sơ định đứng dậy thử lại lần thứ ba, sắc mặt lại trắng bệch. Cô cuộn tròn thân mình, bên môi tràn ra vài tiếng rên rĩ

Mọi người còn chưa kịp phản ứng lại thì một bóng người đã xông ra phía trước

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21

Editor: Thủy Linh

Lý An Nhiên đỡ Niệm Sơ, cô miễn cưỡng nắm chặt lấy cánh tay anh đứng thẳng dậy, nửa người dựa vào lồng ngực anh, gương mặt đau đến trắng bệch, trán toát đầy mồ hôi

“Có sao không?” Lý An Nhiên thấp giọng hỏi

Niệm Sơ lắc đầu, yếu ớt nói: “Chân hơi đau”

Một đám người lại đây ánh mắt tò mò, lúc sau thầy trách hỏi tình trạng của cô rồi mới cho dùng thi đấu, lấy kết quả lúc này của cô

Niệm Sơ gật đầu đồng ý.

“Để em đưa em ấy đến phòng y tế.” Lý An Nhiên nói với thầy phụ trách, đỡ cô ra khỏi đám người rồi mới bế cô lên. Niệm Sơ kêu nhỏ một tiếng, vội vàng ôm vòng lấy cổ anh

“Em tự đi được.”, ánh mắt cô nhìn xung quanh có chút e dè

“Không được.”, Lý An Nhiên bình tĩnh trả lời, chân bước đi

Mấy người Hoắc Cảnh vội vàng chạy theo: “Không sao chứ?”

“Không sao, các cậu còn phải thi đấu nên không cần lại đây đâu, tự mình đưa em ấy đi được rồi.” Lý An Nhiên đáp, Hoắc Cảnh cũng không đuổi theo nữa

Trên đường đi qua sân cỏ, sân thể dục, Niệm Sơ không dám ngẩng đầu, chỉ chôn mặt ở trước ngực Lý An Nhiên, như thể đang lảng tránh những ánh mắt nhìn chằm chằm vào cô

Advertisement / Quảng cáo

Đến nơi, bên tai an tĩnh lại Niệm Sơ mới nhút nhát sợ sệt ngẩng đầu: “Không còn ai chứ?”

“Em không đau à?” Anh hỏi

“Đau, đau muốn chết luôn.” Niệm Sơ tức khắc cảm thấy cổ chân đau đón từng đợt lan ra, cô còn thút thít, đáng thương nhìn Lý An Nhiên cầu an ủi

“Đau vậy mà còn để ý những chuyện xung quanh sao?” Anh lạnh giọng nói

“.....”

Phòng y tế không có một bóng người, nghe thấy tiếng mở cửa phòng, từ bên trong phòng đi ra là một thầy y tế đã già vội vàng báo Lý An Nhiên đỡ Niệm Sơ ngồi trên giường

“Đau chỗ này à?” Thầy nhẹ nhàng ấn nơi cổ chân

“Á á á...” Niệm Sơ than lên

“Còn nơi này?” Thầy lại ấn

“Á á á...” đáp lại vẫn là những tiếng kêu than của Niệm Sơ

Thầy còn muốn tiếp tục thì Lý An Nhiên đã ngăn lại, bình tĩnh nói: “Chắc là bị trật chân rồi ạ.”

Thầy y tế nhìn anh rồi mới chậm rì thu hồi tay, gật đầu: “Ừ, hình như là vậy, để thầy lấy thuốc.”

Thầy đứng dậy đi vào bên trong lấy thuốc, Lý An Nhiên ánh mắt dừng lại ở mắt cá chân cô, nghĩ xưa tình xảo trắng nõn giờ sưng đỏ một cục lớn. Anh nhìn một hồi rồi vươn tay ra nhẹ nhàng xoa xoa

“Còn đau không?” Anh ngửa đầu hỏi, đôi mắt đen nhánh giờ đây có chút sự thương xót. Niệm Sơ không rõ ánh mắt của anh nhưng trong lòng cảm thấy mềm nhũn

Cô ngoan ngoãn lắc đầu: “Không đau.”

Cạnh cửa truyền đến tiếng vang, thầy y tế cầm thuốc rượu ra đổ vào lòng bàn tay: “Lại đây, để thầy xoa cho.”

Hai tay đập vào nhau, sau đó bao phủ đi lên mắt cá chân Niệm Sơ

Giây tiếp theo, một tiếng thét đến mức làm sụp trời

“A——”

“Đau đau đau đau đau——” Niệm Sơ nước mắt lưng tròng, chỉ biết một chữ đau

“Bây giờ nhịn một chút, nếu không mấy ngày sau sẽ đau hơn.” Thầy y tế nói một câu nói quen thuộc, động tác không dừng lại mà còn mạnh hơn. Lý An Nhiên ở một bên nhìn, nắm lấy tay Niệm Sơ

“Niệm Niệm, đau quá thì em véo anh đi.”

Đáp lại anh chỉ là tiếng khóc nức nở

Cuối cùng cũng kết thúc, Niệm Sơ mồ hôi đầy đầu. Hai người nắm tay nhau nhưng trên tay Lý An Nhiên không có vết đỏ nào

Lúc này mặt trời đã lặn, trên trời đầy nặng nề đỏ, xa xa còn có tiếng chim kêu, anh đuổi tay lau mồ hôi trên trán Niệm Sơ

“Anh công em về nhà.”

Hành lang trống rỗng, chỉ nghe được những tiếng bước chân nhỏ vun. Thiếu niên công một cô gái nhỏ, hình ảnh hai người lúc ẩn lúc hiện, gió lạnh thổi tới vừa mát lạnh vừa ôn nhu

Cánh lá theo gió lất lư, không khí vô cùng yên bình

Hội thể thao kết thúc, chân Niệm Sơ cũng đã đỡ. Nhưng bên ngoài lớp học đôi khi còn có mấy chị lớp trên nhìn vào cô mà chỉ chỉ trỏ bàn tán

Thậm chí còn có khi không e dè mà đối diện cô

Cho đến một ngày, cô bị gọi ra ngoài

“Em gái của Lý An Nhiên à?” Cô gái không có mặc đồng phục, sơ mi trắng nhét ở quần jeans cạp cao, tóc rất dài còn có vài sợi màu tím

Ngồi quan lại cực kỳ xinh đẹp

Phía sau còn có ba bốn nữ sinh khác, tràn ngập địch ý nhìn Niệm Sơ

“Đúng vậy.” Niệm Sơ nhìn người trước mặt, khăn trương nuốt nước miếng gật đầu trả lời

Advertisement / Quảng cáo

“Một mẹ?” Cô gái ánh mắt không tốt, tay khoanh trước ngực

“Không phải”, Niệm Sơ lắc đầu

“Không phải mà sao thân mật vậy?” Cô gái dè dặt âm lượng, sắc mặt khó chịu chất vấn

Niệm Sợ hít sâu một hơi rồi cố giữ bình tĩnh

Sau đó cô cúi xuống nhìn mũi mũi chân dưới đất không nói lời nào

Lúc này nếu nói cái gì cũng sẽ bị làm khó

“Nói chuyện đi——” cô gái bắt đầu duỗi tay xô đẩy, Niệm Sợ lao đảo

Bên ngoài có tiếng động lớn, mọi người trong lớp liền lao ra

“Ai đó?” Triệu Vũ ngửi khí cực lớn, chỉ trực tiếp vào cô gái mà kêu gào

“Có muốn gặp thầy giáo không hả?” Tô Lê ở phía sau cũng mở miệng

Triệu Vũ bắt đầu lấy điện thoại ra gọi: “Alo, Thông ca, cậu đang ở đâu, có vài đứa con gái làm phiền lớp trưởng đây này, mau dẫn người lại đây.”

“Ồ, vậy là em gái nhỏ đây cũng không phải dạng vừa nha..” nữ sinh phía sau sắc mặt châm chọc, “Lạc Già, xem ra em ấy được chống lưng còn lợi hại hơn cậu..”

Lạc Già không đáp lời, chỉ là bước đến Niệm Sợ, nhướn mày, ngửi khí lạnh lạnh

“Về sau cách xa ra, biết chưa?”

Đám người kia đi rồi Triệu Vũ bọn họ mới dò hỏi Niệm Sợ. Cô chỉ đứng tại chỗ cúi đầu không lên tiếng. Hồi lâu mới nhẹ giọng nói: “Chuyện hôm nay đừng nói cho người khác biết.”

Tan học về nhà, Lý An Nhiên đứng ở cổng trường chờ cô. Niệm Sợ thuần thục ngồi lên phía sau, nắm lấy góc áo anh ngồi vững. Xe đi nhanh về phía trước, gió thổi nhẹ tóc bay trên trán

Niệm Sợ cúi đầu nhìn dưới mặt đất, dường như phát ngốc mà nhìn chằm chằm bánh xe đâm lên đất và cát. Nghĩ một hồi mới cẩn thận hỏi: “Anh biết Lạc Già sao?”

Xe đạp đang chạy thì ngay lập tức bị thắng lại, vận vẹo hai lần rồi mới dừng lại. Lý An Nhiên một chân chống đất, quay đầu lại

“Sao em biết Lạc Già?”

“Anh trả lời em trước đi.” Niệm Sợ ngẩng mặt lên nghiêm túc nhìn anh

Lý An Nhiên trong mắt hiện lên một tia không kiên nhẫn, tiếp nói lạnh lẽo: “Biết, cùng khối với anh.”

“Cùng lớp sao?”

“Không.”

“À.” Niệm Sợ không nói gì nữa

“Em còn chưa trả lời anh”, Lý An Nhiên vẫn còn truy vấn

Niệm Sợ cúi đầu, hai chân ở không trung lắc lư, giọng nói cực nhẹ, nghe không ra cảm xúc: “Em nghe người khác nói.”

“Sau đó thì sao?” Lý An Nhiên nhàu mày

“Không có sau đó...” Niệm Sợ trả lời, Lý An Nhiên nhìn cô một lúc sau mới đạp xe tiếp

Buổi tối về nhà, Niệm Sợ gọi điện cho Hoắc Cảnh hỏi về lạc Già, hóa ra chị ấy là người theo đuổi Lý An Nhiên

Từ năm cấp hai cho đến tận bây giờ

Niệm Sợ tắt điện thoại khe khẽ thờ dài, chống tay lên cằm ngồi ở bàn học suy tư một lát, vẫn là quyết định xem như không có chuyện gì đi

Hay là, nói cho anh biết

Nhưng lỡ anh đi gặp người ta thì làm sao

Lạc Già kia nhất định sẽ qua đánh cô một trận

Ngày hôm sau đến trường, Niệm Sợ cố ý không cần Lý An Nhiên đỡ cô lên lầu, đứng ở xa xa, cô nghiêm trang trình bày: “Em tự đi được, anh đi trước đi.”

Advertisement / Quảng cáo

“Đừng nháo.” Lý An Nhiên mắng cô một tiếng, bắt lấy cánh tay cô đi đến phòng học, “Giữa trưa anh mang cơm lại đây cho em, đừng chạy loạn.”

“Ồ, không—”, nhìn anh biến mất ở cửa cầu thang, Niệm Sợ còn chưa nói hết câu đành nuốt xuống

Tô Lê thấy cô ngồi vào chỗ liền ra về thần thần bí bí như nắm giữ một tín kinh thiên động địa

“Niệm Sợ, hôm qua mình đi hỏi thăm thì mới biết Lạc Già là người theo đuổi anh Lý An Nhiên của cậu!”

“Ừ.”, Niệm Sợ cúi đầu xếp sách vở, nghe vậy cũng không ngừng đầu lên

“Oa, sao cậu không kinh ngạc? Mình thì thấy sốc tận óc luôn rồi!”

“Vì mình biết từ hôm qua rồi.” Niệm Sợ ngừng đầu nghiêm mặt nói

“Ồ? Sao cậu biết được, anh ấy nói hả? A, không đúng, cái này không quan trọng. Quan trọng là người theo đuổi anh cậu lại đây cảnh cáo cậu!”

Tô Lê cảm thán một tiếng sau đó nhìn nghiêm túc Niệm Sợ: “Niệm Sợ, quả thật mình cũng cảm thấy hai người không giống anh em bình thường.”

“Hả?”

“Anh ấy đối với cậu quá tốt, cẩn thận tí mĩ giống như bạn trai”

“Bảo sao làm người ta hiểu lầm”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Editor: Thủy Linh

Hoa quế trước đây phòng học đã nở rồi, mùi hương nồng đậm tỏa ra khắp sân vườn trường, gió theo mát lạnh thổi qua từ ngoài cửa sổ, mang theo nhẹ nhàng ôn nhu

Niệm Sơ nhìn Lý An Nhiên đang ăn cơm trước mặt mà có chút sững sờ. Ngày xưa quen thuộc bây giờ lại trở nên xa lạ biết bao nhiêu

Cảm giác kỳ quái

“Niệm Niệm, dừng bữa đi.” thấy cô phát ngốc, Lý An Nhiên gấp một miếng sườn vào trong chén cô

Niệm Sơ cúi đầu, nhai một cách chậm rì. Một hồi lâu nói: “Về sau em sẽ gọi anh là anh An Nhiên đi.”

Lý An nhiên dừng thìa, ngược mắt nhìn cô,: “Sao vậy?”

“Em cũng lớn rồi, không thể tùy tiện gọi một cách thân thiết mãi được”, Niệm Sơ nhỏ giọng trả lời, nhớ tới những lời Tô Lê nói lúc sáng

“Như vậy cũng được thôi.” Lý An Nhiên gật đầu, ánh mắt bình tĩnh

Một lúc sau, Niệm Sơ lại thấy Lạc Già

Lần gặp thứ hai, Niệm Sơ đem qua vẽ tranh mà không để ý thời gian nên ngủ quên mất. Báo thức kêu cũng không tỉnh, Lý An Nhiên đứng ở dưới lầu đợi cô một hồi lâu mới thấy cô vội vàng chạy ra

Advertisement / Quảng cáo

Rõ ràng hôm nay tốc độ đạp xe có chút nhanh. Niệm Sơ ở phía sau nắm chặt góc áo anh, sợi tóc hơi ướt trên trán bị gió thổi chệch hai ra, khuôn mặt áo nã

“Về sau không dám ngủ quên nữa!”

“Em không ăn sáng à?”

“Vâng. Di Thư hôm nay có cho em sữa bò không?”

“Có, anh mang theo.”

“Vậy tốt quá, lát nữa em sẽ uống.”

Cô nói xong liền dựa vào lưng Lý An Nhiên nhắm hai mắt lại mơ màng. Cảm giác tốc độ xe chậm lại, Niệm Sơ nghĩ là sắp tới trường rồi. Mở mắt ra, liền thấy Lạc Già cùng mấy người đứng cách đó không xa

Niệm Sơ sợ tới mức lập tức ngồi thẳng dậy, buông góc áo Lý An Nhiên ra

Mặc dù xe đi về phía trước, khoảng cách được cách xa nhưng Niệm Sơ vẫn thấy rõ gương mặt kia tức giận cỡ nào

Đặc biệt là đôi mắt, đen kịt mà nhìn chằm chằm cô

“Làm sao vậy?” Nhận thấy được sự khác thường, Lý An Nhiên nghiêng đầu hỏi

“Không có việc gì.” Niệm Sơ lắc đầu

Buổi chiều tan học, Tôn Lị đột nhiên tới tìm cô nói là có chuyện quan trọng muốn nói, có thể đi ra ngoài hay không. Niệm Sơ lúc này đang thu dọn cặp sách chuẩn bị về nhà, nghe vậy sững sờ nhưng ngữ khí vẫn ôn hòa

“Ồ đây nói không được sao?”

“Nơi này..hoi nhiều người...”

Tôn Lị khó xử ra mặt, Niệm Sơ nghĩ xong quyết định vẫn đi ra ngoài. Tô Lê ở một bên lo lắng cho cô, Niệm Sơ chỉ nhẹ nhàng vỗ vai trấn an bạn mình

“Chúng ta đi đâu?” Ra khỏi phòng học, cô nhìn bóng dáng Tôn Lị phía trước, không nhận được mà hỏi

“Ồ phía trước, nơi đó không có ai.” Tôn Lị nghiêng đầu trả lời, còn cười nhạt một cái

Niệm Sơ lần đầu thấy cô bạn cười với mình, hoi có chút sợ hãi. Mặc dù từ trước đến nay hai người chưa có xung đột gì nhưng có cảm giác được là Tôn Lị không ưa mình.

Bỗng nhiên đối phương trở nên tốt với cô, tâm tình có chút nhảy nhót

“À, được.” Niệm Sơ ngoan ngoãn gật đầu

Hai người vẫn đi dọc theo hành lang, khu dạy học này rất lớn, ở giữa là hoa viên nhỏ có rất nhiều loại cây cối

Hành lang bên ngoài cũng có ban công dài hẹp, mặt trên trồng cây xanh hoa hồng, trên tường còn có mấy dây leo đan chéo, dây đẳng quán quanh, cảnh lá tươi tốt, cây lá sum suê như một khu rừng nhỏ

Bên hai góc khu dạy học có một cái cầu thang, một bên là phòng học, một bên là phòng thí nghiệm, nhà vệ sinh cũng phân bố hai nơi, ngày thường mọi người đều đi ở bên này

Tôn Lị dẫn Niệm Sơ đi qua phòng thí nghiệm, tới bên cửa nhà vệ sinh

Thực ra nơi này rất ít người, hiện tại đã là tan học nên không có một bóng dáng. Hành lang an tĩnh chỉ nghe được tiếng bước chân

Hiện tại, tiếng bước chân dừng lại

“Có thể nói chưa?” Niệm Sơ mất hơi mở to, tò mò hỏi

Tôn Lị ánh mắt lại thẳng tắp nhìn phía sau cô, trên mặt lộ ra vẻ phức tạp, Tôn Lị nhìn Niệm Sơ, thấp giọng nhanh chóng nói: “Tôi cũng là bị người khác ép buộc, đừng trách tôi.”

Tôn Lị nói xong, lập tức xoay người rời đi, Niệm Sơ còn chưa kịp phản ứng lại đã bị người phía sau đẩy mạnh một phen vào nhà vệ sinh, tiếp theo cánh cửa được đóng lại, loảng xoảng một tiếng khóa từ bên ngoài

Niệm Sơ hoảng loạn tiến lên cổ mở cửa, nhưng không động đậy gì. Cô vội vàng sờ vào túi đồng phục lại phát hiện di động đã bỏ ở trong cặp

Advertisement / Quảng cáo

Không gian yên tĩnh trước đây giờ có chút lành lạnh, hoàng hôn theo chân trời buông xuống trở nên vô cùng u ám. Từ cửa sổ trông ra, chỉ nhìn thấy cây xanh từ bên ngoài

Niệm Sơ dùng sức đập cửa, nhưng cũng vô dụng

Không biết qua bao lâu, bàn tay đã sưng đỏ lên. Cô tuyệt vọng ngồi xồm xuống, dựa vào cạnh cửa ôm lấy đầu gối, chôn mặt vào sâu bên trong

Sắc tối chậm rãi bao trùm, Niệm Sơ vươn tay bật điện lên, gương mặt trong gương lộ ra nhợt nhạt, ở dưới ánh đèn có chút quý dị

Niệm Sơ dúi mắt đi, trong đầu không ngừng tưởng tượng những cảnh tượng xấu có thể xảy ra

Cô từ nhỏ đã sợ ma, năm sáu tuổi còn ngủ cùng lý An Nhiên, cho tới bây giờ cũng còn nghi thần nghi quỷ, buổi tối tắt đèn xong là chạy như bay lên giường

Trước kia cô có xem vài bộ phim kinh dị, trong đó có một bộ chính là xảy ra ở nhà vệ sinh. Nghe nói nhà vệ sinh nữ âm khí cực nặng, rất dễ xuất hiện ma quỷ

Niệm Sợ nhìn trên cửa sổ, bên ngoài trời đã tối om, không biết tiếng giọt nước bắt đầu từ đâu mà rơi tí tách. Từng giọt từng giọt, không gian yên tĩnh như bị phá vỡ

Đói khát, mệt mỏi, sợ hãi, đó là những gì Niệm Sợ phải chịu đựng lúc này. Trong đầu vẫn luôn căng chặt, Niệm Sợ hốc mắt đau xót, nước mắt liên rơi xuống

“Hức...hức...hức...” Nhà vệ sinh nữ trống trải, truyền đến từng đợt tiếng khóc, cô gái ôm đầu gối ngồi cạnh cửa khóc đến ruột gan đứt từng khúc, bà vai nhỏ nhò run lên, rất đáng thương

Lý An Nhiên kết thúc tiết tự học buổi tối mới phát hiện ra Niệm Sợ còn chưa trở về nhà. Buổi chiều anh nhận được tin nhắn cô báo muốn cùng Tô Lê đi mua đồ nên kêu anh về trước

Lý An Nhiên không có hoài nghi nhưng vừa rồi nhận được điện thoại của Đàm Nhã hỏi Niệm Sợ có bên anh hay không, tan học đến bây giờ còn chưa về nhà, gọi điện cũng không bắt máy

Anh lúc này mới nhận thấy không đúng, lập tức gọi điện Tô Lê

“Không thấy Niệm Sợ sao? Cậu ấy lúc tan học bị Tôn Lị kêu ra ngoài có chuyện muốn nói!”

“Có cách nào liên hệ với Tôn Lị không?”

“Để em hỏi, anh chờ một chút.”

Vài phút trôi qua, Lý An Nhiên cầm điện thoại không ngừng đi qua đi lại. Hoắc Cảnh thấy thế mở miệng an ủi: “Mấy nữ sinh ấy mà, không có chuyện gì đâu, đừng nóng vội!”

Vừa lúc Nguyễn Thư cùng Cung Uyển lại đây, vài giây lên tiếng: “Để bọn mình qua phòng học em ấy xem thử, nếu cặp sách còn ở đó thì nhất định sẽ không đi xa, rất có khả năng còn ở trong trường.”

“Đứng.” Hoắc cảnh vỗ tay một cái, kích động nói: “Đù sao cũng còn hơn là ở nơi này đứng chờ ra, đi, đi xem.”

Như là tình mộng, Lý An Nhiên lập tức cất bước chạy như bay ra ngoài, mấy người vội vàng đuổi kịp. Vừa đến khu dạy học, Lý An Nhiên nhận được tin nhắn của Tô Lê, anh bấm số gọi, đầu bên kia rớt cuộc cũng nhận máy

“Alo, ai vậy?”

“Là Tôn Lị đúng không?”

Nhận được câu trả lời anh mới đi thẳng vào vấn đề: “Tôi là Lý An Nhiên, lúc tan học nghe nói cậu cùng Niệm Sợ ra ngoài, vậy tôi muốn hỏi, Niệm Sợ bây giờ đang ở đâu?”

Nói xong, anh tạm dừng vài giây rồi trầm giọng nói: “Yêu cầu suy nghĩ kỹ rồi trả lời, nếu có chuyện gì xảy ra, cậu sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm.”

Lý An Nhiên cúp điện thoại lúc sau, sắc mặt âm trầm đáng sợ. Anh bước nhanh lên lầu, ba người phía sau nhìn nhau lập tức đuổi kịp. Hoắc Cảnh hỏi: “Làm sao vậy? Có tin gì sao?”

Lý An Nhiên không khống chế được cảm xúc của mình, anh im lặng một lúc lâu sau mới trả lời, giọng nói trầm thấp dọa người: “Bị Lạc Già nhốt ở phòng vệ sinh nữ bên kia phòng thí nghiệm.”

Hoắc Cảnh như hít phải một ngụm khí lạnh, anh tưởng tượng ra cô gái nhỏ kia một mình ngồi ở trong phòng tối tăm, không biết như thế nào mà sợ hãi

Lý An Nhiên chạy lên lầu ba, hướng nhà vệ sinh chạy tới. Cánh cửa ngày càng gần, mọi người cũng nghe được tiếng khóc

Ai nấy cũng đều căng thẳng

“Niệm Niệm” Lý An Nhiên thở phì phò, khom lưng chống tay ở đầu gối kêu lên: “Niệm Niệm...”

Thanh âm thực trầm lại vừa ôn nhu rõ ràng. Niệm Sợ sùng sốt, động tác khó tin ngừng đầu lên

Advertisement / Quảng cáo

Giọng nói kia lại lần nữa vang lên: “Niệm Niệm, em ở đâu?”

“Em ở đây!” Niệm Sợ mừng rỡ kêu lên, bởi vì ngồi xổm trên mặt đất đã lâu mà chân trở nên tê liệt, cô lao đảo, duỗi tay dựa vào cửa, dùng sức đập đập

“Anh...” Giọng nói như còn nức nở, Lý An Nhiên ánh mắt tối sầm lại, khóe mắt hiện lên một tia tàn nhẫn: “Em tránh ra xa đi.”

Niệm Sợ nghe lời anh lui về phía sau, Lý An Nhiên thấy cửa bên ngoài bị khóa, trực tiếp dùng chân đập, loảng xoảng, khóa bị vỡ, cửa cũng theo tiếng mà mở ra

Niệm Sợ mắt sung đỏ đứng đó, quần áo nhăn nhúm, đầu tóc hỗn loạn, trên gương mặt trắng nõn còn có vài vết đỏ do gục mặt đã lâu. Lý An Nhiên vội vàng tiến tới, ôm bà vai cô xem xét

“Có bị thương hay không?”

“Không có”, Niệm Sợ lắc đầu, ưỡ ưỡ nói: “Em đói lắm, rất sợ, sợ không ai tìm ra em, phải ở chỗ này cả một buổi tối.”

“Nơi này ghê lắm”

Cô còn chưa ổn định tinh thần, trong mắt đều là sợ hãi. Lý An Nhiên đau lòng muốn chết, anh ôm lấy Niệm Sợ vào trong ngực, vỗ đầu cô nhẹ giọng trấn an

“Niệm Niệm đừng sợ...”

“Đừng sợ, dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa thì đều có anh ở đây.”

“Anh nhất định sẽ tìm được em”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Editor: Thủy Linh

Niệm Sợ tắm rửa xong, Lý An Nhiên còn ở bên ngoài, trong tay cầm quyển sách ở phòng đọc sách, ánh đèn chiếu xuống sườn mặt cực kỳ dịu dàng

Nghe thấy tiếng động, anh ngừng đầu lên

Niệm Sợ xoa tóc đi ra, trên trán còn vài sợi hơi ướt, lộn xộn ở trên da thịt, cái đầu nhỏ tròn khấn lông màu trắng, nhìn rất đáng yêu

Lý An Nhiên vẫy tay, Niệm Sợ ngoan ngoãn đi qua

Anh giờ tay kéo cái ghế dựa tới trước người, Niệm Sợ ngồi xuống, trong chốc lát tiếng máy sấy vang lên, lòng bàn tay mềm mại lướt qua da đầu

“Em thật sự không biết là ai làm?” Hồi lâu, tóc cũng đã khô. Không khí yên lặng lại, Lý An Nhiên hỏi cô lần nữa

“Dạ...” Niệm Sợ cúi đầu lên tiếng

Lúc trở về, Hoắc Cảnh có hỏi qua nhưng cô nói không biết, giờ phút này cũng không nói ra cái tên nào, cứ như là lỗi của chính mình vậy

Không cần phải nói, người kia là Lạc Già, là người thích Lý An Nhiên

“Được rồi, đi ngủ thôi.”, Lý An Nhiên nhẹ nhàng vỗ đầu Niệm Sơ, tiếng nói trong trẻo. Niệm Sơ đứng lên chậm rì rì bò lên giường, đem cả người quăn chặt trong chăn, chỉ lộ ra gương mặt trắng nõn

Advertisement / Quảng cáo

Sau đó chớp mắt nhìn anh

“Anh còn chưa đi về há?”

“Chưa đi, đợi em ngủ rồi anh về.”

Lý An Nhiên như cũ ngồi ở chỗ kia, đầu ngón tay khẽ động lật trang giấy. Niệm Sơ yên tâm nhắm hai mắt lại

Ngày hôm sau đến lớp học, chỗ ngồi của Tôn Lị trống không. Niệm Sơ chưa kịp hỏi thì Tô Lê về mặt liền bắt đầu cuốn tay áo, mặt đầy tức giận

“Mình không sao.”

“Ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì vậy? Anh ấy gọi điện cho mình làm mình sợ muốn chết. Tôn Lị cũng thật độc ác, lúc ấy mình đã kêu cậu đừng đi theo cậu ấy rồi.”

Tô Lê nhăn mặt, không ngừng lải nhải. Niệm Sơ trong lòng có chút nóng lên, trấn an: “Bị nhốt ở nhà vệ sinh nữ suốt mấy giờ, lần sau mình sẽ nghe lời cậu.”

“Phải vậy. Cậu ấy đâu rồi? Mình muốn kêu Âu Thông đánh cậu ấy một trận!” Tô Lê nói liền bắt đầu cuốn tay áo, mặt đầy tức giận

Niệm Sơ đau đầu, vội vàng ngăn lại: “Đừng đừng đừng, chuyện này nhất định không được để cho Âu Thông biết, với tính tình của cậu ấy sẽ lại gây chuyện cho xem, lần sau mình để ý là được rồi mà.”

Niệm Sơ ôn hòa khuyên nhủ, tuy lúc ấy bị nhốt cô rất tức giận rất muốn hỏi Tôn Lị tại sao lại làm vậy

Nhưng Tôn Lị, cũng là bị người ta ép buộc thôi. Cô thật sự muốn tìm Lạc Già chứng thực. Nếu thật là Lạc Già làm, cô nhất định sẽ nói với lý An Nhiên

Vì một người con gái như vậy, không đủ tư cách để thích anh

Ăn cơm trưa xong, Niệm Sơ lặng lẽ chạy đến đây học bên kia, cố ý tránh đi Lý An Nhiên mà đi tới phòng học của Lạc Già. Cô nhỏ giọng hỏi một người ngồi cạnh cửa sổ

“Có thể giúp em tìm Lạc Già không?”

“Cậu ấy bây giờ không có trong lớp.” Người nọ nhìn quanh lớp một vòng, quay đầu lại nói

“Vậy có biết khi nào chị ấy trở về không ạ?” Niệm Sơ chưa từ bỏ ý định

“Không biết nữa, chắc tí nữa hoặc cả buổi trưa cũng không trở lại”

“À, vậy em cảm ơn.”

“Không có gì.” Người nọ điều chỉnh tư thế, nằm trên bàn chuẩn bị ngủ. Niệm sơ cúi đầu quay đi

Buổi chiều tan học, Lý An Nhiên nói có việc muốn ở lại trường học ăn cơm nên sẽ không trở về nhà. Cung Uyển lái một chiếc xe đưa màu đen tới đón Niệm Sơ

“Chị Cung Uyển!” Niệm Sơ mỉm cười ngọt ngào, nhanh chân bò lên xe ôm chặt lấy eo Cung Uyển. “Chị Cung Uyển, trông chị thật giàu!”

“Ha, con bé này, xem ra em không buồn lắm nhì!” Cung Uyển cười nói, đôi tay vịn ga, âm thanh âm ấm vang lên, tiếp theo là làn khói phun ra, xe liền chạy thẳng về phía trước

Niệm Sơ nhưn thân mình lên, sau đó ngồi ổn trở lại, mỉm cười: “Dạ! Ngủ một giấc là lại như thường không có việc gì.”

Cung Uyển nghe vậy lắc đầu, nghĩ thầm: Em thì như thường, còn người nào đó lại phải có việc để làm

“Đứng rồi”, Niệm Sơ như là nghĩ tới chuyện gì hỏi: “Anh Nguyễn Thư đâu, sao hôm nay không cùng chị trở về, có phải là vì đón em hay không...”

“Không phải”, Cung Uyển lập tức chặn miệng cô, “Hôm nay cậu ấy có việc.”

“À, ra vậy.” Niệm Sơ như vừa tỉnh mộng, gật đầu: “Anh ấy cùng lớp với An Nhiên, chắc là cùng một việc.”

“Ài?” Cung Uyển tò mò, nhìn cô từ kính chiếu hậu: “Sao không gọi An Nhiên là anh anh nữa?”

Niệm Sơ mất tự nhiên sờ chớp mũi, nhỏ giọng nói: “Em lớn như vậy rồi, không thể gọi anh ấy thân mật như vậy được..”

Advertisement / Quảng cáo

“À.” Cung Uyển gật đầu, tràn ngập thú vị hỏi: “An Nhiên có phản ứng gì không?”

“Dạ? Anh ấy có phản ứng gì đâu...” Niệm Sơ khẽ nhếch miệng: “Chỉ là bình thường sửa miệng thôi a..”

Niệm Sơ nói như vậy nhưng có chút chột dạ

Cô hít mắt lại, gương mặt bị gió lạnh thổi trúng mặt lạnh cả người, tóc bay ở trong không trung, có vài sợi ở trên mặt, hơi đau đớn

Cung Uyển nhẹ nhàng cười

Bên kia, ở phòng vệ sinh nữ, từ bên trong truyền đến những tiếng đập cửa ồ ồ, còn có tiếng chửi bậy

Hoắc Cảnh dựa vào lan can, ngẩng đầu nhìn rặng mây đỏ đầy trời. Giầy lát ngoáy ngoáy lỗ tai

“Ồn ào thật”, anh quay đầu về Lý An Nhiên bên cạnh, đề nghị: “Hay là chúng ta đi ra xa một chút?”

Lý An Nhiên dựa trên lan can cúi đầu nhìn đi động, không để ý đến, hình như không nghe thấy

Bên trong chắc cũng đã chờ đến mười tám đại tử tông, Hoắc Cảnh rốt cuộc cũng không nhịn được, tiến lên đá vào cửa, quát lớn: “Đừng ồn, nếu không tôi nhốt các cậu ở đây cả đêm!”

“Hoắc Cảnh!” bên trong vọng ra tiếng hét chói tai: “Cậu mau thả chúng tôi ra ngoài, nếu không tôi gọi người đấy!”

“Sợ quá cơ!”, Hoắc Cảnh không kiên nhẫn nhăn mặt lại. Chỉ đơn giản đến cửa cầu thang ngồi xuống chuyện tâm chơi đi động. Nguyễn Thư đang đứng bên cạnh Lý An Nhiên thấy vậy cũng đi qua

Giờ phút này, thế giới đều im lặng

Bên trong mắng chửi không biết bao lâu, cuối cùng cũng biết mệt mỏi. Qua nửa ngày không lên tiếng, lúc sau vang lên một giọng nữ ngang ngạnh

“Lý An Nhiên”

Giọng nói rõ ràng, mọi người nghe cả. Hoắc Cảnh và Nguyễn Thư dừng bấm điện thoại, ánh mắt nhìn về phía Lý An Nhiên, nhưng anh làm như không nghe thấy, không chút biến động

“Lý An Nhiên!” Bên trong tăng thêm âm lượng, anh ngừng đầu lên, ánh mắt lạnh lẽo nhìn qua, chỉ ngắn gọn nói ra một chữ: “Nói.”

“Cậu thả chúng tôi ra ngoài.” Lạc già dừng lại một lát, sau đó tiếp tục: “Cậu thả chúng tôi ra ngoài, về sau chúng tôi sẽ không tìm em ấy gây chuyện nữa.”

Nói xong, bốn phía đều an tĩnh, mấy người nín thở chờ Lý An Nhiên trả lời. Anh chỉ nhìn đồng hồ, lại nhìn sắc trời, nhàn nhạt mở miệng

“Chờ đi, trời còn sáng lắm, cũng chưa có tối.”

“Mẹ nói!”, bên trong vang tiếng đá cửa, còn tức giận mắng. Lý An nhiên thờ ơ cúi đầu, tiếp tục gõ điện thoại

Hoắc Cảnh cùng Nguyễn Thư nhìn nhau nuốt nước miếng

Thời gian cứ như vậy lặng lẽ trôi đi, lúc hoàng hôn còn chưa buông xuống, Lý An Nhiên đột nhiên nhận điện thoại, sau đó nói: “Mình đi xuống một lát, các cậu ở lại đây đi.”

Hai người người kinh ngạc ngừng đầu, nhìn bóng dáng anh biến mất ở cửa cầu thang. Lúc sau, Lý An nhiên cầm theo một cái túi trắng lớn đi lên

“Đây là cái gì vậy?” Hoắc Cảnh ngửi thấy mùi hương

“Com hộp”, Lý An Nhiên vừa nói vừa lấy từng hộp ra

“Oa! Là giò heo kho tàu của quán Thượng Nguyệt! Trời đất!” Hoắc Cảnh kích động rống lên, nhìn Lý An Nhiên như một ngôi sao. Nguyễn Thư nuốt nước miếng, bắt đầu bẻ đùi

“Hôm nay vất vả cho các cậu, mình mời.”

Lý An Nhiên thấy bọn họ ăn ngấu nghiến mà buồn cười. Hoắc Cảnh dựng lên một ngón cái với anh

Lúc ăn xong thì trời cũng đã tối, bên trong hoàn toàn không có động tĩnh. Trăng lên cao, mọi âm thanh đều im lặng. Hoắc Cảnh dựng đưa chìa khóa, chậm rì đi tới cạnh cửa

Advertisement / Quảng cáo

Người bên trong nghe được tiếng động, lập tức bắt đầu gõ: “Thả chúng tôi ra ngoài sao?”

“Để xem biểu hiện của các cậu đã”, Hoắc Cảnh cả lo phát phơ nói

“Tôi thề, về sau sẽ không tìm em gái của Lý An Niên gây chuyện nữa!”

“Tôi cũng vậy.”

“Tôi nữa.”

Mọi người đều thề thốt xong, duy chỉ có một người không chút lay động, vì thế mà ai cũng mở miệng thúc giục: “Lạc Già, cậu cũng mau nói đi...”

“Đừng rồi, nhanh lên.”

Bên trong vẫn là im lặng. Hồi lâu mới nghe giọng nói Lạc Già vang lên, quyết cường, quyết liệt

“Về sau tôi sẽ không tìm em ấy gây chuyện nữa.” Giọng nói kia ngập ngừng, tiếp theo lại lạnh băng

“Cũng sẽ không thích cậu nữa.”

“Cầu mà không được.” Lý An Nhiên lạnh nhạt nói

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Editor: Thủy Linh

Cửa mở, mấy người chập vật đi ra, trong đó có Lạc Già với đôi mắt sưng đỏ. Lý An Nhiên hơi nghiêng đầu hướng Hoắc Cảnh, Nguyễn Thư ý bảo: “Đi thôi.”

Nói xong không hề để ý tới ánh mắt của mấy người kia mà cất bước đi mất, đôi tay để trong túi quần, tư thế thanh thản không hề có chút áy náy hay chột dạ

Hoắc Cảnh cùng Nguyễn Thư liếc mắt nhìn nhau rồi vội đuổi kịp. Hình bóng ba người biến mất ở cầu thang, một người trong đám đó mới do dự mở miệng: “Lạc..Lạc Già...”

Lạc Già đứng đó, tư thế thẳng tắp, nắm chặt tay lại, mắt nhìn về thẳng phía Lý An Nhiên, nghiêng răng nghiêng lợi lâu bầu nói

“Tao sẽ không thích cậu ta nữa.”

“Sẽ không bao giờ”

Hôm nay là lần đầu tiên Lý An Nhiên tìm Lạc Già, dù nơi gặp mặt có hơi bất thường nhưng trong lòng vẫn vui sướng. Nhưng mà, người mà Lạc Già thích, người mà mặt mày thanh tuấn đến mê người, trước nay đều ôn hòa, giờ lại gắt lấy điện thoại còn đẩy cô vào nhà vệ sinh nữ

Một lát sau, mọi bạn bè của cô bị cũng đưa vào cho đến khi đủ người mới biết được Lý An Nhiên đã lấy đi động của cô nhắn tin cho họ

Đúng là gây ông đập lưng ông

Lạc Già không hề biết Lý An Nhiên mà mình quen trước đây lại có khi tàn nhẫn như vậy.

Advertisement / Quảng cáo

Niệm Sơ sắp đi ngủ thì nhận được tin nhắn của Lý An Nhiên. Lúc này ba mẹ cô đều đã ngủ, căn nhà hoàn toàn im ắng chỉ có ánh đèn màu cam ấm áp tỏa ra từ căn phòng của cô

“Ngủ rồi sao?”

Niệm Sơ nằm nghiêng ở trên giường, chậm rì nhắn tin lại: “Em chưa có ngủ, sao vậy?”

“Không có gì.” Anh nhanh tay nhắn lại một tin. Niệm Sơ đang do dự muốn hỏi thì anh lại nhắn: “Chỉ là muốn gặp em”

“Em qua đó liền nha~” Niệm Sơ nhanh chóng ngồi dậy, mặc áo khoác xuống giường, ra ban công liền thấy phòng đối diện đang bật đèn sáng

Lý An Nhiên đang cầm điện thoại đứng ở ban công nhìn cô cười cười

“Có chuyện gì sao?”

Niệm Sợ nhìn anh nhẹ nhàng hỏi, dưới ánh trắng sáng, hai cái ban công chỉ cách nhau 1m nên có thể nhìn rõ khuôn mặt. Ngay lúc này, gương mặt kia đang cười, đáy mắt có chút dịu dàng

Quen nhau từ nhỏ đến lớn, Niệm Sợ chỉ cần liếc mắt là đã biết Lý An Nhiên có khác thường

“Lại đây”, anh không có trả lời, chỉ vươn tay ra phía cô

Niệm Sợ do dự hai giây, nhấc váy ngủ bò lên ban công, tiếp theo nhảy một bước qua. Lý An Nhiên vững vàng mà ôm được cô, ôm eo để cô tiếp xuống đất

“Như thế nào vậy?” Hai người gần nhau trong gang tấc, Niệm Sợ ngửa đầu nhìn anh

Cô bé gương mặt ngây ngô trắng nõn mềm mại, còn tính trẻ con trưởng thành chưa hết, váy ngủ trắng cùng với áo len khoác bên ngoài, tóc mềm mại buông xuống trên vai

Cô tròn mắt nhìn anh, con ngươi đen nhánh dưới ánh trắng to động lòng người

Lý An Nhiên duỗi tay phủ lên đỉnh đầu cô, xoa mái tóc mềm mại ở dưới, giọng nói nhẹ nhàng như dòng nước chảy: “Niệm Niệm...”

“Dạ?”

“Em mau lớn lên đi.”

—

Hôm sau Tôn Lị đi học né tránh ánh mắt của Niệm Sợ, không dám đối diện cô. Một lúc sau Hứa Tường lôi kéo Tôn Lị tới trước bàn

“Niệm Sợ, hôm trước mình có nghe kể lại rồi. Tôn Lị...cậu ấy cũng bị Lạc Già uy hiếp, mình thay mặt cậu ấy xin lỗi cậu”, Hứa Tường biểu tình áy náy lo lắng. Niệm Sợ còn chưa kịp mở miệng, Tôn Lị bên cạnh Hứa Tường đã lập tức lên tiếng

“Thật xin lỗi, Niệm Sợ”, giọng nói của cô chân thành tha thiết thành khẩn. Niệm Sợ mím môi, chỉ nhìn Tôn Lị xác nhận lại một lần: “Thật là Lạc Già làm sao?”

“Đúng vậy.”, Tôn Lị nói thẳng: “Hôm qua các chị ấy đã bị Lý An Nhiên nhốt lại trong nhà vệ sinh rồi, cho nên Niệm Sợ...”

Tôn Lị thay đổi bộ dáng, ra vẻ đáng thương: “Bảo anh ấy đừng tìm tôi nữa được không, tôi thật là bị ép buộc...”

Giọng nói vừa dứt, Niệm Sợ tròn tròn mắt gạt mình

Hồi lâu mới phản ứng lại ngỡ ngàng gật đầu. Tôn Lị như trút được gánh nặng, thở dài một hơi. Niệm Sợ lại hoàn hồn, phát hiện Hứa Tường đang nhìn chăm chăm cô, thấy Niệm Sợ nhìn qua, Hứa Tường không e dè cười

“Anh ấy đối với cậu thật tốt.”

Niệm Sợ ghen cả một buổi sáng. Lúc giữa trưa ăn cơm cùng Lý An Nhiên, cô cắn miếng khoai tây, suy tư nên như thế nào mở miệng thì anh kinh ngạc nhìn lại cô

“Niệm Niệm...”

“Dạ?” Niệm Sợ như chìm sợ cảnh cong mà gạt mình, ngây ngốc nhìn anh

“Đừng chỉ ăn mỗi khoai tây.”

“A...” Niệm sợ kêu nhỏ một tiếng, lập tức bỏ miếng khoai tây ra

Advertisement / Quảng cáo

Lý An Nhiên lắc đầu cười, mặc kệ cô

Kể từ lúc cao lên mấy xăng ti mét, Niệm Sợ lòi thê son sắt sẽ chăm sóc bản thân đầy đủ

Sắp ăn xong, Niệm Sợ lại nho nhỏ lên tiếng

“Anh An nhiên...”

Lý An Nhiên nghiêng đầu lại nhìn cô. Niệm Sợ cắn môi: “Có phải hôm qua anh khóa Lạc Già trong nhà vệ sinh không?”

Lý An Nhiên như cũ nghiêm túc gấp đồ ăn, sừng mặt lạnh lùng. Giấy lát, anh lên tiếng: “Ừ.”

Niệm Sợ trầm mặc một hồi, lấy chiếc đũa chọc chọc thức ăn trên mâm, thanh âm nho nhỏ mở miệng: “Nhưng chị ấy thích anh mà...”

Lý An Nhiên nghe vậy rút cuộc cũng ngẩng đầu lên nhìn cô, ánh mắt thâm thúy u ám. Niệm Sợ nín rồi lại hồ hấp

“Niệm Niệm”

“Dạ”

“Chăm chỉ học tập, mỗi ngày đều hướng về phía trước, đừng có ở đó mà yêu với đương”

“...”

Niệm Sợ cảm thấy chính mình không nên cảm thông với Lạc Già, nhưng lúc này vẫn không nhận được cảm xúc, một cô gái bị người mình thích đối xử như vậy, chắc chắn là tui thân muốn chết. Niệm Sợ rũ con ngươi, buồn bực không vui, giấy lát lại mở miệng

“Em nghĩ anh không nên làm vậy”

“Chị ấy chỉ cảm thấy chúng ta quá thân mật, nếu anh giải thích rõ ràng là được rồi.”

“Giải thích cái gì?” Lý An Nhiên ngưng mắt hỏi cô

“Giải thích em chỉ là em gái của anh thôi!” Niệm Sợ tròn mắt kêu lên

Lý An Nhiên không nói gì, chỉ hít thật sâu một hơi rồi thở ra

Đôi mắt sáng quắc kia vẫn đang nhìn chăm chăm anh, Lý An Nhiên vươn tay, dè dặt đem mặt Niệm Sợ xoay đi, lãnh đạm nói: “Im lặng ăn cơm đi”

Chuyện này qua đi, Niệm Sợ sinh hoạt cũng bình thường trở lại. Thời gian trôi cực nhanh, nháy mắt là tới kỳ nghỉ đông, năm nay trời đặc biệt lạnh, bên ngoài gió lạnh gào thét

Niệm Sợ cả ngày ở trong phòng ấm áp không muốn ra cửa, còn Lý An Nhiên bốn ba ở các lớp học bổ túc

Cho đến Tết Âm Lịch ngày đó hai nhà có tiệc, Niệm Sợ mới phát hiện ra anh đã trắng lên rất nhiều, trắng như người tuyết

Tóc đen nhánh, môi hồng nhạt, so với các minh tinh trên màn ảnh còn đẹp hơn. Niệm Sợ ở cửa nhìn Lý An Nhiên liền cực kỳ hưng phấn

“Anh An Nhiên!”

“Anh đẹp trai quá rồi!”

Lý An nhiên cúi áo khoác bên ngoài ra, ngẩng đầu nhéo eo cô một cái

Cơm nước xong, Niệm Sơ đắc ý đem mấy bức tranh mà cô vẽ gần đây khoe với Lý An Nhiên. Trong phòng máy sưởi đủ ấm, Lý AN nhiên mặc áo lông màu xanh biển ngồi ở thảm nghiêm túc xem, suôn mặt cực kỳ chuyên chú

Niệm Sơ nâng má, cô mặc áo lông màu hồng, cũng đang ngồi ở thảm nghiêm túc nhìn anh

Đột nhiên cô nghĩ tới cái gì, lấy máy ảnh bên cạnh giá sách, điều chỉnh rồi ấn chụp. Tách một tiếng, một bức ảnh vuông vức từ phía dưới đi ra

Niệm Sơ cầm ở trong tay, mỷ mẩn trong lòng

Thật là đẹp mắt nha

Advertisement / Quảng cáo

Kỷ nghỉ đông qua đi, thời tiết dần dần ấm lên, Lý An Nhiên cũng bắt đầu chuẩn bị thi đại học. Niệm Sơ cũng rất ít khi gặp mặt anh, trừ những ngày đi học cùng nhau đôi lúc sẽ ở bên nhau nói chuyện phiếm

Sau này Niệm sơ cũng đã quen với việc này

Lý An Nhiên chuẩn bị thi Đại học, Thư Giai cùng Đàm Nhã đều có chút khẩn trương, cả ngày ở trong phòng lái nhái, Niệm Sơ càng là không dám quấy rầy anh

Mùa hè nắng chói chang, con đường ngày xưa ấm ỉ giờ cũng yên tĩnh. Tiếng còi xe hơi làm cho người ta càng thêm lo lắng, mọi người đưa Lý An Nhiên đến cổng trường, từng người dặn dò

Đội người lớn đều nói xong, Niệm Sơ mới tiến lên túm lấy tay Lý An Nhiên nhẹ nhàng lắc lắc, ngửa đầu mềm mại mở miệng: “Anh cố lên nha~”

Lý An Nhiên sờ đầu cô nhẹ giọng nói: “Ừ, anh sẽ cố gắng.”

Ngày hôm sau kết thúc kỳ thi đại học, mưa to một hồi, tí tách tách làm cho ngày hè không còn nóng nực nữa, không khí trở nên thoải mái sạch sẽ. Lý An Nhiên ngủ suốt một ngày, lúc sau mở mắt ra nghe thấy tiếng cười ở dưới lầu

Hôm nay trời trong xanh, ánh nắng xuyên thấu qua sân nhà, bên ngoài cây xanh hoa hồng ánh nắng chiều mờ người. Anh ngồi thẳng dậy, xuống giường mang dép đi tới cửa sổ

Dưới nhà Niệm Sơ đang được ba tập cho đi xe đạp, thân mình nghiêng lệch, sau đó kinh hoàng thất thố chân chạm xuống đất, tay còn bám cái chuông kêu

Lý An Nhiên mỉm cười, cao giọng kêu lên: “Niệm Niệm!”

“A!” Niệm Sơ vui vẻ ngẩng đầu, nhìn thấy anh trong mắt tỏa ra ánh sáng: “Anh tỉnh dậy rồi!”

“Ừ”, Lý An Nhiên lên tiếng, theo sau mở miệng: “Em chờ một chút, anh tắm rửa xong rồi xuống đó dạy em đạp xe.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Editor: Thùy Linh

Lý An Nhiên tắm xong sấy tóc được một nửa thì gấp gấp đi xuống, Niệm Thanh thấy anh xuống thì yên tâm về nhà tiếp tục viết báo cáo, Niệm Sơ đưa mặt qua ngửi mùi hương trên người anh

“Thơm quá đi...” Cô ngưỡng mặt cười

Tâm tình trở nên tốt hơn, Lý An Nhiên cười trên khóe miệng: “Lại đây, để anh xem em học như thế nào rồi.”

“A”, Niệm Sơ nhăn mặt lại, lăm bắm: “Chưa có học được gì hết, vừa đặt chân lên bàn đạp là ngã”

“Không sao, anh ở phía sau đỡ em”

“Được ạ.” Niệm Sơ bắt đầu đạp xe, còn chưa đi được vài bước thì xe nghiêng lệch

“Á...”, cô kêu nho nhỏ một tiếng, duỗi thẳng chân chống xuống đất

“Lồng bàn tay phải dùng lực, không chế phương hướng”, Lý An Nhiên thấy thế thì phía sau lại giúp cô làm mẫu. Anh nắm chặt đôi tay cô: “Dùng sức như thế này, nắm chặt tay lại”

“Thân mình hơi hướng về phía trước, chân trực tiếp dẫm lên bàn đạp. Không phải sợ, anh ở phía sau đỡ không để em ngã đâu”

Những lời này làm cho tinh thần Niệm Sơ an ổn trở lại. Thử lại vài lần, cô đều ra sức không dùng chân chống đất, xe xiêu vẹo đi tới. Bỗng nhiên Niệm Sơ đi được một đoạn đường dài

Advertisement / Quảng cáo

“Anh An Nhiên!” cô hưng phấn kêu to, quay đầu lại định chia sẻ niềm vui trong lòng với anh. Nhưng lại phát hiện anh đứng ở mấy mét xa đang lẳng lặng nhìn cô mỉm cười

Niệm Sơ vội vàng ổn định tinh thần, cô đạp tới gần anh. Lúc tới trước mặt anh thì siết chặt phanh lại, chân chống đỡ mà về mặt hoảng sợ

“Sao anh lại buông ra, em sợ muốn chết...” Niệm Sơ như muốn khóc, có thể thấy được là cô rất sợ

“Đừng sợ, không phải lúc này em tự đạp xe được đó sao?” Lý An Nhiên cười giải thích, nhìn gương mặt kia lại nhìn không được mà nhéo nhéo, “Đi, lại đạp một vòng nữa.”

Tới buổi trưa, Niệm Sơ đã có thể thuần thục đạp xe. Chiều tà, Lý An Nhiên cũng lấy xe đạp của mình ra mà cùng cô đi bên ngoài con đường quen thuộc

Hai người đạp chậm chậm đến trường học, hoàng hôn phủ lên tòa nhà một cách mỹ lệ. Ở dưới ánh mặt trời màu cam hồng, vừa dịu dàng lại yên ắng, Niệm Sơ đột nhiên có chút xúc động

“Anh An Nhiên, vậy là từ nay về sau anh sẽ không đến nơi này nữa.”

“Ừ, sẽ rất luyến tiếc”

“Về sau em cũng không được gặp anh mỗi ngày”, Niệm Sơ nghiêng đầu lẳng lặng nhìn anh, trong mắt khổ sở

Lý An Nhiên cười, nhẹ nhàng nói: “Anh học ở thành phố B, được nghỉ thi anh về liền.”

Niệm Sơ nghe vậy mà thở dài nặng nề

Lý An Nhiên cho rằng cô vẫn còn đang buồn, vội vàng đưa đầu lại gần lo lắng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Về sau em phải tự đạp xe đến trường, mệt mỏi quá”

“.....”

Không quá mấy ngày sau, kết quả kỳ thi Đại học cũng đã có. Lý An Nhiên vượt qua điểm chuẩn của trường Đại học A 20 điểm vì thế mà Lý Khâm cố ý làm một bữa tiệc

Đại học A là trường tốt nhất. Lý An Nhiên như có ánh hào quang, ai gặp cũng sẽ đều khen ngợi. Lý Khâm cũng tự hào mà mời tất cả đồng nghiệp một bữa

Cùng ngày đó, Niệm Sơ giúp Thư Giai ở ngoài cửa tiếp khách. Lý Khâm tổ chức ở nhà hàng khách sạn năm sao, toàn bộ bữa tiệc đều phó trương

Niệm Sơ chỉ đơn giản mặc một chiếc áo thun quần đùi. Lại đây bị Thư Giai dẫn đi mua cái váy mới, còn đi uốn tóc, biến cô từ một cô bé nghịch ngợm thành một cô công chúa nhỏ

Xinh đẹp động lòng người, giống như một đóa tường vi đỉnh sương sáng sớm. Khách tới lui đều soi nôi dò hỏi đây là con gái của ai vì Lý tổng chỉ có một đứa con trai mà thôi

Trong bữa tiệc, Lý An Nhiên bị lý Khâm mang theo khắp nơi xã giao, mọi người đều nhận ra anh. Đậu trường Đại học A, tốt nghiệp xong sẽ kế thừa công ty của Lý Khâm, ra mắt mọi người cũng là tạo quan hệ tốt trăm lợi mà không một hại

Niệm Sơ ngồi ở trước bàn chống cằm, nhìn mọi người xung quanh mà khéo léo cười xã giao. Chớp mắt, cảm giác như Lý An Nhiên không giống như ngày thường

Là Lý An Nhiên mà cô chưa từng thấy

Không đợi Niệm Sơ phát hiện ra anh khác thường ở điểm nào thì Lý An Nhiên đã từ đám người mà bước ra, mang theo nhàn nhạt cảm giác say ngủ xuống bên cạnh cô

Niệm Sơ nghiêng đầu qua thấy anh đang nhắm mắt lại, ngón tay nhẹ xoa chỗ ấn đường

“Anh đau đầu hả?” Cô lại gần nhẹ giọng hỏi. Lý An Nhiên thong thả mở mắt ra nhìn có một cái sau đó lại một cái chớp lại. Đầu anh khẽ cựa cựa, dựa vào cổ Niệm Sơ

Hơi thở nóng hổi phả trên da thịt làm Niệm Sơ nổi da gà. Đầu anh có chút nặng làm cô đứng ngồi không yên

“Anh uống say rồi?” Niệm Sơ nhỏ giọng kêu lên

“Ừ, có hơi say”, Lý An Nhiên như là từ quanh hơi thở hử ra mấy chữ, vẫn không chịu buông ra, Niệm Sơ thấy anh khó chịu như thế này mà đau lòng, cô vươn tay giúp anh xoa thái dương

Lý An Nhiên thoải mái than thở một tiếng, sau đó thấp giọng nói “Ngao quá...”

Niệm Sơ nghe vậy mà lập tức mỉm cười, động tác càng thêm ra sức

Kỷ nghi hè lại đến, sau đó trong chớp mắt, Lý An Nhiên phải đến trường nhập học, mấy ngày sau Niệm Sơ cũng khai giảng, trở thành học sinh cuối cấp Trung học

Advertisement / Quảng cáo

Hoắc Cảnh, Nguyễn Thư cùng Cung Uyển cũng thi đậu trường Đại học A, đột nhiên trong trường học không thấy bóng dáng mọi người nữa làm Niệm Sơ cảm thấy trống vắng

Tan học cũng không có ai chờ cô, trước cổng trường cũng không có tiếng xe máy đưa, còn không có Hoắc Cảnh mỗi ngày tươi cười, Nguyễn Thư đáng yêu như A Li

Niệm Sơ thờ dãi, đem cảm để ở trên bàn, mặt đầy mắt mắt

“Đừng thờ dãi nữa, cậu như vậy cả buổi sáng rồi”, Tô Lê thấy thế bắt đầu vỗ sách vở, hận sắt không thành thép quở trách: “Không phải còn có tại mình ở đây sao, lại còn thờ dãi!”

“Nhưng mà...” Niệm Sơ ngốc ngốc nhìn phía trước, về mặt phiên muộn: “Bốn năm sau mình sẽ không được cùng mấy anh ấy chơi với nhau nữa”

“.....” Tô Lê không để ý tới cô, tự mở sách ra học bài

Trẻ con cảm xúc nhanh tới cũng nhanh đi mau, bất quá một thời gian sau, Niệm Sơ lại hoạt động sôi nổi, mỗi ngày cũng Tô Lê cãi nhau âm ỉ, cùng Âu thông đấu võ mồm, một tháng trôi qua trong chớp mắt

Lý An Nhiên mỗi lần về nhà đều là vào cuối tuần. Niệm Sơ ban ngày đến lớp học vẽ, chạng vạng tới nhà anh ăn cơm chiều, sau đó trò chuyện tình hình gần đây

Niệm Sơ cái gì cũng kể cho anh nghe, Lý An Nhiên thường phụ họa hai câu, cùng cô nói về cuộc sống đại học

Niệm Sơ nghe anh kể mà hâm mộ, hận mình không thể lớn nhanh để đi đến trường Đại học cùng anh

Thư Giai ngồi ở trên sofa xem tivi, nghe một lớn một nhỏ nói chuyện. Bà liền nghĩ, một đứa sinh viên đại học, một đứa học sinh trung học làm thế nào có nhiều chuyện để nói như thế!

Xuân đi thu tới, Niệm Sơ còn một khoảng thời gian nữa là lên cấp ba. Ở trường cô, chỉ cần thành tích không phải quá kém thì đều có thể tuyển thẳng

Mấy năm nay giáo dục sửa đổi, vì muốn công bằng nên cấp ba sẽ được sắp xếp theo thành tích ở dưới cấp hai

Ngày khai giảng, Niệm Sơ nhìn quanh phòng học một vòng, đều là những người quen thuộc, ngoại trừ những người phải chuyển trường, hay vì thành tích kém, vì nguyên nhân gia đình mà phải chuyển đi

Hơn nữa, quan trọng là chủ nhiệm lớp không phải là Đàm Nhã

Không bị giám sát bởi mẹ của mình nữa, Niệm Sơ hưng phấn đến muốn nhảy cẫng lên, càng ngày càng nghịch hơn trước

Những tiết học cô thích thì sẽ chăm chú nghe giảng, còn đến tiết toán, vật lý thì sẽ cúi đầu xuống vẽ vời, vẽ chân dung nhân vật, vẽ truyện, phong cảnh tĩnh vật

Mọi người trong lớp đều được cô tặng ít nhất là một bức mà sôi nổi hưng phấn không thôi. Trong đó khoa trương nhất là Âu Thông

“Lớp trưởng, mình thật sự rất cảm động. Lần đầu tiên trong cuộc đời mình thấy một bức tranh đẹp như thật!”, Âu Thông nắm lấy ống tay áo cô, cảm động nước mắt lưng tròng. Niệm Sơ không chút để ý

“Mình chỉ tùy tay vẽ thôi, nếu cậu muốn thì lần sau sẽ vẽ tặng cậu một bức chân dung.”

“Thật không?” Còn chưa chờ Âu Thông mở miệng, Triệu Vũ bên cạnh đã kích động mà vọt lại đây: “Lớp trưởng, mình không cần chân dung, cậu vẽ cho mình Hanamichi Sakuragi được không?”

“A! Mình muốn Rukawa Kaede!”

“Mình muốn Châu Kiệt Luân”

“Mình nữa, mình muốn Tsukino Usagi!”

“Cút hết đi!” Âu Thông rống giận, nhìn đám người nào nhiệt kia mà tức đến mức nổi trận lôi đình. “Nghĩ lớp trưởng rảnh rồi không có gì để làm à mà vẽ cho các cậu cái này cái kia. Thật ra là cũng được thôi, nhưng mà...”

Cậu dừng một chút, mặt đầy nghiêm túc: “50 nghìn một bức!”

“Thôi đi” một đám người giận dữ hét lên: “Đừng có mà ăn cướp giữa ban ngày!”

“Hắc! Vậy các cậu đi bên ngoài tìm đi” Âu Thông theo lý cố gắng, tư thế không chịu bỏ qua. Niệm Sơ đau đầu liên tục xoa tay

“Được được, mọi người muốn thì lại đây đăng kí, rảnh thì mình vẽ cho. Nhưng mà không được thúc giục, ai thúc giục thì sẽ hủy đơn!”

Niệm Sơ nghĩ dù sao cũng luyện tập cho lên tay một tí, vì thế mà tan học rảnh rồi sẽ liền vui đầu khổ họa. Sau đó, kỳ thi giữa kì điểm thấp đến khiếp sợ

Đàm Nhã rất giận dữ. Sau một hồi răn dạy, Niệm Sơ bị mắng đến vành mắt đỏ bừng mà không hề phản kháng. Buổi tối, cơm cũng không ăn, đem chính mình nhốt ở trong phòng. Đàm Nhã lúc này có chút hối hận, lại không muốn mất mặt. Vừa lúc cuối tuần, Lý An Nhiên ở nhà vì thế liền đánh phải qua nhờ sự giúp đỡ

Advertisement / Quảng cáo

Trời tối, trong phòng một màu đen nhánh, Niệm Sơ trùm chăn kín mít nhỏ giọng nức nở, trong lòng vừa hối hận vừa có chút không cam lòng, đắm chìm trong cảm xúc của mình

Đột nhiên cửa truyền đến một tiếng nhỏ rảng rắc, sau đó chột được mở ra, ánh đèn bật sáng choang, tiếng bước chân vang lên dần dần đến gần mép giường. Niệm Sơ nắm chặt chân trong tay, đem chính mình bọc thêm chặt

“Niệm Niệm...” Đinh đầu vang lên tiếng nói quen thuộc, tiếp theo chân bị xóc nhẹ lên, ánh sáng nho nhỏ tiến vào. Niệm Sơ hít hít cái mũi, càng thêm yếu đuối

Lý An Nhiên nhìn gương mặt nhỏ kia đang khóc mà đau lòng, anh rút ra khăn giấy từ đầu giường, vuốt tay nâng cằm cô lên, một chút nhẹ nhàng lau khô nước mắt cùng mồ hôi trên mặt cô

“Khóc cái gì, ai bảo em đi học không ngoan, sao lại hư như vậy hả?” Lý An Nhiên một bên dịu dàng nói

Lúc nghe Đàm Nhã kể lại, bởi vì thành tích của Niệm Sơ tụt không phanh nên bà đã gọi điện cho thầy chủ nhiệm một hồi mới biết khoảng thời gian này Niệm Sơ không hề tập trung ở trên lớp

Lý An Nhiên lúc ấy rất muốn mắng cô một trận, nhưng vừa thấy Niệm Sơ trưng ra khuôn mặt đáng thương lại phải đi dỗ dành, giọng nói cũng mềm mại hơn vì sợ làm cô khóc

“Em...” Niệm Sơ có chút nghẹn ngào, vừa nói vừa khóc, cô hít hít cái mũi thút tha thút thít nói: “Em thấy phiền, không muốn nghe những công thức toán, vật lý đó...Phiền muốn chết!”

Cô giống như một đứa con nít vô cớ gây rối mà trút giận lên anh. Mặt mày gắt gao, đầy tức giận, Lý An Nhiên không nhìn được mà khẽ cười một tiếng, mắt nhìn cô đều là sự dịu dàng

“Anh biết rồi...” Lý An Nhiên gạt đầu, vẻ mặt thâm cao khó đoán. Niệm Sơ ngừng nức nở, ngừng đầu nhìn anh, mắt đỏ đỏ cùng với nước mắt như một con mèo nhỏ

“Niệm Niệm thời kỳ phản nghịch thanh xuân đã tới rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Editor: Thùy Linh

Niệm Sơ được Lý An Nhiên khuyên nhủ lúc sau cũng nhận ra được sai lầm của mình. Kể từ đó, đi học cũng không hề làm việc riêng, cả người thoát nhìn bình thản hơn rất nhiều, kỳ thi cuối kỳ thành tích lại đi lên

Nghi đồng ấn tết, Nguyễn Thư bọn họ cũng về đây. Trước Tết Âm lịch một ngày còn kêu Lý An Nhiên ra ngoài cùng nhau ăn liên hoan, Niệm Sơ đương nhiên cũng thích thú đi theo

Vào đông, nhiệt độ thành phố B thấp đến lạnh người. Niệm Sơ bọc mình như một trái cầu nhỏ, nặng nề đi ra cửa. Đến trước quán ăn lại phát hiện Cung Uyển ăn mặc giống như một nữ thần

Áo khoác kaki rộng phác ra vòng eo mảnh khảnh, đáng người cao gầy. Bên trong là áo len màu vàng cao cổ làm lộ ra làn da siêu trắng, quần bút chì, mang ủng sạch sẽ lưu loát, tóc đen hơi xoắn như một người đẹp phương nào

Niệm Sơ lại cúi đầu nhìn chính mình, đôi mũ bông màu xanh, khăn quàng cổ màu đỏ cùng với bao tay len, quần thụng làm cho hai chân trông có vẻ mập mạp

“.....”

Niệm Sơ lặng lẽ lùi về phía sau một bước, trốn sau lưng Lý An Nhiên. Sau đó lên lút nhìn ra, phát tay: “Chào mọi người”

“Chào Niệm Niệm! Hải cầu nhỏ!” Cung Uyển vẻ mặt vui vẻ tiến lên nhiệt tình chào hỏi, tươi cười chân thành, không hề ra vẻ. Niệm Sơ xấu hổ cười cười

Cái gì mà hải cầu? Ý nói là cô béo lên sao?!!

Tức giận!

Advertisement / Quảng cáo

Nửa kỳ nghỉ đông Niệm Sơ cơ hồ đều là ở nhà ăn ngủ, bỗng nhiên quay đầu, phát hiện thân mình đã mập hơn, tăng lên mấy kí lô. Tuy nói là đang trong giai đoạn phát triển nhưng rõ ràng là mọi người chê cô mập lên

Niệm Sơ cảm giác chính mình đã chịu một nghìn tổn thương

Trong lúc ăn cơm, mấy người vẫn luôn nói về mọi chuyện ở Đại học. Không biết như thế nào mà lúc nhìn Lý An Nhiên, Hoắc Cảnh cười xấu xa

“Nói ra các cậu không tin chứ trường tại mình đã có ba hoa khôi tỏ tình với Lý An Nhiên, kết quả là cả ba đều tức giận mà quay đầu đi về. Suốt cả một học kỳ không hề có một nữ sinh nào dám lại gần cậu ta, chắc chắn, còn có...”

Hoắc Cảnh tạm dừng ba giây rồi ra vẻ thần thần bí bí. Niệm Sơ vội vàng dừng lại động tác vĩnh tai, Hoắc Cảnh nhìn quanh một vòng, nói nhỏ: “Bạn cùng ký túc xá cũng không dám nói chuyện với cậu ấy.”

Nguyễn Thư hiểu rõ lắc đầu, gấp cho Cung Uyển một con tôm mà anh đã lột vỏ, Cung Uyển tự nhiên bỏ vào miệng, hai người không để ý tới Hoắc Cảnh. Hoắc Cảnh thất vọng dúi đi tầm mắt, đối diện lại là đôi mắt to tròn đang nhìn chăm chăm anh

“Tại sao vậy ạ?” Niệm Sơ tò mò hỏi, Lý An Nhiên tức khắc trừng mắt cảnh cáo Hoắc Cảnh, chỉ tiếc người nọ không cảm nhận được ánh mắt ấy mà còn đang cười ha ha

“Bởi vì mọi người đều nghĩ cậu ta là gay hahaha cười chết anh”

Niệm Sơ: “.....”

“Hoắc Cảnh, hôm nay cậu trà tiền” Lý An Nhiên mặt không cảm xúc, ngữ khí lãnh đạm nói

“Tại sao?” Hoắc Cảnh kích động

“Thấy cậu hôm nay vui vẻ, một người vui không bằng mọi người cùng vui”

Cơm nước xong, Hoắc Cảnh đáng thương đi trà tiền. Cung Uyển cùng Nguyễn Thư đi toilet. Niệm Sơ vuốt cái bụng tròn xoe của mình, sau đó nhìn về phía Lý An Nhiên

“Anh An Nhiên, thật là anh đã từ chối ba hoa khôi của trường à...” Cô trừng mắt đầy kinh ngạc

“Ừ...”

Lý An Nhiên nhẹ nhàng đáp lời, thấp thỏm một tiếng, ngữ khí lơ lửng. Ánh đèn chiếu xuống, anh nghiêng mặt nhìn cô, da thịt trắng nõn như sứ

Lông mi kia dài cong vút, liên tục chớp chớp, con người đen nhánh đang nhìn cô, trong mắt như có ánh sao

Niệm Sơ lặng lẽ ngừng thở

“Vậy...tại sao anh lại từ chối?”

“Bối vì không thích.” Lý An Nhiên trả lời

“Nhưng mà..” Niệm Sơ ghen một hồi, lại nhin không được nói: “Hoa khôi đều rất xinh đẹp!”

“Anh không thích xinh đẹp”, Lý An Nhiên đột nhiên cười, tay choàng ra sau lưng ghế Niệm Sơ, cúi người lại gần, hai gương mặt tức khắc cực gần nhau, gần đến mức Niệm Sơ có thể nhìn rõ lông mi của anh

Gương mặt đẹp trai tuần tú đến mức không thể tưởng tượng được, đôi môi kia cứ đang mấp máy mang theo nhẹ âm thanh mê hoặc cứ như vậy lọt vào tai cô

“Anh thích hái cầu nhỏ.”

Mặt Niệm Sơ đột nhiên đỏ lên, như là có ngọn lửa trên gương mặt, cô hoảng loạn đẩy ghế ra đứng lên, ấp a ấp úng nói: “Em...em đi toilet”

Nói xong, cô lập tức cất bước ra hường ngoài cửa đi đến như chạy trốn chết. Lý An Nhiên xoay người dựa vào lưng ghế, tay chống cằm, môi cười đến vô cùng thoải mái

Niệm Sơ rẽ trái rẽ phải mới tìm được toilet, sững sốt nhìn gương mặt đỏ ửng trong gương sau đó lại lắc đầu, khom lưng mở vòi nước ra rửa mặt

Rửa mặt xong lấy lại bình tĩnh, vừa rồi anh ấy... chắc là đùa thôi nhì?

Niệm Sơ nghĩ vậy, trên mặt dần dần trở lại bình thường

Cô rút ra một tờ khăn giấy lau khô nước trên mặt, lại ngoái đầu nhìn, trong mắt đã không còn một chút gọn sóng

Advertisement / Quảng cáo

Niệm Sơ cúi đầu đi ra, đèn bên ngoài hình như đã hồng rồi hay sao mà ánh sáng rất kém. Bên này trang hoàng rất có tình ý, trang trí cây xanh ở khắp nơi, vài phần bí ẩn mỹ cảm

Lúc này Niệm Sơ không rảnh thưởng thức cho đến khi nội tâm bình tĩnh trở lại Niệm Sơ mới có hứng thú đi tham quan, đôi mắt nhìn khắp nơi, kết quả là nhìn thấy một đôi nam nữ góc đối diện

Ánh đèn lơ mơ, phía sau chậu cây lớn là hai gương mặt rất quen thuộc, bọn họ dựa đến cực gần, thân mình kề sát ở bên nhau

Niệm Sơ còn chưa kịp phản ứng lại liền nhìn thấy Cung Uyển nắm cầm Nguyễn Thư sau đó hôn lên

Trừ những lúc xem phim thì đây là lần đầu tiên Niệm Sơ tận mắt nhìn thấy hình ảnh nam nữ hôn nhau như thế, hai người như đắm chìm trong đó

Niệm Sơ vô thức nhắm chặt mắt lại, xoay người bước chân dồn dập rồi lại cực nhẹ đi ra ngoài

Đến khi bước vào đại sảnh rộng lớn, hình ảnh kia vẫn chưa biến mất trong đầu cô. Giống như một bộ phim điện ảnh quay chậm, Niệm Sơ một đường đi đến phòng ăn lúc này, đi ngang qua cửa kính lớn thì dừng lại

Gương mặt ửng hồng, hai mắt hỗn loạn là cô lúc này

Niệm Sơ ở ngoài hít sâu mấy lần mới đi vào. Vào cửa, Hoắc Cảnh liếc mắt một cái trông thấy liền bắt đầu kêu

“Niệm Niệm, em vừa đi xông hơi đấy à?”

Niệm Sơ trừng anh một cái, tự mình đi đến ghế ngồi xuống. Lý An Nhiên tò mò quay người lại đây, nhẹ nhàng dán mặt lên cô, thờ nhẹ một tiếng

“Ồ, chắc là vậy rồi.”

Niệm Sơ: “.....”

Không quá một hồi, Nguyễn Thư cùng Cung Uyển cũng trở lại. Niệm Sơ vẫn không dám ngẩng đầu lên nhìn hai người. Cho đến khi tạm biệt, Niệm Sơ mới mất tự nhiên nhìn Cung Uyển

Gương mặt kia tươi cười, môi sắc hồng đến mê người

Cực kỳ giống một đóa hồng mới nở, kèm điểm ướt át

Niệm Sơ nhanh chóng dời mắt, trong lòng bồn chồn

Hoắc Cảnh ra về, Cung Uyển cùng Nguyễn Thư cũng nắm tay nhau mà đi, hình ảnh hai người cực gần nhau, trông rất hợp đôi

Niệm Sơ trầm mặc cùng Lý An Nhiên sống vai đi trên đường. Gần tới tết, con đường giăng đèn kết hoa, ven từng hàng cây đều treo đèn lồng đỏ thắm

Trên đường mọi người náo nhiệt đông đúc, bên tai ồn ào, náo động phồn hoa

Niệm Sơ tay nhét trong túi áo, cúi đầu nhìn mặt đất, vẻ mặt buồn rầu suy nghĩ sâu xa

“Nghĩ gì vậy?” Đinh đầu bị một bàn tay to xoa nhẹ, Niệm Sơ ngẩng đầu nhìn anh, hai mắt lập lòe: “Anh An Nhiên, chị Cung Uyển và anh Nguyễn Thư đang ở bên nhau sao?”

“Phát hiện ra rồi sao..” Lý An Nhiên cười khê, cúi tay nhẹ mặt cô: “Thì ra lúc này là em suy nghĩ về chuyện này à, có phải lúc ra ngoài đã thấy cái không nên thấy không?”

Nhớ lại, mặt Niệm Sơ đỏ lên, cô nhanh rũ tầm mắt, mắt tự nhiên nói: “Hình như.. em thấy hai người họ...hôn nhau”

Trên đỉnh đầu là tiếng cười nhẹ, Lý AN nhiên nhìn đôi tai đang đỏ bừng của cô mà tâm tình muôn streu chọc

“À... là thấy được cảnh trẻ con không nên thấy...”

“Vậy thì làm sao bây giờ nhì?”

“Niệm Niệm của chúng ta còn chưa đủ tuổi...”

“Anh!” Niệm Sơ vừa thẹn vừa bực, thờ phỉ phò ngẩng đầu trừng mắt anh, bất mãn nói: “Anh đáng ghét quá!”

“Không thèm để ý đến anh nữa!”

Advertisement / Quảng cáo

Cô nói xong, bước chân nổi giận đùng đùng mà đi về phía trước, áo bông dày dặn không theo gió mà động. Lý An Nhiên sờ sờ cái mũi rồi cất bước đuổi theo

“Anh sai rồi”, anh ngoan ngoãn nhận sai, chỉ tiếc Niệm Sơ còn đang nổi nóng nên không thèm để ý. Lý An Nhiên chớp mắt, giờ tay bắt được mũi phía sau áo cô, đem người cô trở lại đây

“Á!” Niệm Sơ vận vạt thân mình không ngừng tránh thoát, một bên kêu một bên quay đầu lại nắm lấy tay anh, khuôn mặt nhỏ đỏ lên. Lý An Nhiên đem người cô ôm vào lòng ngực trấn an, vỗ vai cô nhẹ nhàng dỗ dành

“Niệm Niệm, em không muốn biết hai người họ bên nhau lúc nào sao?”

Quả nhiên, người trong ngực dừng giãy giụa. Niệm Sơ trừng đôi mắt to ngập nước nhìn anh, giọng nói vừa không cam lòng lại vừa không che giấu được tò mò

“Khi nào ạ?”

Lý An Nhiên chậm rãi cười, ánh đèn màu cam khẽ chiếu lên gương mặt rực rỡ lấp lánh của anh

“Năm nhất Đại học”

“À”, Niệm Sơ có chút buồn rầu nhũn mỳ: “Em cứ nghĩ hai người họ chỉ là cùng nhau lớn lên nên thân mật như thế, không nghĩ là sẽ thành như vậy...”

Cô vừa nói vừa lắc đầu, thần sắc vô cùng rối rắm: “Thật sự rất khó tưởng tượng nha...”

Tuy rằng lúc trước thấy hai người họ bên nhau rất xứng đôi, nhưng Niệm Sơ chưa từng nghĩ Cung Uyển, Nguyễn Thư sẽ tiến xa như thế này. Tóm lại, Niệm Sơ từng nghĩ hai người họ là hai đường thẳng song song, sẽ không chen vào cuộc sống của nhau

Giống như...cô và Lý An Nhiên

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Editor: Thủy Linh

Ban đêm nhiệt độ cũng không tăng lên là bao, đi trên đường một lúc thì gương mặt cũng mau chóng trở nên lạnh lẽo. Niệm Sơ ban nãy cời khăn quàng cổ ra để trên tay, bây giờ gió lạnh thổi qua nhìn không được mà hít một hơi

Lý An Nhiên cực kỳ thuận tay mà rút khăn quàng cổ từ tay cô ra, tiếp theo quấn từng vòng quanh cổ cô, che khuất hơn nửa khuôn mặt. Niệm Sơ nhìn anh nghiêm túc, không biết phải làm thế nào

“Đi thôi.” Nhìn cô sưng sỏ, Lý An Nhiên vỗ nhẹ đầu cô, nhẹ giọng nói

“À, dạ.” Niệm Sơ hoàn hồn, ánh mắt trốn tránh, không dám đối diện anh

Hai người chậm rãi một đường đi về nhà, trong lòng đầy tâm sự

Nghỉ đông rồi khai giảng, mọi người đều có chút thay đổi. Niệm Sơ tóc dài ra phía sau lưng, mặt cũng thêm đầy đặn. Tô Lê rõ ràng cũng đã tốt hơn rất nhiều, khuôn mặt đỏ đỏ đáng yêu

Làm người ta kinh ngạc nhất là Âu Thông, cậu cao lên giống như cây bạch dương, đứng ở bên cạnh Niệm Sơ thể mà cao hơn cô cả một cái đầu

Cậu nhìn Niệm Sơ từ trên xuống, chỉ vào cô mà cười ha ha: “Lớp trưởng, cậu béo lên rồi ha ha ha”

Advertisement / Quảng cáo

“Đồ quý nhà cậu” Niệm Sơ cảm vỡ ném tới phía cậu: “Nói chuyện đàng hoàng có được không thế!”

“Ai da, mình sai rồi” Âu Thông vội vàng ôm đầu, chạy quanh phòng học bắt đầu tránh né, một bên chạy một bên xin tha: “Béo lên một chút thì cũng tốt mà, đáng yêu hơn đó oa oa”

Niệm Sơ tay chống nạnh, tức giận bốc hỏa

Học kỳ mới khai giảng không bao lâu thì chủ nhiệm lớp liền nhắc đến chuyện phân ban, chủ yếu là để cho học sinh suy nghĩ kỹ rồi đưa ra quyết định sau này. Tô Lê quay đầu lại hỏi Niệm Sơ, cô không nghĩ ngợi gì mà chọn xã hội

Cô còn nói, chỉ cần không học Vật lý cùng Hóa học là hạnh phúc rồi

Hướng hỏ cô còn là mỹ thuật sinh, học xã hội cũng càng thêm thích hợp

Nghe cô trả lời như vậy, Tô Lê nhũn mỳ tự hỏi mình vài giây lúc sau cũng không hề do dự mà chọn xã hội

Tan học, Âu Thông cùng đám bạn của cậu cũng lại đây thảo luận. Biết được lựa chọn của hai người thì cậu cũng dứt khoát quyết định chọn xã hội

Lý do của cậu là

Dù sao cái gì cậu cũng học không giỏi nên chọn cái nào đơn giản hơn một tí

Đúng vậy, Âu Thông là người không quan tâm đến việc học hành lắm, bởi vì nhà cậu khá giả, đời này không cần lo ăn lo mặc, người nhà cậu cũng cực kỳ thoải mái

Việc này làm cho Niệm Sơ – người có cha mẹ đều là giáo viên, cô thực sự rất ghen tị

Lý An Nhiên khi trở về nghe xong lý do quyết định của cô thì cũng không trách, chỉ là muốn cô thi đậu đại học, tương lai hai năm liền đều vì cái này mà nỗ lực

Hai người ngồi trên thảm nghiên cứu hồi lâu cuối cùng Niệm Sơ cũng quyết định thi vào trường Đại học Mỹ Thuật A

Là trường mỹ thuật nổi tiếng nhất cả nước

Buổi tối tới lớp học vẽ tranh, Niệm Sơ có ý ở lại một lúc để hỏi Tề Minh về việc này, bởi vì cô nghe nói thầy Tề trước kia cũng tốt nghiệp ở đây cho nên cô cảm thấy hứng thú

Tề Minh biết vậy cũng vui mừng, mấy năm nay Niệm Sơ thi về quốc nội đều đạt giải, lấy không ít bằng khen, trình độ cũng ngày càng thành thực, hơn nữa dần dần có phong cách của riêng chính mình

Nếu Niệm Sơ cứ phát triển như vậy thì tương lai cái gì cũng có thể xảy ra

Hơn nữa, bây giờ cách tuyển chọn của trường Đại học Mỹ Thuật A cũng rộng mở, Niệm Sơ vào được là chuyện đương nhiên

Học sinh trong lớp của thầy Tề rất nhiều, chỉ có Niệm Sơ kiên trì từ bé, khi vừa mới được đưa đến đây, bây giờ đã có khí chất của riêng mình

Hướng hỏ cô vẫn là như vậy có thiên phú

“Trường Đại học Mỹ Thuật A là trường mỹ thuật tốt nhất trong nước, các giáo viên đều là họa sĩ có tiếng, đặc biệt là Thành Giai, là một người lão luyện trong trường...”

Tề Minh tình tế kể cho Niệm Sơ nghe về sự tích của trường, nói mãi kim đồng hồ đã chỉ chín giờ lúc nào chẳng hay, thầy Tề nhìn đồng hồ cũng bắt đầu đi vào đoạn kết

“Ồ đó đánh giá cao thể loại tranh sơn dầu, mà em mấy năm nay vẫn luôn tài trong việc vẽ thể loại này nên việc cũng không có gì khó khăn, chủ yếu là các môn trong ban xã hội, quan trọng đến điểm thi”

“Được rồi, hôm nay tới đây thôi, hôm sau có gì thắc mắc thì lại đây hỏi thầy”

“Dạ, em cảm ơn thầy”

Advertisement / Quảng cáo

Tuổi trẻ là như vậy, tùy tâm mà động, chỉ cần bản thân mình thoải mái thì việc gì cũng làm không suy mường đến kết quả, nhưng một khi đã xác định mục tiêu cho chính mình thì luôn luôn cố gắng không ngừng

Ngay cả lúc đi học làm bài tập, đều tràn ngập sự cố gắng, từng câu từng chữ, một bút một thước, nghiêm túc đem nó khắc vào xương vào cốt, sau đó vào ngày quan trọng thì lại bung xỏa

Đằm Nhá phát hiện con gái bà đột nhiên chăm chỉ học tập lên, trước kia cũng ngoan ngoãn làm bài tập nhưng toàn là sự không kiên nhẫn, chán ghét

Hiện tại chỉ có tinh thần phấn chấn, thần thái sáng lạng

Cuối kỳ, Niệm Sơ từ top 30 vọt lên top 20 của trường, chẳng qua là vì cô đã thông minh chỉ cần chăm chỉ học tập thì sẽ làm người ta mở rộng tầm mắt

Vui nhất là Đàm Nhã, vừa được nghỉ liền lập tức mang Niệm Sơ đi ra ngoài mua sắm mấy bộ quần áo mới

Ngày hè nắng chói chang, Niệm Sơ cầm cây kem ngồi trong phòng Lý An Nhiên, một bên bật quạt, một bên cùng Tô Lê nói chuyện phiếm

Trước khi nghỉ hè, Âu Thông ý kiến lập ra một group chat thêm mọi người vào, nói là đây là cách liên lạc dài hạn. Niệm Sơ lại không nghĩ vậy, kết quả là hôm sau liền nhận được 99+ tin nhắn từ điện thoại

Một đám người nhắn không ngừng, Niệm Sơ xem lịch sử trò chuyện xong cũng hứng thú nhắn lại mấy câu, sau đó mấy người càng thêm hưng phấn, nói từ sáng đến trưa

Lý An Nhiên ngồi trên bàn sách, bên cạnh có một notebook, hầu hết thời gian anh đều nghiêm túc gõ bàn phím, lâu lâu quay lại nhìn Niệm Sơ chơi điện thoại cười ngây ngô ngồi ở trên giường

Đạo gần đây nhà máy phát điện cung cấp không đủ, vì việc làm ăn của Lý Khâm nên có một máy phát điện nhỏ, thiết bị điện trong nhà cũng hoạt động bình thường

Trong nhà Niệm Sơ liền biến thành một cái lò, không thể bật quạt hay chơi điện thoại

Bởi vì không có điện

Đàm Nhã cùng Niệm Thanh thì mở laptop bỏ tù vào kỳ nghỉ hè nên luôn ở bên ngoài, nhưng thật ra cũng không có ảnh hưởng gì đến Niệm Sơ, cô cũng chỉ có thể ôm di động qua nhà Lý An Nhiên chơi, nếu không thì cũng bị chết nóng

Niệm Sơ đang cười ngây ngô, còn lẩn trên thảm ở dưới đất, hai chân trắng nõn uốn lượn, thân mình cuộn lại như con tép riu, Lý An Nhiên nhìn không được mà lên tiếng

“Niệm Niệm, em làm gì mà ôm điện thoại cười cả một buổi sáng thế?”

“Dạ?”, Niệm Sơ từ trong màn hình ngẩng đầu lên nhìn anh, trên mặt vẫn còn ý cười: “Em cùng bạn học nói chuyện phiếm!”

“Bạn học em vui tính đến như vậy à?” Lý An Nhiên ngón trỏ nhẹ nhàng gõ bàn phím, bình tĩnh hỏi

“Rất vui, Tô Lê này, có cả Âu Thông nữa đó”

Âu Thông? Lý An Nhiên con mắt khẽ giật, trầm giọng nói: “Hôm nay làm bài tập xong rồi sao?”

“Ai da, mới ngày nghỉ đầu tiên mà, thời gian còn nhiều lắm!” Niệm Sơ tiếp tục chuyển tâm bấm điện thoại, không quan tâm đến anh. Lý An Nhiên ngấy ra vài giọt, nghĩ khi trời nồm không được, xía vào

“Đi làm bài tập”

Vừa dứt, anh lại bổ sung: “Còn chơi nữa là anh nói đi thu điện thoại bây giờ đây”

Niệm Sơ cảm thấy sợ lời nói của anh, ngẩng đầu mờ mịt nhìn thì thấy Lý An Nhiên vô cùng bình thản cùng cô đối diện, an tĩnh một cái chớp mắt, Niệm Sơ mới phát hiện anh không phải nói đùa

“Không phải đâu.. Anh tàn nhẫn như vậy sao?”

“Mau đi.”

Advertisement / Quảng cáo

Lý An Nhiên nhủ mấy liếc xéo cô một cái, từ nhỏ đến lớn cô cũng đều sợ mà làm theo. Niệm Sơ không dám phản kháng, ngoan ngoãn cất điện thoại, lấy ra vở bài tập để trên bàn

Căn phòng yên lặng, tiếng của quạt máy rất nhỏ. Lý An Nhiên nhìn người ngồi cách mình không quá 10cm mới yên tâm bắt đầu làm việc

Nghỉ hè qua đi thì vào lớp 11, phần ban xong trong lớp không ít gương mặt xa lạ. Niệm Sơ tuy rằng không cần học vật lý hóa học, nhưng toán học vẫn luôn đáng sợ như thể

Thứ sáu tan học, Lý An Nhiên đêm nay trở về, thuận đường đón cô về nhà. Niệm Sơ mang cặp sách ở trước cổng trường chờ anh

Tan học, học sinh nói liên không dứt mà ồ ạt ra, trước mắt bị màu đồng phục trắng xanh bao phủ

Niệm Sơ chán đến chết đứng ở nơi đó, tầm mắt di chuyển. Bỗng dừng ngừng lại ở nơi nào đó

Năm sáu thiếu niên tụ lại một góc, ăn mặc quần jean cùng áo thun, trên cổ đeo dây chuyền, tóc nhuộm đầy màu sắc, mái dài che khuất đôi mắt

Bên cạnh còn có mấy cô gái đang cùng họ trò chuyện vui vẻ, không biết nói gì mà trong đó một người giơ tay đập vai đối phương hai cái, người sau bắt lấy tay cô gái một cách khó chịu

Trong đó một cô gái có áo khoác đồng phục ra, lộ áo thun đen bó sát người, hình như là Tôn Lị. Niệm Sơ theo mắt tìm, quả nhiên bên cạnh là Hứa Tường

Niệm Sơ tốc đen nhánh ở phía sau người, cô mặc bộ đồng phục màu xanh trắng, thoát nhìn như nhươc ngoan ngoãn. Niệm Sơ thờ dãi nhẹ nhõm, rồi bỗng nhiên ra về

Niệm Sơ không thấy điều thuốc lá trên tay Hứa Tường

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Editor: Thủy Linh

Lúc trước Niệm Sơ vẫn còn học chung lớp với Hứa Tường, tuy rằng không nói chuyện nhiều lắm nhưng cũng xem như là quen thuộc, đặc biệt là đối với Hứa Tường, Niệm Sơ luôn có tình cảm đặc biệt

Sau này tuy rằng cùng ban nhưng Hứa Tường cùng Tôn Lị lại bị chuyển đến lớp khác. Niệm Sơ ngẫm lại, đứng là lâu rồi không có gặp lại hai người họ

Nhìn trước mắt một màn, cô lặng lẽ nhớ tới trước đây, cầm cặp sách trong tay thật chặt

Lúc trở về, Niệm Sơ luôn có chút không yên, rất nhiều lần Lý An Nhiên cùng cô nói chuyện nhưng cô không nghe được chữ gì, cho đến khi bị gõ đầu một cái mới ổn định tinh thần

“Sao anh lại đánh em?”

“Em đang nghĩ cái gì đó?” Lý An Nhiên nhủ mảy

Niệm Sơ xoa cái trán, tự hỏi vài giây, không xác định mờ mịt: “Anh có nhớ Hứa Tường ngày xưa ngồi cùng bàn với em không?”

Lý An Nhiên nghiêng đầu nhớ lại: “Là người hay cùng em đi tới căn tin đấy hả?”

“Đứng đứng đứng, là cậu ấy”, Niệm Sơ đẩy mắt không dám tin tưởng: “Em vừa mới ở cổng trường nhìn thấy cậu ấy cùng mấy tên còn đồ nói chuyện, trên tay hình như còn cầm điều thuốc”

“Sao lại biến thành như vậy nhỉ?”

Advertisement / Quảng cáo

Lý An Nhiên không có biểu tình, nhàn nhạt nói: “Thật ra thì cũng bình thường, con người ai cũng sẽ thay đổi”

“Nhưng mà khó tin quá...” Niệm Sơ lẩm bẩm tự nói

Lý An Nhiên bất đắc dĩ lắc đầu, kéo cặp cô bước chân đi nhanh về phía trước: “Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa. Hôm nay mẹ anh nấu giò heo mà em thích đấy, nhanh về thôi”

“Ồ, anh đừng có kéo cặp em”

Giữa trưa hôm sau, Niệm Sơ com nước xong cùng Tô Lê trở về phòng học, ngang qua hành lang thì thấy Hứa Tường cùng Tôn Lị mấy người cười đùa đi đến nhà vệ sinh, cô vội quay đầu nói

“Đứng rồi, tự nhiên mình nhớ ra một việc, cậu về lớp trước đi nhé!”

“Ồ...” Tô Lê còn chưa kịp phản ứng thì Niệm Sơ đã biến mất ở cuối hành lang

Hứa Tường mấy người vào nhà vệ sinh, Niệm Sơ cố ý chờ ở bên ngoài. Chỉ chốc lát, liền thấy mọi người cười đùa đi ra, ánh mắt Niệm Sơ căng thẳng, trầm ngâm hai giây thì cô lên tiếng

“Hứa Tường”

Mọi người đều kinh ngạc nhìn lại, Niệm Sơ ngưng mắt, mở miệng: “Có thể ở lại một lát không, mình muốn nói chuyện riêng với cậu”

Hứa Tường trong mắt hiện lên nghi ngờ, nói với Tôn Lị và mấy người khác: “Các cậu đi về trước đi”

Mọi người ánh mắt trên dưới nhìn quét Niệm Sơ vài giây, sắc mặt không vui rồi đi

“Cậu tìm mình có việc gì?”

Hành lang rất lớn, ngày chói lọi, sáng lóa mắt, tốp ba tốp năm học sinh đi qua. Niệm Sơ ánh mắt rũ xuống, thanh âm rất thấp

“Hôm qua mình thấy cậu trước cổng trường”

Hứa Tường sững sốt sau đó lại cười nhàn nhạt, bộ dáng như không để ý lắm

“Cái này... mình nhìn thấy cậu hút thuốc...”

“Mình chỉ đùa giỡn cùng bọn họ thôi, sẽ không hút đâu.”

Niệm Sơ phảng phất thở dài nhẹ nhõm một hơi, gật đầu: “Vậy là tốt rồi”

Hứa Tường cười khê, thân thiết khom lưng sát mặt Niệm Sơ, ghé gương mặt cô một cái: “Cậu quan tâm à”

Niệm Sơ có chút không tự nhiên mà mím môi, duỗi tay xoa má, nhỏ giọng nói: “Có hơi lo lắng...”

Hứa Tường đứng thẳng dậy, ánh mắt có chút mờ mịt. Giấy lát lại nghĩ tới điều gì rồi nghiêng đầu lo lắng nói

“Đứng rồi, chuyện này đừng nói cho ai biết nhé”

“A...” Niệm Sơ ngây người, ánh mắt lập lờ, theo sau do dự mở miệng: “Hôm qua anh An Nhiên có tới đón mình, mình lỡ miệng hỏi anh ấy...”

“Nhưng anh ấy sẽ không nói với người khác đâu! Đề mình về giải thích với anh ấy”, Niệm Sơ vội vàng bảo đảm. Sau đó sắc mặt Hứa Tường lại mất tự nhiên, tươi cười có chút tái nhợt

“Ừ, không có việc gì thì mình đi trước”

“À”, Niệm Sơ sững sốt rồi mới đáp lại: “Cậu đi đi.”

Niệm Sơ cũng nhanh chóng quên đi chuyện này, không như lúc trước, chương trình học khẩn trương lắm cô không có tâm tư làm việc khác, mỗi ngày một đường đến trường về nhà, thời gian trôi qua trong chớp mắt

Thành tích của Niệm Sơ luôn được cùng cô ở top 10, cô dần dần mới có tinh thần đến lớp về tranh

Năm trước thi về toàn quốc, Niệm Sơ đạt giải nhất nên tác phẩm của cô được đưa vào triển lãm, từ từ cũng có danh tiếng, còn có nhà xuất bản liên hệ giúp cô ra tập tranh

Niệm Sơ năm mười sáu tuổi, cuốn tập tranh đầu tiên của cô được xuất bản, còn được Kim Ca đề cử

Advertisement / Quảng cáo

Nửa tháng trước, hãng tạp chí liên hệ Kim Ca, vốn dĩ chỉ nhờ xem thử thôi nhưng không ngờ sau khi xem xong tác phẩm của Niệm Sơ liền vui vẻ đồng ý, còn nói là tác phẩm này chắc chắn sẽ nổi tiếng, thật vinh hạnh

Niệm Sơ lúc ấy nhìn màn hình di động mà đứng dậy phất lên từ chỗ ngồi, vừa lúc tiết của chủ nhiệm, thoáng nhìn Niệm Sơ có thể nói là nổi trận lôi đình

“Niệm Sơ! Đi học chơi điện thoại còn phá kỷ luật của lớp học! Phán nghịch đúng không! Đi ra bên ngoài đứng cho tôi!”

Niệm Sơ đứng lên, chột dạ mà gục đầu xuống, bả vai hướng ngoài phòng học đi ra, nhưng khoe miệng đang giương cao, khoe mắt đuôi lông mày đều là hưng phấn, giống như đang đắc ý

Cô lên giường điện thoại trong tay áo, giờ phút này đứng ngoài hành lang nhấn tin cho Lý An Nhiên

“Anh An Nhiên, em nói cái này anh sẽ không tin đâu!!!”

Bên kia nhanh chóng trả lời

“?”

“Kim Ca đề cử tập tranh của em!”

“Oa! Có phải là rất vui hay không?” Anh học theo ngữ khí của Niệm Sơ mà nhấn lại, cô nhìn chằm chằm màn hình ngây ngô cười, sau đó tiếp tục gõ tin

“Đúng vậy! rất vui, rất rất rất vui!!!”

Thư viện, Lý An Nhiên nhìn giao diện trước màn hình, trên điện thoại chột lóe, anh cầm lấy click mở, sau đó trong mắt lộ ra ý cười. Trong lúc lơ đãng ánh mắt thoáng nhìn đồng hồ, mặt mày nhăn lại

“Cho nên? Không phải bây giờ em đang ở trong lớp sao? Sao lại có thể gửi tin nhắn cho anh?”

“A...” Niệm Sơ nho nhỏ thở nhẹ một tiếng, chột dạ mà sờ sờ cái mũi, giây tiếp theo nghĩ dù sao anh cũng không ở đây, đơn giản thoải mái nhấn lại

“Em kích động quá nên nhảy một chút, sau đó bị chủ nhiệm lớp đuổi ra ngoài TvT~”

Niệm Sơ cố ý nhấn cái icon bán manh, theo sau tiếp tục giải thích: “Ồ trong lớp chán quá nên em liếc trộm nhìn điện thoại...”

“Không khí ở hành lang có tốt không?”

“Dạ? Siêu tốt..”

Niệm Sơ nhấp miệng cười, lúc sau nhìn quanh bốn phía rồi cẩn thận cất điện thoại

Tập tranh được phát hành thì doanh số vẫn luôn tăng lên, hằng tạp chí bên kia cũng cho cô đăng kí tài khoản Weibo, cho đến khi học kỳ một kết thúc, người theo dõi cũng tăng lên mấy nghìn

Niệm Sơ rất ít khi về, chỉ là ngẫu nhiên tùy tay vẽ xấu, phác thảo sơ sơ, nhưng được mọi người bình luận khen ngợi, những lúc đó cô đều sẽ trả lời lại

[Aaaaa, tác giả, hôm nay vẽ đẹp quá, tui thích lắm!!!]

Niệm Sơ: Cảm ơn ^o^

[Trời ơi tác giả, đẹp đến nức tim hà!!]

Niệm Sơ: *và tìm lại*~~

Lý An Nhiên theo dõi weibo của Niệm Sơ, nhìn thấy trạng thái của cô cũng thuận tay bấm like. Lúc này đi động thông báo vang lên, click mở ra, toàn bộ đều là tin trả lời bình luận của Niệm Sơ

Anh xem hết các câu trả lời, rồi ánh mắt nhìn về phía cách đó không xa, cô gái nhỏ đang vui đùa chơi đi động

Cô ngồi trên thảm, mặc áo cổ lông trắng rộng thùng thình, quần áo nhung, thoát nhìn mềm mại. Cô cúi đầu nhắn điện thoại, bên má có vài cọng tóc rơi xuống, lộ ra một phần da thịt trắng nõn

Toàn bộ hình ảnh

Thật dẫu đáng

Lý An Nhiên cảm thấy trong lòng nơi nào đó khó chịu, bùn rùn vô cùng, sau đó dần dần chảy xuôi hóa thành một dòng nước nhẹ nhẹ

Advertisement / Quảng cáo

Sao em ấy lại có thể đáng yêu như vậy

Nghỉ đông, Niệm Sơ tham gia tập huấn vẽ tranh, khi trở về cả người gầy một vòng, hình dáng trước kia dần ốm lại, cảm nhồn nhộn, đôi mắt càng thêm to

Lý An Nhiên có chút đau lòng nhưng Niệm Sơ lại đắc ý khoe với anh: “Thế nào? Có phải em xinh lên nhiều rồi không? Quả nhiên vẫn là gầy đi mới xinh đẹp được!”

“Nói bậy”, Lý An Nhiên nheo mắt cô, nhẹ mắng: “Béo một chút mới xinh”

“Không nghe vương bát niệm kinh”, Niệm Sơ né tránh tay anh, che tai lại nói năng hùng hồn đầy lý lẽ. Lý An Nhiên bật cười

Sau này Niệm Sơ học lớp 12, cũng không có béo lên nữa. Từ đó cô từ hái cầu nhỏ dần trở thành mỹ nữ cái thìa, bộ dáng nhiều người mơ ước

Những người gửi thư tình cho cô không hiểu vì sao mà không quá mấy ngày liền biến mất trước mặt cô, mấy năm nay bạn học khác giới bên cạnh đếm đi đếm lại cũng chỉ là Âu Thông và Triệu Vũ

Niệm Sơ mừng rỡ nhẹ nhàng, lại không biết nguyên nhân đều là nhờ người khác ra tay

Âu Thông có thể nói là canh phòng nghiêm ngặt, kiên quyết không cho người khác hái đi củ cải trắng của cậu được

Khi biết được người gửi thư tình cho Niệm Sơ, cậu uy hiếp vài câu rồi mấy người đó cũng biến mất

Nhưng cậu lại không biết, củ cải trắng từ nhỏ của cậu lại lớn lên ở trong vườn nhà người khác mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Editor: Thủy Linh

Khai giảng học kỳ một lớp 12 được 2 tháng, Lý An Nhiên dẫn Niệm Sơ đi tham quan trường Đại học Mỹ thuật A. Ngôi trường mơ ước ngay trước mắt, Niệm Sơ vô cùng vui sướng kích động

Đạp vào mắt đầu tiên chính là tên trường, cỡ chữ to dưới ánh sáng mặt trời rực rỡ lấp lánh, cô nheo lại đôi mắt, tay giả vờ như đang chụp ảnh

“Tách tách”, Niệm Sơ giả tiếng của máy ảnh

“Ngốc”, Lý An Nhiên mắng, đưa máy ảnh thật trong tay cho cô

“Xi, anh thì biết cái gì” Niệm Sơ một phen đoạt máy ảnh, giận hờn nói” “Đây là chụp ảnh bằng tim đó, anh không hiểu đâu”

Lý An Nhiên chỉ cười cười, tay vò đầu tóc cô

Vì trường Đại học Mỹ thuật A chuyên ngành mỹ thuật nên bên trong kiến trúc không chỗ nào mà không tràn ngập độ mỹ cảm, ngay cả trong sân trường còn có thể thấy được mấy bức tượng điêu khắc, đài phun nước, còn có đàn bò câu trắng

Niệm Sơ một đường chụp ảnh không ngừng, giống như vớ được cái gì yêu thích mà nhảy nhót không thôi

Hai người đi dạo đến các lớp học, bên trong còn có các học sinh đang chuyên tâm sáng tác, phòng học trống trải to lớn, bên trong đầy màu vẽ cùng với mấy bức tượng cao, học sinh đối diện bán vẽ mà chuyên chú nghiêm túc

Advertisement / Quảng cáo

“Anh An nhiên, em chưa từng thấy phòng học nào lớn như thế này luôn đó...” Cô lẩm bầm tự nói, Lý An nhiên nhìn sườn mặt của cô nghiêm túc nói: “Thì một năm sau em cũng sẽ được học ở nơi này đấy thôi”

“Đúng vậy, em nhất định phải thi đậu vào đây!”

Hai người dạo quanh trường xong cũng tới lúc ăn trưa. Nhà ăn của trường Đại học A rất nổi tiếng, quan trọng là chỉ mất mười phút từ trường Đại học Mỹ thuật A đi qua, Lý An Nhiên đương nhiên là dẫn Niệm Sơ đi

Ra tới cổng trường, Niệm Sơ đột nhiên xoay người đối với dòng chữ huy hoàng Trường Đại học Mỹ thuật A mà nói: “Sang năm gặp lại nhé”

Lý An Nhiên cười: “Được”

“Anh phiền ghê!” Niệm Sơ nhẹ nường, đẩy anh một phen. Không khí trong lành, ánh mặt trời dịu dàng, hai người cười đùa càng lúc càng xa

Đây không phải là lần đầu tiên Niệm Sơ đến trường Đại học A. Đàm Nhĩ cùng Niệm Thanh mỗi năm đều sẽ bớt thời gian để đưa cô tới đây tham quan một vòng, sau đó chỉ vào bảng hiệu to trước cổng trường nói

“Niệm Niệm, sau này con phải chăm chỉ học hành đọc sách mới có thể thi vào trường tốt như thế này”

Hai người đi thẳng đến nhà ăn, bên trong người rất nhiều. Niệm Sơ nhanh chóng kêu một phần cơm cùng Lý An nhiên ngồi xuống bàn cạnh cửa sổ

Ăn được một nửa, anh đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại, đơn giản hai câu liền kết thúc. Niệm Sơ nhìn anh tắt điện thoại xong mới hỏi: “Sao vậy anh?”

“Hội bên kia có chút việc, lát nữa ăn xong anh qua đó một chuyến”, anh nhẹ nhàng nói, Niệm Sơ chỉ biết gật đầu

Cô biết Lý An Nhiên bốn năm qua đều thi biện luận trong hội, tham gia nhiều hoạt động lớn lớn bé bé thi đấu đạt không ít cúp, tuy rằng ngày thường khí chất của anh không có gì khác nhau lắm nhưng Niệm Sơ phát hiện, miệng lưỡi anh rất sắc bén

Ngày thường hai người đùa giỡn, hoặc khi Niệm Sơ chọc anh, Lý An Nhiên luôn là vẻ mặt cười nhạt yêu thương nhìn cô. Mà hiện tại, cũng sẽ như vậy nhưng thỉnh thoảng còn chen vào vài câu

Lại còn vô cùng chuẩn xác sắc bén, làm người ta chỉ có thể nuốt nước miếng, một câu phản bác cũng không thể nói nên lời

Niệm Sơ vừa thích vừa không

Tháng 11 ở thành phố B trời trong xanh, ánh mặt trời tuy chói nhưng không nóng bức, tươi đẹp như mùa xuân. Niệm Sơ ăn uống no đủ nên tâm tình rất tốt, đi trên đường còn hát khẽ

Gió thổi tới, mùi hương dầu thông từ người cô thoảng thoảng, cô gái nhỏ mềm vậy liền, bên ngoài mặc áo lông vàng nhạt hờ hỏ, tóc dài sau lưng đen nhánh mềm mại rơi trên vai

Đuôi tóc uốn uốn, tóc mái thưa, lông mi đen nhánh xinh đẹp, gương mặt trắng như tuyết còn môi đỏ bồng. Lý An Nhiên đột nhiên muốn ôm cô vào lòng để ngửi xem ở cổ Niệm Sơ có mùi hương gì

Trong đầu óc còn chưa hạ mệnh lệnh, thân thể đã tự hành động. Lý An Nhiên duỗi tay ôm lấy bả vai Niệm Sơ, khom lưng cúi người xuống cổ cô hít thật sâu vào một hơi

“Á?” Niệm Sơ nhớ kinh hô một tiếng, còn chưa kịp mở miệng thì anh đã buông ra, làm như không có việc gì: “Niệm Niệm, tối qua em lại thức khuya về tranh đúng không?”

Mùi dầu thông trộn lẫn với mùi dầu gội

“Sao anh biết...” Niệm Sơ chợt dạ cup mắt xuống, quên mất hành động thân mật ban nãy

“Trên người em có mùi dầu thông với cả mùi dầu gội?”

“À”, Niệm Sơ nâng tay áo lên ngửi, cánh mũi nhỏ nhẹ nhàng nhấp nháy giống như một con chuột hamster

“Vậy em về nhà tắm rửa một chút nhé”, cô giương mắt mờ mịt nói

“Không cần đâu”, Lý An Nhiên nhìn cô, mở miệng: “Thơm lắm”

Hai người đến cửa của hội biện luận, bên trong đã truyền ra giọng nói khắc khẩu, là giọng nữ, nhiều phần sắc bén

Advertisement / Quảng cáo

“Quý Vi! Cậu chiếm vị trí biện như vậy cũng phải cho người khác một cơ hội thử đi! Bốn năm còn chưa đủ hay sao, tham vừa thôi!”

“A, Tần Miêu, hôm nay tôi nói rồi, cậu và mọi người ở đây nếu có thể thi biện luận đơn thì Quý Vi tôi lập tức nhường!”

“Cậu nói vậy mà được à? Chuyện này lại không phải do cậu quyết định, An Nhiên học trưởng..”

“Được rồi”, Lý An Nhiên đứng bên ngoài cùng Niệm Sơ rút cuộc nhìn không được mà lên tiếng: “Đều lớn cả rồi mà còn ở đây nhón nháo ồn ào”

Anh dừng một chút rồi tiếp tục mở miệng: “Lần này thi đấu cứ để Quý Vi tiếp tục”

Giọng nói vừa dứt, Tần Miêu lập tức tròn đôi mắt cãi lại: “Nhưng mà..”

“Năng lực của các cậu có thể đảm nhiệm phần thi đấu bình thường, nhưng lần này là thi sinh viên biện luận toàn quốc, mà năng lực của Quý Vi trong hội là giỏi nhất”

Lý An Nhiên đứng ở đó bình tĩnh giải thích, còn Niệm Sơ nghiêng đầu nhìn anh, hình như đây là lần đầu nghe anh chủ động khen người khác, lại còn là nữ

Niệm Sơ nhìn cô gái trong đám người kia, thanh tú hơn Hứa Tường, khí chất cũng không thua Cung Uyển, tự tin, mỹ lệ, hào phóng

Rực rỡ đáng chú ý như là một đóa tường vi sáng ngời

Tần Miêu nghe xong trong mắt đều là bất mãn, gương mặt trắng nõn tiêu xáo hiện lên một tia ửng hồng phẫn nộ, cô còn định mở miệng cãi lại thì bạn học bên cạnh lo lắng lôi kéo tay áo cô, lắc lắc đầu

Lừa gạt không thể đập tắt, lại nhìn Lý An Nhiên, cuối cùng oán hận không cam lòng mà dậm chân chạy ra ngoài

Mấy người khác nghệt ra, gật đầu chào Lý An Nhiên rồi cũng đuổi theo

Trong hội lúc này chỉ còn ba, năm người, xem xong lại đi làm việc của chính mình

Quý Vi đi lên trước, đến bên cạnh Lý An Nhiên ngửa đầu lên nhìn anh, đôi mắt ngập nước như tràn đầy một đám sương mù, đẹp nao lòng

“An Nhiên..”

“Cậu biết đó, mình cũng không muốn chiếm vị trí này đâu, chỉ là lần này thi đấu quan trọng cho nên...”

“Tôi biết”, Lý An Nhiên chặn họng cô, đẩy mắt trầm tĩnh, biểu tình cũng không có gì khác lạ: “Chỉ là lần sau không cần phải tranh cãi như hôm nay, rốt cuộc cũng là do tôi quyết định”

Ý là, cùng mọi người khác tranh cãi cũng vô dụng, chỉ cần biết phong độ của chính mình

Quý Vi đương nhiên hiểu, lập tức có chút hối hận, ảo não xuống con người, nếu không phải... Nếu không phải Tần Miêu nhắc tới anh thì Quý Vi tuyệt đối sẽ không cãi cò cùng cô ấy

“Được rồi, đưa tôi xem bản thảo”

Lý An Nhiên nhẹ nhàng bằng qươ đem việc này gác ra sau, cất bước đi về phía trước. Đi được vài bước thì thấy Niệm Sơ còn sững sốt tại chỗ, anh duỗi tay ôm lấy bả vai cô: “Lại ngây ngốc cái gì rồi”

Niệm Sơ lao đảo hai bước, nhanh chân đuổi kịp anh, cúi đầu nhỏ giọng lẩm bẩm: “Em không có...” Cô chỉ là trước nay chưa từng nghe thấy có một người con gái dịu dàng gọi tên anh như vậy

An Nhiên...

“An Nhiên, đây là em gái cậu sao? Bên tai lại nghe thấy giọng nói kia, Niệm Sơ ngờ ngác nhìn qua, vừa lúc đụng phải tầm mắt của Quý Vi, cô miễn cưỡng cười cười

Lý An Nhiên không đáp lại cũng chẳng phủ nhận, chỉ là vỗ đầu niệm Sơ, cảm hứng về phía chỗ ngồi cạnh cửa sổ bên kia: “Em lại đó ngồi chơi một lúc nhé, xong rồi anh đưa em về được không?”

“Được.” Niệm Sơ ngoan ngoãn gật đầu

Ghế dựa cùng chiếc bàn trắng ngà là một bộ, theo phong cách Bắc Âu đơn giản, giống cách bày trí trong phòng của Lý An Nhiên, trên bàn là một chiếc laptop màu xám

Advertisement / Quảng cáo

Ánh mắt Niệm Sơ như đi vào cõi thần tiên, bỗng nhiên ngoái đầu nhìn lại mới thấy chiếc laptop có quen mắt, cô vừa định mở miệng, người bên kia đã lên tiếng

“Niệm Niệm, máy tính trên bàn là của anh, mặt mã là...” Giọng nói anh ngừng lại, tiếp theo bình tĩnh nói: “Ngày sinh nhật của em”

“Hả???”，hai người ở đây đều là sững sờ không thôi

Quý Vi ánh mắt nho nhỏ lướt qua, đánh giá người ngồi ở chỗ cửa sổ

Cô gái nhỏ tuổi xinh xắn, như là bông hoa anh đào dính đầy sương sớm, tươi mát mẽ người, ngũ quan không phải đặc biệt xuất sắc nhưng là một vẻ đẹp không thể nói nên lời

Làm người khác liếc mắt một lần lúc sau còn muốn nhìn lần thứ hai, luyện tiếc không muốn dời đi tầm mắt

Quý Vi thu hồi ánh mắt về người bên cạnh, Lý An Nhiên đang nghiêm túc giúp cô xem bản thảo, hơn nửa sườn mặt tinh xảo lại tinh tế, trắng nõn nhìn không thấy lỗ chân lông trên làn da, mới còn có chút hồng

Thật là, thế nào cũng làm người khác không thể chống cự

Hy vọng là do cô suy nghĩ nhiều

Quý Vi an ủi mình, nhưng mà trực giác nói cho cô biết, không đơn giản là chỉ như vậy

Khả năng là cô đã gặp một đối thủ mạnh nhất từ trước tới giờ

Còn vài chương nữa thôi là hai người chính thức xác định mối quan hệ nên mình sẽ cố lướt tới đó, vì vậy mà tuần này chưa thể up NVMTE được, mọi người thông cảm nhé TvT~~~

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Editor: Thủy Linh

Niệm Sơ và một buổi trưa đều có vẻ thất thần, cô chơi máy tính chốc lát cảm thấy nhàm chán, dứt khoát ngồi bên cửa sổ, chống má nhìn phong cảnh bên ngoài, Quý Vi ngồi cách đó không xa

Lý An Nhiên đứng bên cạnh Quý Vi, khom lưng chỉ vài cái trên màn hình máy tính

“Cái này, đoạn này bỏ đi...”

“Đoạn này dùng từ không đúng, bỏ...”

Niệm Sơ không kìm lòng được mà ánh mắt lại nhìn hai người, cảnh tượng làm cho cô trong đầu hiện lên một câu: Trai tài gái sắc, trời sinh một đôi

Quý Vi thật sự... cảm giác rất tốt. So với Lạc Già năm đó còn tốt hơn nhiều ấy chứ, nếu chỉ ấy cùng anh An Nhiên ở bên nhau, chắc sẽ là một việc tốt

Niệm Sơ ngơ ngẩn nghĩ đến nhưng trong lòng như bị xé toạc ra

Tại sao, lại cảm giác không vui

Lý An Nhiên giúp Quý Vi sửa bản thảo xong đứng dậy nhìn Niệm Sơ, hai mắt cô đang mờ mịt nhìn, trước mặt phát ngốc. Anh nhăn mày lại, đi qua gõ trán cô một cái

“Lại ngẩn ra đó làm gì?”

Advertisement / Quảng cáo

Niệm Sơ lập tức tỉnh táo, ngẩng đầu lên, đôi mắt mông lung nhìn anh mềm mại hỏi: “Anh xong rồi sao?”

“Ừ, xong rồi, đi thôi”

“An Nhiên, cùng đi ăn cơm chiều đi, vừa lúc Hoắc Cảnh bọn họ kêu gặp nhau một chút” Quý Vi nhìn đồng hồ trên cổ tay dè dặt, Niệm Sơ trong óc lại có một ý niệm chậm rãi lướt qua

Quý Vi... cũng biết Hoắc Cảnh, như vậy, có nghĩa là bọn họ thường xuyên ở bên nhau

Phảng phất như vậy, Niệm Sơ cực kỳ thông thạo chớp hai mắt, hô hấp đột nhiên trở nên mất tự nhiên

“Không cần, tôi về trước” Lý An Nhiên xoa đầu Niệm Sơ, cực kỳ tự nhiên mà từ chối

“A, vậy thôi”, Quý Vi miễn cưỡng cười, tầm mắt lại dừng trên người Niệm Sơ sau đó nhanh chóng dời đi

Hai người chậm rãi đi ra ngoài, Niệm Sơ dọc theo đường đi cảm xúc đều trầm lắng, Lý An Nhiên nhìn không được mà đánh giá cô

Chạng vạng, hoàng hôn phủ đầy trời, cô cúi đầu thấp thấp, tóc đen buông xuống che hơn nửa khuôn mặt, không lộ rõ cảm xúc

Lý An Nhiên vuốt tay, vén tóc cô ra sau tai

“Em làm sao vậy? Cả buổi trưa đều ừ ừ oái, em mệt sao?”

Niệm Sơ vẫn không ngẩng đầu lên, qua một hồi lâu mới mở miệng: “Anh An Nhiên, chị Quý Vi rất thân với bọn anh sao?”

“Bọn anh?” Lý An Nhiên hỏi lại

“Không phải chị ấy cũng quen với anh Hoắc Cảnh à?”

“À, là bạn cùng lớp với bọn anh”

“Ồ”, Niệm Sơ hồi lâu mới chậm rãi lên tiếng, tiếp theo vờ như không có việc gì, hỏi: “Tại sao trước đây em chưa từng thấy chị ấy?”

“Bạn cùng lớp anh nhiều như vậy, sao em có thể gặp hết được?” Lý An Nhiên nhui mày, có chút nghi hoặc hỏi lại

Niệm Sơ: “....”

Thứ hai đến trường, Niệm Sơ vẫn luôn rầu rĩ không vui. Tô Lê hỏi cô vài lần nhưng đều không có kết quả. Đến giữa trưa, rốt cuộc Niệm Sơ cũng tự mình nói ra

“Tô Lê” Niệm Sơ nhủ mày, về mặt nghiêm túc gọi, Tô Lê lập tức ngồi thẳng thân mình, nghiêm túc lắng nghe: “Có!”

“Cậu nói xem.”

“Nếu anh của cậu có bạn gái, thì cậu sẽ ghen không?”

“A..” Tô Lê về mặt nghiêm túc tự hỏi, ngay sau đó gật gật đầu: “Đương nhiên là sẽ ghen, sợ bạn gái của anh ấy giành mất tình yêu thương của anh ấy cho mình luôn!”

“Nhưng mà..” cô lại nói: “Mình cũng sẽ chúc anh ấy hạnh phúc!”

“Cho nên.. vẫn sẽ cảm thấy mất mát đúng không?” Niệm Sơ tổng kết lại

“Đúng vậy!”

Vậy là đúng rồi! Niệm Sơ về mặt như trút được gánh nặng, tâm tình nhẹ nhàng đi không ít. Nhưng buổi chiều, cô thấy trạng thái của Hoắc Cảnh trên vòng bạn bè lại không vui

[Bạn cũ gặp lại, hết sức vui vẻ <3<3 <3]

Phía dưới là một bức ảnh chụp chung, đại khái là bảy tám gương mặt xa lạ, có nam có nữ, hẳn là bạn cùng lớp trước đây. Ánh mắt Niệm Sơ dừng lại ở chính giữa bức ảnh

Đó là Lý An Nhiên ngồi cùng với Quý Vi

Hai người ngồi trên ghế dưới ánh đèn màu cam ấm áp, vừa lúc đều mặc áo thun trắng. Lý An Nhiên có chút lười biếng dựa ở trên ghế còn Quý Vi hơi nghiêng người về phía anh, nghiêng đầu cười tươi đẹp

Niệm Sơ cứ nhìn chăm chăm bức ảnh một hồi lâu sau đó mới tắt màn hình

Advertisement / Quảng cáo

Màn hình điện thoại phẳng phất ra gương mặt Niệm Sơ lúc này, mặt không cảm xúc, đáy mắt đen tối, khóe miệng trĩu xuống

Thật khó xem

Niệm Sơ cố gắng cười gượng, cất điện thoại nhưng trong đầu lại đột nhiên nhớ lại một hình ảnh

Cung Uyển và Nguyễn Thu hôn nhau

Không được, cô nhanh chóng bùng tỉnh, lắc lắc đầu bước nhanh đi về phía trước

Thi biện luận chính cùng ngày thứ bảy hôm đó

Thật ra không phải vì việc này mà trường cho nghỉ, bởi vì đúng lúc mạch điện bị hư, cả trường được nghỉ một ngày, chủ nhật học bù. Sau đó, Niệm Sơ ma xui quỷ khiến lên xe buýt đến trường Đại học A

Thời tiết trong veo như cũ. Bởi vì là trạm đầu tiên nên Niệm Sơ lên xe ngồi riêng cả một ghế lớn, cô chọn một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, sau đó ôm cặp sách nhìn ra bên ngoài đến phát ngốc

Trường Đại học A cách thành phố một đoạn. Xe không biết xóc nảy bao lâu, dần dần người chen chúc đi lên

Niệm Sơ nhìn ra phong cảnh lạ mắt ở bên ngoài, trong đầu trống rỗng, đắm chìm ở thế giới riêng của chính mình, đến khi nghe tiếng náo nhứ bên cạnh

“Giới trẻ ngày nay mất mùa hết rồi hay sao mà không thấy có một người già đứng ở đây?”

Niệm Sơ bỗng nhiên bùng tỉnh, ngẩng đầu nhìn lại, không biết khi nào mà bên cạnh cô có một người phụ nữ ăn mặc thời thượng đang đứng

Lời nói vừa dứt, toàn bộ người trên xe đều nhìn lại đây, có ánh mắt khiển trách, có ánh mắt như đang chờ kịch vui, còn có ánh mắt đầy lạnh nhạt

Niệm Sơ nhận thấy hình như là đang nói cô, cô lịch sự nhin xuống, lập tức đứng lên, nhắc cặp sách chừa đẩy sách vở

“Xã hội bây giờ tàn quá rồi, một đám người trẻ tuổi mạnh khỏe cũng không biết chủ động nhường chỗ ngồi, đợi người khác nhắc mới đứng lên, một chút tự giác đều không có...”

Người phụ nữ kia còn đang mắng kịch liệt, thân mình lại chờ đợi Niệm Sơ đứng lên rồi định tức ngồi vào, trên mặt còn là vẻ thần nhiên. Không biết vì sao, Niệm Sơ cảm thấy hành động này quá xấu xí

Động tác của cô ngưng lại, ngược mắt lảng lảng nhìn người nọ

“Bác gái, xin hỏi bác đã ngoài 60 rồi sao ạ?”

“Chưa qua 60 thì chưa phải là người già, nếu không bác cho cháu xem chứng minh thư đi?”

Niệm Sơ nói xong, bình tĩnh ngồi lại chỗ cũ, ngoan ngoan ôm lấy cặp sách, thấy bác gái kia về mặt như đang gặp quỷ còn định la lối khốc lốc, cô lấy đi động ra quơ quơ trong tay

“Bác gái, xin bác đừng la lối khốc lốc trước mặt mọi người, nếu không cháu gọi cảnh sát đây”

“Đặc biệt là phá rối trật tự nơi công cộng, cần phải làm việc với cảnh sát.”

Niệm Sơ về mặt lạnh nhạt, hù bà ta trong lúc nhất thời không dám mở miệng. Theo sau, phản ứng bà ta lại hùng hổ, Niệm Sơ nhìn như không thấy, lấy tai nghe ra từ trong túi đeo vào, tiếp tục thưởng thức phong cảnh ngoài cửa sổ

Một vòng lúc sau, xe cũng đã đến trạm. Bác gái kia đã sỏm xuống xe, Niệm Sơ ôm cặp sách chậm rãi đi xuống, đáy lòng áp lực hoảng loạn đột nhiên giảm đi rất nhiều

Coi như là học tập một chút

Đúng vậy, chính là học tập

Cô đeo cặp sách ngẩng đầu mà bước đến lễ đường

Cuộc thi biện luận vừa mới bắt đầu, chủ tịch đang đọc diễn văn. Niệm Sơ từ phía sau tay chân nhẹ nhàng đi vào tìm chỗ ngồi, sân khấu rất rộng lớn, cô thấy Quý Vi đứng ở phía bên phải

Hôm nay Quý Vi mặc áo sơ mi trắng, tóc dài cột bóng như đuôi ngựa, trên mặt trang điểm nhẹ, toàn thân tỏa ra sự tươi trẻ

Lý An Nhiên là người tranh biện thứ tư, anh đứng đầu hàng, cùng Quý Vi mặc áo sơ mi trắng, anh có hơi cận thị nên hôm nay đeo kính, bảy giờ đang hip mắt nghiêng đầu nhìn về phía màn hình, đẹp một cách phi thường

Niệm Sơ nhìn anh đang ngồi ở trên đó mà tim đập rộn ràng

Bên Quý Vi bắt đầu lên tiếng, giọng nói đầy nhịp điệu, thần sắc tự tin kiên định, cả người tỏa ra một loại mị lực

Advertisement / Quảng cáo

Niệm Sơ ở phía dưới ngồi thẳng thân mình, đôi mắt không chớp nhìn vào người nọ trên đài

Quý Vi lên tiếng kết thúc, mọi người liền vỗ tay như sấm. Niệm Sơ đem cặp sách từ vai xuống để ở đầu gối, đôi mắt buông xuống, uể oải ỉu xiu, ngón tay vô thức nhéo cặp sách

Cuộc thi kết thúc, người xem lục đục đứng dậy rời đi. Niệm Sơ sợ bị phát hiện, xen lẫn với mọi người đi ra ngoài. Bên ngoài vừa lúc mặt trời lặn, trên trời có một khoảng hồng, ánh sáng màu cam hồng từ nơi không xa xuyên qua tán lá cây, chiếu lên những bậc cầu thang

Niệm Sợ mang cặp sách nặng, cảm giác như mình đang bị đè ép bởi một tòa núi lớn vậy

Ngồi một đoạn dài trên xe buýt, Niệm Sợ rút cuộc cũng về tới nhà, đem thẻ xác và tinh thần đều một chính mình ném lên giường. Nhắm mắt lại, trong đầu chỉ hiện lên hình ảnh của Lý An Nhiên và Quý Vi

Phối hợp rất ăn ý, trong một lúc tinh cở chạm mắt nhau còn nhìn nhau cười, khóe miệng sáng lạn đến chói mắt. Niệm Sợ kêu rên một tiếng, đột nhiên từ trên giường ngồi dậy

Cô mở ra bản vẽ, bắt đầu chuyển tâm

Đến lúc chân trời hoàn toàn là màu đen, vẽ xong một bức tượng, Niệm Sợ tâm tình cũng nhẹ nhõm hơn, cô xoa xoa đôi mắt, ngồi trước bản vẽ nhẹ nhàng thở dài một hơi

Lý An Nhiên phát hiện từ khi cuộc thi biện luận vòng một kết thúc, Niệm Sợ lâu rồi cũng chưa có gọi điện cho anh

Anh tưởng là vì cô muốn tập trung ôn thi, nhưng cho đến hôm chủ nhật, anh cũng không nhận được tin gì

Lý An Nhiên nhìn chăm chăm dãy số trên di động, nhấn gọi

Vậy là đã đi được nửa bộ truyện rồi này, mình nghĩ là đến gần cuối tháng 12 cũng sẽ hoàn thành thôi, cảm ơn mọi người đã ủng hộ mình từ lúc bắt đầu cho đến tận bây giờ <3

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 31

Editor: Thủy Linh

Đồ đồ hai tiếng, điện thoại đã được nhận

“Niệm Niệm, em thi xong chưa?”

“Hôm nay vừa xong.”

“Thi ra sao?”

“Chưa biết”

“Em ăn cơm chưa?”

“Bây giờ ăn, em cúp máy đây”

Lý An Nhiên nghe tiếng điện thoại cúp, mặt lộ vẻ suy tư, cảm thấy...hình như đã xảy ra vấn đề nơi nào đó.

Niệm Sợ cảm thấy chính mình không chú ý đến Lý An Nhiên nữa thì tâm tình sẽ bình thản hơn rất nhiều, cũng không biết bắt đầu từ khi nào, cảm xúc cũng sẽ thường xuyên vì anh mà thấp thỏm, loại cảm xúc này thật lạ, cũng khác thường, ảnh hưởng nghiêm trọng đến kết quả học tập của cô

Advertisement / Quảng cáo

Niệm Sợ không muốn suy nghĩ nhiều về cảm xúc không tên này, biện pháp duy nhất của cô là cách xa một chút, xa đến khi không nghe thấy giọng nói của anh, không nhìn thấy gương mặt quen thuộc của anh

Niệm Sợ bỏ thói quen hay vào vòng bàn bệ của anh, cũng bỏ thói quen hay chia sẻ việc lớn nhỏ với anh, cũng bỏ luôn cả thói quen mỗi lần nhắc tới anh tinh thần lại vui vẻ

Trên đường Lý An Nhiên trở về hơn hai lần, Niệm Sợ đều không biểu hiện gì bất thường, chỉ là cổ tình phớt lờ dấu vết của Quý Vi, ít khi ở chung với anh

Tháng 11 trở trời, thời tiết đột nhiên hạ nhiệt độ, Niệm Sợ bị cảm. Sau đó cô bị mệt mệt mãi cả tuần, rốt cuộc cuối tuần được nghỉ mới đi bệnh viện

Cùng ngày mưa dầm kéo dài, Niệm Sợ không cần Tô Lê đi cùng, cô một mình đi đến phòng khám

Mặt đường ướt dầm dề, nơi nơi đều là vũng nước nhỏ. Niệm Sợ cầm dù thật cẩn thận đi trên đường, đại khái mười phút là đã tới nơi

Đi đến cửa bệnh viện, Niệm Sợ ở dưới mái hiên, mặt dính đầy nước, cắt dù rồi đi vào bên trong. Ở bàn hướng dẫn lúc sau liền ngồi xuống ghế dài chờ bác sĩ kêu tên

Đây là một phòng khám nhỏ chỉ có một tầng, hàng lang cuối còn có phòng giải phẫu. Giờ phút này đèn sáng, bên ngoài thừa thớt ngồi vài người, bác sĩ ngồi ở trong văn phòng bên cạnh

Đình, một tiếng giòn vang, thang máy cuối hành lang mở cửa ra, một bác sĩ cầm mâm đi ra. Niệm Sợ trong lúc lơ đãng giương mắt nhìn qua, theo sau lập tức dừng lại

Ánh đèn trắng bạch, vách tường loang lổ, một lớp sơn màu xanh bong ra từng mảng. Hứa Tường cúi đầu chú ý dưới chân, nâng Tôn Lị sắc mặt tái nhợt chậm rãi đi ra

Tôn Lị ánh mắt mờ hồ, đôi tay che phía bụng, trên trán ướt đầy mồ hôi dính trên tóc mái, trên nôi tái nhợt, cả người thoát nhìn suy yếu lại thống khổ như vừa mới trải qua một việc đáng sợ

Niệm Sợ cả kinh nói không nên lời, ngơ ngác nhìn mà quên dời đi tầm mắt, lúc này bên tai có giọng nói nhỏ nhỏ

“Trời ạ, nhỏ tuổi như vậy mà lại đây phá thai, thật là tạp nghiệt mà..”

“Hình như là còn chưa vị thành niên nữa đó”

“Ôi trời..” Vài tiếng thờ dài, cùng với lắc đầu

Niệm Sợ nắm chặt đầu ngón tay để trên đầu gối, hô hấp ngưng lại

“Niệm Sợ...?” Hứa Tường dừng lại bước chân, ánh mắt thẳng tắp nhìn lại đây, thần sắc khó nén mà kinh ngạc, sau đó tầm mắt lập tức di chuyển qua Tôn Lị bên cạnh

Tôn Lị như gặp một việc cả kinh, hoảng sợ mờ to hai mắt, tiếp theo cúi đầu không nói một lời nhanh bước rồi đi, lực độ dưới chân lại phù phiếm, bóng dáng khổ cực

Niệm Sợ như cũ ngồi ở chỗ kia, mặt đầy khiếp sợ sợ hãi

Cô nhớ lại một tháng trước, Tôn Lị, Hứa Tường bọn họ đã từng trốn học mà bị phê bình trước toàn trường, lúc đó Niệm Sợ ở trong ban cờ đỏ cũng giống như hôm nay, không thể tin được

Nhưng đã rất lâu rồi bọn họ không có nói chuyện với nhau, những điều quen thuộc cũng sớm trở nên vô cùng xa lạ, Niệm Sợ không có lập trường cũng không có lý do gì lại đi can thiệp

Cô lúc ấy chỉ cho rằng chỉ là trốn học

Nhưng trường học lại đồn đãi sôi nổi

Bỏ học, bỏ nhà theo trai, theo những người ra ngoài lêu lổng

Niệm Sợ vẫn theo lập trường như cũ, bởi vì cô tin tưởng, Hứa Tường là người thông minh như vậy, nhất định sẽ không sa đoạ đến bước này

Cho rằng những việc đó chỉ xuất hiện trên TV hay tiểu thuyết mà mấy người rảnh rỗi kể lại, thêm mắm thêm muối, nghe nhầm đồn bậy, cuối cùng lại không biết sự tình ra sao

Niệm Sơ cảm thấy những việc như vậy không có khả năng tồn tại trong cuộc sống của cô

Nhưng mà hôm nay, cô hoàn toàn thức tỉnh

Bác sĩ khám xong, cho cô một túi thuốc mang về nhà. Trên đường mưa đã tạnh nhưng bầu trời vẫn âm ảm như cũ, mây đen giăng đầy, trên đường người thưa thớt, gió lạnh thổi tới mang theo một trận hù quạnh

Advertisement / Quảng cáo

Ban đêm, Niệm Sơ uống thuốc xong lên giường, nhớ tới sự việc xảy ra lúc ban ngày, lại nhin không được mà mở ra đi động nhìn chăm chăm cái tên quen thuộc kia, vài giây sau, quyết định tắt điện thoại, để trên tủ đầu giường, tắt đèn đi ngủ

Thứ hai đi học, Niệm Sơ cố ý đi qua lớp của Hứa Tường nhìn vài vòng, thấy chỗ ngồi của Tôn Lị trống không, cô hỏi vài bạn học, nói là xin nghỉ

Sau lại mấy ngày đều là gió êm sóng lặng, giống như hôm ấy ở bệnh viện chỉ là ảo giác của Niệm Sơ

Nhưng mà chuyện này lại giống như một cái hồ đen, mặc dù đã chôn ở góc sâu nơi đáy lòng nhưng vẫn làm cho cô hoảng loạn

Cho đến một ngày, hôm ấy là tiết tự học chiều thứ sáu, hai bạn học ngồi ở phía sau nói nhỏ, về việc phá thai, yêu sớm, lúc sau mọi người thảo luận ngày càng nhiều

“Thật hay giả?”

“Tôn Lị sao?”

“Đúng vậy, chính là cậu ấy, không phải lúc trước còn trốn học một tuần sao? Không chừng chính là hôm ấy xảy ra chuyện.”

“Trời à, thật đáng sợ”

“Đúng đó, mình không nghĩ là sẽ xảy ra ở trường mình!”

Niệm Sơ lúc này đang ôm sách luyện tập từ bên ngoài bước vào, nghe rõ nội dung mà mọi người đang bàn tán thì sắc mặt trắng bệch, cô lập tức buông đồ trong tay, đi đến đám người đang tụ tập

“Sao các cậu biết được?” Niệm Sơ trừng mắt, biểu tình nghi hoặc, giọng nói khê run lại không xác định

“Toàn trường đang truyền khắp tin này”, người khởi đầu câu chuyện trả lời, ngẩng đầu nhìn cô với vẻ mặt đương nhiên: “Mọi người đều biết, chắc chắn là thật!”

“Là ai nói?” Niệm Sơ cố gắng trấn an tinh thần, hít sâu một hơi lại hỏi

“Không biết nữa...” Người nọ nói: “Dù sao lúc mình nghe thấy thì mọi người cũng đã biết trước rồi”

Niệm Sơ đầu ong ong, cô không dám tưởng tượng, nếu giáo viên biết được thì hậu quả sẽ ra sao

Hơn nữa lúc ấy ở bệnh viện cũng chỉ có Niệm Sơ chính mắt nhìn thấy, Tôn Lị có cho rằng là do cô hay không? Niệm Sơ chau mày, tâm loạn như ma

Sự việc bắt đầu ồn ào, nghe nói có một lần Tôn Lị đến trường học, trực tiếp thu dọn đồ của mình về nhà

Bàn luận đúng nửa tháng thì câu chuyện kết thúc bởi việc Tôn Lị thôi học, nhưng cứ mỗi lần kỷ niệm đông tới, một ngôi trường nổi tiếng như vậy, từ trước đến nay vẫn là các thành tích tốt, lần đầu tiên xuất hiện bộ dạng bị gièm pha

Vì vậy mà nhà trường tổ chức đại hội giáo dục tự trường, trong đó vô số lần ẩn ý nhắc tới nữ sinh muốn bỏ học sẽ tự tôn tự ái, không được lạc lối

Ngay cuối của kỳ nghỉ đông, Niệm Sơ ôm cặp sách về nhà thì gặp Hứa Tường ngay cổng trường, Hứa Tường như là chẳng bị ảnh hưởng gì, bên cạnh là hai người khác vừa nói vừa cười, khí sắc không tồi

Hai người đi về phía trước, Hứa Tường như là mới nhìn thấy Niệm Sơ, gật đầu chào hỏi với cô một cái

Niệm Sơ cũng dương khóe miệng cười cười

Lý An Nhiên lại đẩy đón cô, sau khi thực tập ở công ti của Lý Khâm, Lý Khâm cố ý mua cho anh một chiếc xe, anh đương nhiên là đã có bằng lái. Lúc này ở trước mặt là chiếc xe màu đen đơn giản, Niệm Sơ trợn trắng mắt

Cô mở cửa xe, ngồi trên ghế phụ giải kỳ đại an toàn, cúi đầu nói: “Anh An nhiên, đây là xe mà chủ mua cho anh à, thật đúng là mộc mạc chỉ bằng đi bộ đi?”

Lý An Nhiên cầm tay lái, ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ, có chút bất đắc dĩ mà cười: “Tại anh muốn đẩy chứ, ba anh định mua Porsche Lamborghini kia kìa”

“.....”

“Trên thế giới này đâu cần phải có những thứ xa xỉ đó”

Lý An Nhiên nhìn gương mặt bánh bao kia mà muốn nheo một cái, nhưng đành nhịn, khởi động xe rồi đi, gần đây cô đều tạo khoảng cách với anh, không khí hiện tại tốt như vậy anh không dám mạo hiểm

Advertisement / Quảng cáo

Bên trong xe lại yên tĩnh, Niệm Sơ ánh mắt nhìn chăm chú vào phía trước, trong tay lại bắt đầu nheo nheo cặp sách, hồi lâu lại mở miệng: “Thật ra lần trước có chuyện em không nói với anh”

“Ừ?” Lý An Nhiên hơi nghiêng đầu, trong ánh mắt, Niệm Sơ ngời sáng lấp, thần sắc có chút từng quẩn, anh chậm tốc độ lại, nghiêm túc lắng nghe

“Lần trước bị cảm, em có đi khám gặp được Hứa Tường dẫn Tôn Lị đi phá thai”

Lời này vừa nói ra, Lý An Nhiên liền kích động: “Có phải là Hứa Tường em từng nói qua không?”

“Đã là vị thành niên chưa?”

“Hình như là chưa...Em không biết nữa, cậu ấy đi học sớm hơn em 1 năm”, Niệm Sơ cảm xúc rối bời, cô rũ xuống con ngươi nhìn chăm chăm mũi chân, giọng nói thấp thấp, nhìn như ứa ỉu xiu

“Nhưng không lâu sau đó, việc này liền truyền khắp trường, Tôn Lị cũng đã thôi học rồi”

Lý An Nhiên trầm tư, một chút nghĩ tới vấn đề mấu chốt: “Chuyện đó ngoài em và Hứa Tường ra còn có ai biết không?”

“Em không biết...” Niệm Sơ ngửa đầu mở miệng: “Nhưng em không nói cho một ai hết.”

“Đừng nghĩ nhiều”, Lý An Nhiên cuối cùng vẫn đuổi tay xoa đầu Niệm Sơ, cúi người qua nhìn chăm chú vào đôi mắt cô an ủi: “Mọi việc đều xảy ra rồi, huống hồ còn không liên quan tới em, em chỉ là người ngẫu nhiên chứng kiến mà thôi”

“Dạ..”, Niệm Sơ thấp thấp lên tiếng, cô không giận dỗi đẩy tay anh ra như những lần trước

Lý An Nhiên có chút quyến luyến mà hồi lâu mới chậm rãi rút tay về

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Editor: Thùy Linh

Vào kỳ nghỉ đông, Niệm Sơ gặp Tôn Lị ở bên ngoài được một lần, cô cùng một đám con trai ngồi xôm một góc hút thuốc, hít mấy nhả khói nên khuôn mặt không rõ ràng, chỉ là khí chất không còn ngây ngô như hồi xưa nữa

Niệm Sơ chỉ nhìn một lần rồi rụt mắt lại, nhưng mà Tôn Lị hình như đã phát hiện ra, tầm mắt tiến đến gần, Niệm Sơ bỗng nhiên đổi mắt cô, lạnh lẽo tới mức trong lòng khẽ run

Mùng một tết, Niệm Sơ như thường lệ qua nhà Thư Giai chúc tết, ngoan ngoãn chúc phúc sau đó được hai bao lì xì to, cô thuận miệng hỏi Lý An Nhiên, được cho biết là anh còn chưa rời giường

Niệm Sơ nhớ đến quà tết của anh, lập tức chạy nhanh lên lầu, giày dẫm đến rung động các bậc cầu thang, Thư Giai ở phía sau nhìn bóng dáng cô mà lắc đầu cười

Đã lớn thêm một tuổi mà vẫn còn trẻ con như thế

Niệm Sơ nhẹ nhàng mở cửa, cô biết căn phòng của anh không bao giờ khóa vì cô thường xuyên qua đây chơi

Căn phòng rất ấm áp, tấm màn che kín mít nên có chút tối tăm. Niệm Sơ nhìn thân ảnh ở trên giường, trong chăn phồng lên một khối, gương mặt kia khẽ hở ở trong chăn bông, lộ ra một đầu tóc rối

“Rời giường thôi!” Niệm Sơ nháy qua, ở bên tai anh hét lớn một tiếng. Như một đạo sấm sét nổ bên tai, Lý An Nhiên đột nhiên từ trong mộng bừng tỉnh mở mắt ra, liền nhìn thấy Niệm Sơ khuôn mặt nhỏ đang tươi cười

Ý thức còn chút mờ hồ, Lý An Nhiên theo quán tính ôm cô, đem người đè ở dưới thân cách một lớp chăn, đầu cọ cọ ở cổ Niệm Sơ, nói mờ: “Niệm Niệm, đừng nháo, để anh ngủ thêm một chút!”

Trước kia Niệm Sơ thích nhất là dọa anh như vậy, Lý An Nhiên chỉ cần quần chăn lên người rồi liền an tĩnh vài phút. Anh khép mắt, lại cảm thấy khác thường, trong lòng nhảy dựng lên

Advertisement / Quảng cáo

Trời đất, Lý An Nhiên mở chớpàng mắt, lại phát hiện phía dưới người nọ đang trừng mắt nhìn anh, vẻ mặt kinh hoàng

Anh lập tức ngồi dậy, hít sâu một hơi, giờ tay xoa giữa mày: “Xin lỗi em Niệm Niệm, anh tưởng là..” Tưởng là cái gì? Tưởng cô vẫn còn nhỏ mà không kiêng nể gì cùng anh ngủ chung sao?

Lý An Nhiên cười khổ

Niệm Sơ rõ ràng cũng nhớ lại chuyện cũ, cô miễn cưỡng cười cười, chỉ cửa phòng: “Anh..anh rời giường đi, em..em về nhà trước đây”

Không đợi anh trả lời, cô đã chạy trốn chết

Niệm Sơ chạy ra bên ngoài, không khí lạnh phát vào mặt cô, Niệm Sơ hít sâu một hơi lạnh thấu xương hàm rồi tới phổi, trái tim trong lồng ngực lại bắt nhảy nhót

Hình ảnh Lý An Nhiên vừa tỉnh ngủ, lâu nay cô chưa từng thấy qua

Bộ dáng mặc đồ ngủ, hai mắt long lanh nước, quần áo hỗn độn lộ ra xương quai xanh, tóc mái lộn xộn trên trán

Cực hạn mê người

Rõ ràng là thường xuyên gặp mặt nhưng sao lại thấp thòm thế này

Niệm Sơ hốc mắt uon ướt, mũi đỏ lên

Mười tám tuổi năm nay, cô trải qua tuổi dậy thì nấn cảm tự ti, rốt cuộc cũng hiểu được việc thích một người

Vì một người mà bỗng dưng đau lòng, bởi vì có chút chuyện về anh cũng trở nên nấn cảm nghi hoặc, vì anh mà thay đổi bản thân mình

Thích một người thì bản thân cũng sinh ra hai tính cách, một cái là tự tin đối mặt với người khác, một cái là chính mình cảm thấy thấp kém khi đối diện với anh

Niệm Sơ không thích bộ dáng này của mình, vì thế mà cực lực thay đổi bỏ đi, không thích anh nữa

Cuối học kỳ, bình tĩnh đến không hề gọn song, những cảm xúc đó cũng chỉ nhất thời, mỗi ngày cô đều lững lờ học tập, vẽ tranh

Sinh hoạt giống như là một ly nước sôi để nguội, nhạt nhẽo vô vị, rồi lại làm người vô cùng bình tĩnh

Ngày thi đại học, Lý An nhiên lái xe, mọi người đều đưa cô đi thi. Niệm Sơ ôm cặp sách, cả người rất bình thản. Đến trường thi, Niệm Sơ nói xong với Đàm Nhã, Thư Giai, cuối cùng mới đi tới trước mặt Lý An Nhiên

“Cổ lên”, Lý An Nhiên khom lưng xoa đầu cô, nhẹ giọng mở miệng. Niệm Sơ gật đầu, sau đó đột nhiên duỗi tay ôm lấy anh

Lý An Nhiên sững sốt, đang định ôm lại thì Niệm Sơ đã buông lỏng tay ra

“Em đi vào đây”, cô ngưỡng mặt lên cười nhạt, Lý An Nhiên gật đầu, ngửi khí trịnh trọng nói: “Cổ lên.”

“Dạ!”

Thi xong, Lý An Nhiên còn kiểm tra giúp cô, so với nguyện vọng một là Đại học nghệ thuật A thì điểm của cô còn nhiều hơn 10đ, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm

Niệm Sơ ở nhà ngủ suốt hai ngày, cuối cùng nhận được liên hoàn cuộc gọi điện từ Âu Thông mới ra cửa ngấm ánh sáng mặt trời

“Cậu không bắt máy, bọn mình còn đang định tới tận nhà luôn đấy!” Cô vừa vào cửa, Âu Thông liền bắt đầu hùng hổ quở trách, Niệm Sơ duỗi lý tùy ý nghe cậu mắng, tìm chỗ ngồi

“Cả đời mà lờ lẩn liên hoan tốt nghiệp thì cho cậu hối hận chết luôn!” Âu Thông ngồi bên cạnh cô lải nhải

Niệm Sơ thờ dãi, tự mình rót chén trà cho cậu

Dần dần các bạn học cũng tới đông đủ, không một ai vắng

Vứt đi hình tượng thường ngày, mọi người đều ồn ào nhốn nháo, còn có bạn học suốt ba năm im lặng giờ đây lại bắt đầu hét lớn

Niệm Sơ xem đến trợn mắt há hốc mồm, cảm giác đây mới là bạn cùng lớp ba năm chân thật của cô

Advertisement / Quảng cáo

Rượu vui đi một nửa, không ít người đã hơi say nhưng mọi người như cũ vẫn nhiệt tình. Com nước xong vẫn tiếp tục đi ca hát, một đám người mênh mông cuộn cuộn, người một đầu tới một đầu chơi xúc xắc đoán số, vui vẻ vô cùng

Niệm Sơ hôm nay học được rất nhiều kỹ năng mới, còn làm rất nhiều việc trước kia chưa từng dám làm, như lần đầu uống rượu, lần đầu chơi đoán số, lần đầu chơi xúc xắc

Còn có.. lần đầu từ chối cuộc gọi của Lý An Nhiên

Niệm Sơ đã ra ngoài tiếp anh vài cuộc, tuy rằng trời gần về đêm, nhưng là người đã vị thành niên, cô cảm thấy chính mình vẫn có quyền lợi này

Vì thế lần này anh lại gọi điện tới, Niệm Sơ khẽ cắn môi, nhún tư chỗi

Có lẽ là do còn hay tái những cảm xúc không rõ nơi đáy lòng nên khi làm việc này cô rất vui sướng trong lòng

Niệm Sơ ôm microphone, cười đến vô cùng kiểu diễn, hát đến say mê

Rạng sáng một giờ, đã có vài người bắt đầu xuống sân khấu. Niệm Sơ lại là càng uống càng tỉnh, tinh thần phấn khởi cùng Tô Lê, Triệu Vũ chơi hăng say

Đột nhiên, trong phòng tối lại, đèn tròn màu sắc rực rỡ xoay tròn tạo ra những điểm âm màu vàng sáng. Cùng lúc đó, âm nhạc đổi thành một khúc nhạc dạo

Mọi người dừng lại động tác, ngửa đầu nhìn về phía người đang cầm microphone

Âu Thông mặc áo thun trắng đơn giản, đứng giữa phòng, khoe miệng cậu đang cười vô cùng sáng khoái

Tiếng ca theo microphone chậm rãi phát ra, phảng phất như mang theo một loại ma lực làm căn phòng âm ỉ bấy giờ lại im lặng. Niệm Sơ nhìn cặp mắt đen nhánh kia, một tia khác thường từ đáy lòng bốc lên

“Lúc đồng tiền, hàng mi dài, là những gì em có, làm anh không ngủ được, nhớ đến những lúc em mỉm cười. Em không biết em quan trọng như thế nào đối với anh, có em, cuộc đời anh trở nên hoàn thiện...”

Ca khúc đang dẫn đi tới đoạn cao trào, ánh mắt Âu Thông nhìn thẳng tập về phía Niệm Sơ, lời bài hát chạy trên màn hình to lớn, mọi người bắt đầu nhón nhào

Ai mà không biết Niệm Sơ có một đôi lúm đồng tiền, hàng mi dài

Quả nhiên, bài hát kết thúc, Âu Thông nắm chặt microphone, tâm trạng thần nhiên lại chân thành tha thiết, âm thanh trong trẻo vang ra khắp phòng

“Bài hát này tặng cho lớp trưởng, người mà mình yêu mến nhất lớp”

“Niệm Sơ, mình thích cậu”

Giọng nói vừa dứt, cùng lúc đó ghế ló môn bị đẩy ra, một hình ảnh thon dài xuất hiện ở cửa, mọi người kinh dị nhìn lại chỉ thấy người nọ thẳng tắp đi đến chỗ Niệm Sơ kéo cô lên

“Sao anh lại tới đây?” Niệm Sơ hốt hoảng thờ nê. Lý An Nhiên mặt vô biểu tình, đi nhanh đến bên cửa, cũng không quay đầu lại mà chỉ phun ra bốn chữ

“Đón em về nhà”

Đám người ở phía sau còn chưa kịp phản ứng thì thấy hai người biến mất ở cửa. Mọi người ánh mắt phức tạp nhìn người nọ, Âu Thông dường như không có việc gì cười cười, đi xuống làm một chén rượu

“Ông đây nhện nhiều năm như vậy cuối cùng cũng được nói ra, thật vui sướng”

Niệm Sơ bị Lý An Nhiên kéo ra ngoài, bước chân anh rất nhanh, hình như không quan tâm đến tốc độ của Niệm Sơ ở phía sau. Niệm Sơ nghiêng ngả lao đảo, cảm thấy đau nên kháng nghị

“Anh chậm lại một chút có được không.”

Người nọ ở đằng trước không hề phản ứng, Niệm Sơ bắt đầu gầy dụa: “Anh buông em ra!”

Hai người đã đến chỗ đậu xe, Lý An Nhiên mở cửa xe đem cô vào chỗ ngồi, sau đó loảng xoảng một tiếng đóng sầm cửa xe. Anh vòng qua ghế lái, đóng cửa lại, nhìn chăm chăm cô

“Em có biết bây giờ đã mấy giờ rồi không?”

“Em đã vị thành niên rồi!” Niệm Sơ không cam lòng yêu thế, trừng mắt anh

“Cho nên liên có thể đi ra ngoài chơi đến nửa đêm không về, lại còn nói chuyện yêu đương sao?” Lý An Nhiên hít sâu một hơi, giống như đang cưỡng chế con giận

Advertisement / Quảng cáo

“Tại sao lại không được?” Niệm Sơ nhìn anh, cơ hồ là gất gao gần từng chữ một: “Anh cũng sẽ có bạn gái, em đương nhiên cũng sẽ có bạn trai”

“Không được.”

“Anh không cho phép.” Ánh mắt anh thâm trầm, câu chữ chém đinh chặt sắt

“Dựa vào cái gì? Anh dựa vào cái gì mà không cho phép em, anh là người nào... um?”, môi của Niệm Sơ bị chặn lại

Hô hấp nóng hổi phun ở quanh hơi thở của cô, độ ẩm trên môi càng thêm nóng rực, cô nhắm mắt lui lại về phía sau. Cảm nhận được sự tránh né của Niệm Sơ, Lý An Nhiên duỗi tay vòng ra sau đầu cô, dùng sức trong lòng ngực mà áp lại, cạy ra khớp hàm của Niệm Sơ

Vừa thiếu oxy, lại vừa đang say, Niệm Sơ mềm như bông không có một tia sức lực, cứ để người kia tùy tiện chiếm lấy, dây dưa liếm cắn từng đợt tê dại

Niệm Sơ khép mắt lại, nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai anh

Lý An Nhiên mắt không chế, muốn đem người trong lòng ngực khắc vào xương cốt của chính mình. Anh dừng lại động tác, nhìn chăm chú người trước mặt đang mơ màng hít sâu hơi thở

“Niệm Niệm, hô hấp.”

Lông mi Niệm Sơ nhẹ nhàng run rẩy, bấy giờ mới phản ứng lại. Không khí mới mẻ xông vào phổi, não bộ dần tỉnh táo, cô còn chưa mắt ra thì Lý An Nhiên lại bao phủ lần nữa

Không biết lặp đi lặp lại bao nhiêu lần, cuối cùng lúc tách ra, Niệm Sơ tay mát lạnh lẹ đẩy anh, sau đó lấy tay che kín miệng, hai mắt ngập nước nhìn

“Dừng hôn nữa, đau...”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chapter 33

Chương 33

Editor: Thủy Linh

Khi Lý An Nhiên lái xe về đến nhà thì Niệm Sơ đã ngồi ở trên ghế phụ ngủ rồi. Khuôn mặt nhỏ trắng nõn, môi hồng hồng, cô nghiêng đầu về phía bên này, có vài sợi tóc rơi xuống che khuất gương mặt

Lý An Nhiên cúi người qua giúp cô tháo dây an toàn, Niệm Sơ mơ mơ màng màng mở mắt

“Tôi rồi sao?”

“Tôi rồi.”

Niệm Sơ xuống xe, thất tha thất thiếu đi được vài bước thì Lý An Nhiên vội vàng tiến lên đỡ lấy cô: “Trễ như vậy chắc là ba mẹ em cũng ngủ hết rồi, qua nhà anh”

“Ồ”, Niệm Sơ ngoan ngoãn theo anh, cũng không suy nghĩ sâu xa về câu anh vừa nói

Lý An Nhiên một tay ôm cô, một tay mở cửa. Không bật đèn phòng khách lên mà trực tiếp đưa cô lên lầu, đẩy cửa phòng nơi cô hay ngủ

Đêm nay Lý Khâm và Thư Giai đều không có ở nhà, một người đi công tác, còn người kia đi theo, bởi vì Lý Khâm lần này đi công tác nên Thư Giai cũng lên kế hoạch đi du lịch thành phố luôn

Niệm Sơ có chút men say, cả người cứ chậm rì, nhưng lại cũng rất tỉnh nghịch, như vừa tỉnh vừa say

Lý An Nhiên nhìn cô tím áo ngủ rồi đi vào phòng tắm mới yên tâm về phòng tắm rửa. Vừa tắm xong liền nghe được tiếng kêu sợ hãi

Advertisement / Quảng cáo

“Làm sao vậy?” Anh lập tức chạy qua, chỉ thấy Niệm Sơ đang cầm bàn chải đánh răng đứng trước gương mà nước mắt lưng tròng, vừa thấy anh liền phần nộ kêu to

“Trầy da!”

“Đau quá! Mối em đau quá!”

“....”

Lý An Nhiên nuốt nước miếng cẩn thận đi qua, nhẹ giọng trấn an: “Bên kia có thuốc giúp miệng vết thương lành lại, em đánh răng xong rồi anh giúp em xoa thuốc nhé?”

“Thật không?” Niệm Sơ hoài nghi hỏi

“Thật.”

Cô bủi mũi, không tình nguyện xoay người đánh răng rửa mặt. Xong xuôi, Niệm Sơ đi tới nhìn chăm chăm anh, không nói một lời

“Thuốc ở trong phòng, đề anh đi lấy cho em”, Lý An Nhiên vội vàng mở miệng, đi đến phòng lục tung, rốt cuộc cũng tìm thấy lọ thuốc ngoại nhập mà chú nào đó tặng cho anh dịp tết

Đang muốn đem qua cho cô, vừa quay đầu lại thì phát hiện Niệm Sơ theo đuôi anh, mắt trông mong nhìn

“Anh giúp em xoa nhé”, Lý An Nhiên sát đầu lại

“Dạ”, Niệm Sơ giương cằm lên

Bị nhiễm nước nên môi càng thêm ẩm ướt, giờ đang sưng đỏ một mảnh, môi trên có thể thấy vài vết cắn. Lý An Nhiên đau lòng nhũu mày lại, động tác dịu dàng giúp cô xoa thuốc lên, sau đó về mặt chờ mong nhìn Niệm Sơ

Vài giây sau, Niệm Sơ bật khóc

“Vẫn đau, anh lừa em!”

“Đã hôn còn cắn em nữa...”

Cô khóc lớn vang ra cả xóm, Lý An Nhiên vội vàng che lấy miệng cô, nhỏ giọng dỗ dành: “Đừng khóc, đừng khóc, ngủ một giấc thì sẽ khỏi”

“Thật không?”

“Thật”

Niệm Sơ lặc cộc chui vào trên giường, sau đó tay chân lạnh lẽo dùng chân đắp kín mình, lộ ra cái đầu nhỏ chóp chóp mắt nhìn anh

“Em muốn ngủ ở đây?”

Lý An Nhiên: “....”

Anh đứng tại chỗ, xoa ấn đường, đang suy nghĩ đêm nay nên ngủ ở dưới đất hay qua phòng bên cạnh thì người nọ trên giường về mặt hung phấn vẫy tay

“Anh mau tới đây, ngủ với em!”

Lý An Nhiên: “....”

“Được, anh tắt đèn”

Lý An Nhiên nghe thấy được giọng mình khàn khàn lại thâm trầm, còn mang theo một tia khổ khốc

Ban đêm khi Niệm Sơ còn nhỏ giọng kêu đau, cái mũi nhỏ thút tha thút thít, nước mắt ướt cả vạt áo anh, Lý An Nhiên ôm cô khẽ run thân mình, hối hận vì đã cắn cô như vậy

Nhưng anh đã nhận nhiều năm qua, sao lại không thể khắc chế một chút, đúng là anh hồ đồ

Từ lúc điện thoại bị từ chối, cho đến lúc nghe cô nói, còn bạn trai bạn gái, trời mới biết, chính anh nhiều năm như vậy đều không có hứng thú đi tìm bạn gái

Nhưng lúc đó...hoàn toàn mất khống chế

Bên tai là tiếng đồng hồ, người bên cạnh còn ngủ say, có lẽ là do khóc nên mặt môi rồi, hô hấp đều đều, má trắng nõn, trên mắt còn vài giọt nước thấm cả lông mi đen nhánh, trông rất đáng thương

Advertisement / Quảng cáo

Lý An Nhiên nhọt nhọt thở dài một hơi, xuống giường lấy một chiếc khăn lông, nhẹ nhàng lau mặt cho cô

Da thịt sạch sẽ, trở nên càng thêm trắng nõn trong suốt, khăn lông mềm mại cọ qua mặt, môi đỏ búng không tự giác nhấp nhấp rồi lại khôi phục bình tĩnh

Hô hấp bỗng nhiên nặng nề, Lý An Nhiên không chế không được, lại lần nữa đem đầu môi đi lên, vừa mới cảm nhận được sự ẩm áp lại nhanh rồi đi, sợ làm cô bực tình

Lý An Nhiên xoay người xuống giường, phòng tắm tiếng nước xôn xao vang lên. Lúc sau, anh mặc đồ ngủ màu lam nhạt đi ra, trên người mang theo nhè nhẹ hơi nước

Xốc chân lên, anh thật cẩn thận nằm bên cạnh, sau đó duỗi tay đem người ôm vào lòng ngực

Niệm Sơ tỉnh lại, chớp mũi toàn bộ đều là hương thơm quen thuộc từ nhỏ đến lớn đã khắc sâu vào trong đầu. Theo phản xạ có điều kiện, cô hít sâu hai hơi

Sau đó, khôi phục trí nhớ

Cô đang bị ôm trong lòng ngực ấm áp, trên eo còn có một bàn tay chặt chẽ mà giam cô lại, trên đỉnh đầu là một cái cằm, trước mặt là làn da ẩm áp, xương quai xanh dán chặt trên môi cô

Ký ức đêm qua mạnh mẽ trở lại, Niệm Sơ trong mắt hiện lên một tia tức giận, cô hé miệng, cắn một mảnh xương

Trên đầu lập tức nghe tiếng kêu rên, sau đó đầu bị xoa hai cái. Niệm Sơ lại tiếp tục dùng sức, cắn lại bị anh nắm, cô bị bắt há mồm ngẩng đầu

Còn chưa thấy rõ người trước mặt, liền bị dè ép xuống dưới, hôn cánh môi cô, sau đó trực tiếp dò xét tiến vào

Cảm xúc giống hệt như tối qua, Niệm Sơ tức giận, há mồm còn đang muốn cắn anh thì Lý An Nhiên đã rút khỏi

“Niệm Niệm...”

Anh ôm chặt cô, sau đó chôn mặt ở cổ Niệm Sơ nhẹ gọi, môi ướt át dán trên da thịt, Niệm Sơ nhịn không được mà rụt bả vai, thân thể nhẹ nhàng run rẩy

“Anh không thể làm như vậy với em...” Niệm Sơ nhẹ nhàng nói, vừa run rẩy, vừa sợ hãi bất lực

“Sao anh lại không thể?” Lý An Nhiên giương mắt nhìn cô, con ngươi đen nhánh vài phần u ám

Niệm Sơ cực khổ cắn môi, khó khăn mở miệng: “Những việc này chỉ có người yêu mới có thể làm với nhau, anh không thể tùy tiện hôn em!”

“Vậy anh chịu trách nhiệm với em nhé.” Lý An Nhiên cười khê, gần từng chữ một vô cùng rõ ràng, đôi mắt sạch sẽ đen láy, tất cả đều là nghiêm túc

Niệm Sơ vừa xấu hổ vừa buồn bực, đang định mở miệng nói cái gì thì bên tai lại nghe thấy giọng anh, âm thanh nhỏ nhẹ, đôi mắt kia đang nhìn cô lấp lóe tia sáng

“Mình yêu nhau nhé.”

“Niệm Niệm, anh thích em, từ lâu lắm rồi.”

Được người mình thích nói cũng thích mình là như thế nào?

Niệm Sơ cảm thấy thân thể vừa nhẹ nhàng lại thoải mái, còn có vui sướng không thể ức chế được, giống như một dòng nước sôi trào dưới đáy lòng

Niệm Sơ cố nhịn cười, yên lặng xoay người xuống giường, đi đến phòng bên cạnh rửa mặt. Trong gương, đôi mắt cô to tròn mà đen bóng, bên trong không che dấu được sự hưng phấn cùng kích động

Mới bậm lại, vết thương tối qua cơ hồ là đã lành không nhìn thấy. Nhớ tới hành động của chính mình tối qua, Niệm Sơ nhịn không được muốn chui xuống lỗ

Cô là lần đầu tiên uống rượu, đương nhiên là lúc say sẽ hoàn toàn khác biệt, giống như là, con người thật của cô được giải phóng, không bị trói buộc hay kiềm chế gì

Cô đứng phát ngốc cho đến khi cửa gỗ, Lý An Nhiên đứng dựa ở nơi đó, anh vừa rửa mặt xong, áo ngủ trên người đã đổi thành áo thun trắng quần jean, cả người thon dài lại đĩnh đạc

Niệm Sơ nhanh chóng lau khô mặt, đi qua ôm chặt lấy anh, ôm lấy vòng eo thon chắt, cô chậm rãi buộc chặt cánh tay, đầu ở trước ngực anh không ngừng cọ cọ

“Sao vậy? Đã bắt đầu sử dụng quyền lợi của bạn gái rồi sao?” Anh trêu đùa, Niệm Sơ chỉ biết ngẩng đầu trừng mắt, còn đang muốn nói là cô đã đồng ý đầu thì Lý An Nhiên đã vuốt lưng cô tự trả lời

“Anh rất thích em, Niệm Niệm”

“.....”

Quan hệ của hai người thay đổi nhưng cũng không cần thời gian thích ứng, chẳng qua không cần áp lực, khác chế như trước kia nữa

Advertisement / Quảng cáo

Có thể quang minh chính đại ghen tuông, tùy tâm mà ôm, trực tiếp nắm tay, có thể hôn nhau ở góc nào đó không người. Sờ hữu hết thấy, thân thiết lại tự nhiên

Niệm Sơ không nói với anh những việc bằng hoàng mà cô đã gặp phải lúc trước, cũng như không nói cho anh biết Tôn Lị và cô đã từng gặp mặt

Trong trí nhớ, đó là hôm rét lạnh sáng sớm, Niệm Sơ dừng bước chân

“Tôn Lị”

Tôn Lị nhìn lại, ánh mắt âm đạm vài phần, những người hút thuốc bên cạnh cô cũng sôi nổi nhìn lại, tràn ngập ý địch

Niệm Sơ hít sâu một hơi, nói năng có khí phách

“Chuyện kia không phải do mình nói.”

Tôn Lị cười lạnh một tiếng, hút điếu thuốc rồi lại nhả khói, khói trắng lượn lờ ở trước mặt cô nên biểu tình nhìn không rõ lắm: “Chuyện này chỉ có cậu và Hứa Tường biết, không phải cậu thì chẳng lẽ là cậu ấy?”

“Tin đó là do lóp dưới khỏi nguồn, đây là chuyện mà mọi người đều biết. Hói một người ngẫu nhiên cũng biết cậu và mình không oán không thù, như vậy không đáng để làm hư thanh danh của cậu”

Niệm Sơ lại tiếp tục nói: “Chuyện năm ấy mình đã sớm quên, nếu cậu nghĩ mình trả thù cậu vì việc đó, chỉ bằng lúc ấy mình đã nói mẹ rồi”

“Cậu có còn ghét mình không thì không ai biết, nhưng mình nói nhiều như vậy chỉ đơn giản là không thích bị người khác hiểu lầm”

“Cho nên mình muốn cùng cậu giải thích rõ ràng”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Editor: Thủy Linh

Còn một ngày nữa là kết thúc kỳ nghỉ đông, không biết Tôn Lị có được số điện thoại của Niệm Sơ từ đâu, hẹn cô gặp mặt ở dưới lầu. Niệm Sơ nhớ rõ, lúc ấy trời trong vắt, hoàng hôn nơi chân trời phát ra nhu nhược lại ảm áp

“Mình và cậu ấy có xích mích.”

Tôn Lị cúi đầu dựa vào tường, đôi tay để trong túi quần, trong mắt không có một tia sáng

Tôn Lị cũng không tin lời Niệm Sơ nói, nhưng sau mấy ngày Hứa Tường lại đột nhiên hẹn gặp mặt, Tôn Lị nhớ rõ kể từ khi thôi học thì Hứa Tường cũng không liên lạc nhiều với cô nữa

Không, phải nói là kể từ lúc xảy ra chuyện đó thì Hứa Tường bắt đầu xa cách cô

Tôn Lị vẫn luôn cảm thấy mình rất ngốc, nếu không thì tại sao lại đến đường cùng như thế này, thật ra cô chỉ cho rằng chỉ là bạn bè đi chơi cùng nhau, kết quả là bị người ta chuốc thuốc, còn liên lụy đến Hứa Tường

Ngủ ngon hơn nữa là bị người ta cưỡng hiếp còn quên uống thuốc tránh thai, Tôn Lị không quên biểu tình của Hứa Tường lúc ấy, trào phúng, thương hại, và có vẻ vui sướng khi cô gặp họa...

Bị cảm xúc khổng chế quá nhiều, Tôn Lị còn chưa kịp ổn định tinh thần thì Hứa Tường lại bất ngờ tỏ ra bình thường, giúp cô tìm cách giải quyết, tìm bệnh viện đáng tin cậy, đúng là chị em tốt

Lúc ấy Tôn Lị chỉ có thể dựa vào Hứa Tường

Nhưng không nhận ra rằng hai người dần xa cách

“Lily, chuyện này cậu định giải quyết như thế nào?”

Advertisement / Quảng cáo

“Giải quyết chuyện gì cơ?”

“Nếu lúc ấy chuyện này không bị tung ra thì cậu cũng không phải bị thôi học...” Hứa Tường về mặt lo lắng sốt ruột: “Chẳng lẽ cậu định như vậy sao?”

“Chứ còn thế nào nữa?”

“Lily, chuyện này chỉ có cậu ấy biết.”

Khuôn mặt Hứa Tường vô cùng bình tĩnh, đồng tử đen nhánh thâm thúy, bên trong lại là một tia tàn nhẫn. Tôn Lị đột nhiên cảm thấy người trước mặt có chút xa lạ, cô nhẹ nhàng cười cười, quay đầu lại, thanh âm vô cùng bình tĩnh

“Không phải còn có cậu à?”

“Cậu nghĩ ngờ mình?” Hứa Tường khó tin hỏi lại: “Cậu là chị em tốt của mình, sao mình có thể nói ra chuyện này?”

“Phải không?” Tôn Lị lấy điện thoại ra, nhấn mở. Một giọng nữ phát ra, chỉ có hai câu đối thoại đơn giản

“Sao cậu biết chuyện của tôi?”

“A, tại lần đó vô tình nghe Hứa Tường nói chuyện điện thoại ở ký túc xá, xin lỗi nhé, Tôn...”, cuộc ghi âm ở chỗ này đột nhiên im bật

“Ha”, Tôn Lị cười lạnh một tiếng, giương mắt nhìn người trước mặt, giọng nói bình tĩnh: “Hứa Tường, cậu chưa bao giờ gọi điện thoại ở ký túc xá”

“Chuyện này coi như chúng ta huê nhau, cắt đứt quan hệ từ đây.”

“Huê nhau?” Sắc mặt Hứa Tường lập tức thay đổi, giọng nói lạnh băng, biểu tình có chút vận vẹo, lớp nguy trang như bị xé rách: “Tôn Lị, không phải do cậu mà tôi trở nên dễ tiện như vậy à? Hiện tại còn dám nói huê nhau?”

“So với cậu thì tôi mất mát nhiều hơn!” Tôn Lị mắt kiểm soát rống lên

“Đó là do cậu ngu ngốc!”

Đúng vậy, là rất ngu ngốc, ở thời niên thiếu không có việc gì phải lo, lại trở nên phản nghịch, kết nhiều bạn cho rằng mình rất có thể lực, chỉ để thỏa mãn thói xấu hư vinh.

Tôn Lị kể lại mọi việc, Niệm Sơ nghe xong hoàn toàn trầm mặc. Mặc dù hai người họ không bị tổn thương về thể xác, nhưng lại rất đau về mặt tinh thần

Niệm Sơ mười mấy năm qua đây là lần đầu gặp chuyện này

“Đúng rồi, chắc cậu không biết chuyện này...” Tôn Lị cười khê một tiếng bỏ sung

“Lúc trước Hứa Tường xa cách cậu, kỳ thật là bởi vì cậu ấy thích Lý An Nhiên mà thôi, cậu ấy tiếp cận cậu chính là muốn nói chuyện với anh ấy, nhưng một câu anh ấy cũng không đáp lại cho nên Hứa Tường không muốn lãng phí thời gian bên cậu nữa”

“Lý An Nhiên bảo vệ cậu thật tốt, người ngoài nhìn vào đều thấy anh ấy rất cưng chiều cậu”

“Chỉ có người thật lòng yêu cậu mới như thế.”

Niệm Sơ trước kia miễn cảm, tự ti, không dám vượt qua ranh giới của hai người, không dám thay đổi hiện trạng

Gặp được người ưu tú hơn, cô liền lùi về một bước, đẩy lòng chua xót quay cuồng, hoài nghi

Nhưng thật ra, từ trước cho đến nay người bên cạnh cô từ nhỏ đến lớn, từ hồi trẻ con ngây thơ cho đến lúc trưởng thành, vẫn luôn là anh ấy

Chỉ cần thích thì sẽ không còn sợ hãi

Niệm Sơ ngày đó đến trường nhận thông báo trúng tuyển gặp Hứa Tường

Ngày mùa hè ánh mặt trời sáng chói, hai người như lần đầu gặp nhau, Hứa Tường vẫn xinh đẹp như thế, tươi cười sáng lạn

Hai người gật đầu rồi đi ngang qua nhau, bên tai Niệm Sơ vang lên giọng nói của Hứa Tường, nhu mềm êm tai, dư âm lượn lờ

“Cậu khôn ngoan hơn tôi tưởng”

Niệm Sơ mỉm cười đáp lại

“Còn cậu thì ngu ngốc hơn tôi tưởng”

Cô nói xong, không thèm xem biểu cảm Hứa Tường ra sao, vội bước về phía trước

Cách đó không xa, Lý An Nhiên đang đậu xe chờ cô

Advertisement / Quảng cáo

Lên xe, Lý An Nhiên chuyển tâm chú ý tình hình giao thông ở phía trước, lúc chờ đèn xanh thì anh lơ đãng mở miệng: “Đúng rồi, lúc này em có nhận ra mấy bạn cùng lớp không?”

“Có, rất nhiều luôn.”, Niệm Sơ một bên cúi đầu chơi đi động một bên trả lời, lại không nghe anh nói tiếp nên ngẩng hai mắt nghi hoặc lên nhìn anh

Lý An Nhiên không được tự nhiên nghiêng mặt đi, ho nhẹ một tiếng: “Cái kia, có Âu Thông không?”

“Thông Thông...” Niệm Sơ tắt điện thoại, thần sắc phiền muộn nhìn về phía trước, sau đó thở dài: “Haiz, em từ chối cậu ấy rồi”

Niệm Sơ hôm đó nhắn tin cho Âu Thông, chỉ đơn giản ba chữ

[Thật xin lỗi]

Cậu ấy cũng không hồi đáp lại

Hôm nay cũng không thấy

Đỉnh đầu bị xoa một cách mạnh mẽ, Niệm Sơ vội vàng che đầu, tức giận nhìn qua

“Còn nhớ thương người cũ đúng không!” Lý An Nhiên bắt mắt nhủu mày

“Em không có mà!”

“Hừ”, anh hừ nhẹ, gặm chân ga tăng tốc, vài phút sau dừng ở ven đường, cởi bỏ dây đai an toàn để ép người xuống phía dưới

Niệm Sơ bị ấn trên chỗ ngồi, bị bắt ngựa đầu lên nhận lấy nụ hôn của anh. Nức nở hai tiếng cuối cùng cũng nhẹ nhàng ôm lấy anh

“Thật ngoan”, Lý An Nhiên cảm thấy hài lòng khen ngợi

Niệm Sơ mặt đỏ lên

Việc hai người ở bên nhau là do Thư Giai phát hiện đầu tiên, mọi người chỉ cảm thấy gần đây hai đứa có vẻ thân với nhau rất nhiều, giống như trước đây, đến chỗ nào cũng dính lấy nhau

Lần này Thư Giai làm món giò heo hầm Niệm Sơ thích ăn, sau đó Lý An Nhiên cùng Niệm Sơ ở phòng khách, một đứa ăn đến miệng dính mỡ, một đứa dịu dàng cầm khăn giấy lau cho

Thư Giai vào bếp bung thức ăn mà suy nghĩ, tại sao qua nhiều năm như vậy mà hai người vẫn chưa có biến hóa gì. Ai ngờ vừa bung mâm đi ra liền nhìn thấy Lý An Nhiên khom lưng hôn chặt một cái trên môi Niệm Sơ

“.....”

Chuyện này đúng là sét đánh giữa trời quang, nhưng thần kỳ là Thư Giai nhanh trấn định tinh thần, để đồ ăn trên bàn, bà nói: “Hai đứa bên nhau từ khi nào?”

Động tác hai người đồng thời dừng lại, Niệm Sơ đánh nhẹ vào tay của Lý An Nhiên, trộm trừng mắt nhìn anh, ý là: [Thấy chưa, em đã bảo đi Thư ở phòng bếp kia mà, bị bắt gặp mất rồi!]

Lý An Nhiên cười nhìn lại cô: [Dù sao bị bắt gặp cùng là chuyện sớm muộn]

“Mẹ, là mấy ngày trước”, anh cực kỳ tự nhiên trả lời, Thư Giai ở một tiếng, cúi đầu sửa sang lại thần sắc: “Chú Niệm có biết hay không?”

“Còn chưa kịp nói”

“Đợi lát nữa com nước xong gọi ba con về nhà, cùng nhau qua bên kia nói chuyện”

Thư Giai dường như không có việc gì nói, thần sắc bình tĩnh. Niệm Sơ cùng Lý An Nhiên yên lặng nhìn nhau, trầm mặc không có tiếng động, cuối cùng vẫn là Lý An Nhiên mở miệng trước: “Dạ được”

Bữa com hôm nay có chút kỳ lạ, không khí không khác gì trước kia, chỉ là Thư Giai để Niệm Sơ ăn xong bắt ngờ hỏi vài câu

Hai đứa thích nhau khi nào?

Là đứa nào tỏ tình trước?

Nghĩ kỹ chưa?

Hai người trả lời xong chỉ thấy Thư Giai vẻ mặt suy tư gật đầu, “Cũng tốt, trừ việc tuổi kém nhau hơi nhiều thì mặt khác rất hợp nhau, đến lúc Niệm Niệm tốt nghiệp đại học là có thể kết hôn.”

“Sinh con cũng có mẹ đây hỗ trợ chăm sóc, hai nhà cũng gần nhau nha, thật tốt!”

Bà lúc này có chút cảm động, đột nhiên buồn chiếc đầu, hoan hô: “Đúng là không thể tốt hơn!”

“.....” Niệm Sơ nghiêng đầu nhìn Lý An Nhiên, không biết phải làm sao

Advertisement / Quảng cáo

Sau khi ăn xong, tại phòng khách người lớn bên hai nhà ngồi cùng nhau, trông như một cuộc họp quan trọng. Niệm Sơ đứng ngồi không yên, Lý An Nhiên trấn an cô

Bốn người, người hỏi một câu, ta trả lời một câu, từ từ tiếp nhận sự thật rồi mới ra vẻ vui mừng

Trước kia luôn là cảm thấy hai người tuổi cách nhau quá lớn, hơn nữa là lúc ở chung càng giống anh em ruột, trước nay không hề nghĩ tới chuyện này, hiện tại đột nhiên nói là đang hẹn hò với nhau, cũng không phải là sự lựa chọn tồi

Hai cặp vợ chồng nhìn nhau, hai bên đều vui sướng, vừa lòng

Kỷ nghỉ hè trôi qua, trường Đại học Mỹ Thuật A cũng khai giảng. Lý An Nhiên lái xe đưa cô tới trường, làm thủ tục xong còn dẫn cô đến siêu thị mua đồ dùng sinh hoạt, sau đó đưa cô về ký túc xá

Cầm theo bao lớn bao nhỏ đi lên lầu, ký túc xá không đông lắm, theo tiêu chuẩn là bốn người một phòng. Niệm Sơ tới sớm, nhanh chiếm lấy vị trí bên cạnh cửa sổ

Chào hỏi nhau lúc sau, Niệm Sơ bắt đầu sắp xếp đồ vật, trải nệm Lý An Nhiên mới mua cho, sau đó xếp bốn bộ đồ ngủ ở nhà ra

Đây là đồ ngủ của Niệm Sơ mấy năm qua, cô thích ô vuông đầy màu sắc và hoa văn. Đây là lần đầu Niệm Sơ ở ký túc xá, Đàm Nhã sợ cô ngủ không quen nên cố ý giặt sạch rồi cất vào hành lý cho cô mang đi

Tháng chín nơi thành phố B có hơi lạnh, vừa rồi nệm Lý An Nhiên mua có hơi mỏng, anh vừa trải ra trên giường xong lúc sau động tác lưu loát lấy chăn ra

Lúc anh làm chuyện này vô cùng nghiêm túc lại tinh tế, sắc mặt kiên nhẫn lại ôn hòa, ba người trong ký túc xá nhìn thấy mà trợn mắt há hốc mồm

Bộ dáng cứng chiều bạn gái như thế này cũng đẹp trai quá đi!

Bốn năm trong tương lai sau này phải xem cầu lương hằng ngày, quả thực là làm người ta phải tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 35

Editor: Thủy Linh

Lý An Nhiên giúp Niệm Sơ trải giường đến lúc chạng vạng, hoảng hốt đã treo ở chân trời

“Lát nữa mỗi người một bữa com, mong mọi người sẽ giúp đỡ Niệm Sơ trong bốn năm tốt”, Lý An Nhiên nhẹ nhàng mở miệng, cười ôn hòa khiêm tốn. Mọi người liếc nhau sau đó không ghen mà cùng vui sướng gật đầu

Chi cần đãi một bữa com, Lý không chi được đánh giá tốt bởi ba người bạn cùng phòng Niệm Sơ mà còn giúp Niệm Sơ được chào đón hơn. Ban đêm, mấy người mặc đồ ngủ ngồi ở trên giường bắt đầu láo nháo

“Niệm Sơ, cậu gọi anh ấy nghe có vẻ ngọt ngào quá!” Người nói là Lý Mẫn, cô có tóc ngắn, tính cách hơi năng động

“Từ nhỏ đã gọi như vậy rồi, hi”, Niệm Sơ ngượng ngùng nói

“Hai người biết nhau từ nhỏ hả?” Tôn Lệ phía đối diện hỏi

Niệm Sơ gật đầu: “Đúng vậy, hai nhà gần nhau.”

“Quào!” Kỳ Mễ kinh ngạc: “Thanh mai trúc mã nha!”

“Hâm mộ ghê!” Ba người một lời kinh ngạc cảm thán

Advertisement / Quảng cáo

Niệm Sơ có chút không biết làm sao, chỉ biết cười trừ

Dại học Mỹ thuật A nổi tiếng nhất với thể loại tranh sơn dầu, các giáo sư ở đây đều là những người có tiếng, trong đó nhất trí danh là hai vị Mạc Phàm và Thành Giai

Bất kể là trong nước hay ở nước ngoài, một tác phẩm của hai người này cũng có thể bán đấu giá mấy trăm triệu. Trải qua nhiều thời điểm làm triển lãm cá nhân, hai người đều chỉ là người hướng dẫn nên thời điểm xuất hiện trong trường học không nhiều

Nhưng nghe nói năm nay hai người đều sẽ đi sâu vào một chương trình học

Không ít người đều hướng về trường Đại học Mỹ thuật A này

Ngày nhập học, phòng học lớn ngồi đầy người, còn có người không có chỗ mà phải đứng ở lối đi nhỏ, Niệm Sơ vô cùng cảm kích Lý Mẫn sáng sớm đã tới đây dành chỗ cho mọi người

Lý Mẫn đương nhiên cảm nhận được đôi mắt của Niệm Sơ, cô chỉ nói: “Không cần cảm ơn mình, chỉ cần kêu anh Lý nhà cậu mời mình vài bữa cơm là được”

Lời nói vừa dứt, Thành Giai đi vào. Giáo sư đại khái là hơn 50 tuổi, đeo mắt kính, đầu đã hai màu tóc, khuôn mặt tương hòa mà cơ trí, đôi mắt đặc biệt sâu

Giáo sư nhìn quanh phòng một vòng sau đó bắt đầu điểm danh. Không biết vì sao, Niệm Sơ cảm thấy mỗi lần gọi tên cô thì giáo sư Thanh Giai đều dừng lại một lúc

Quả nhiên, sau khi tan học Thành Giai gọi cô lại

“Niệm Sơ, em chờ một chút.”

Mấy người Lý Mẫn ánh mắt kinh ngạc, lại không nói thêm gì, buông tay cô đi ra bên ngoài. Niệm Sơ có chút sợ hãi, gật đầu: “Dạ vâng ạ.”

Thành Giai cười cười, vô cùng hiền lành: “Tề Minh là học trò của thầy, bảo thầy giúp đỡ em một chút”

“Thầy cũng đã xem qua tác phẩm của em, so với Tề Minh năm đó cũng không kém là bao”, Thành Giai nói xong cúi đầu, từ trong túi rút ra một danh thiếp đưa cho cô

“Trên đây có địa chỉ phòng học của thầy, ngày thường có rảnh thầy sẽ hướng dẫn cho học sinh, nếu em có thời gian thì cũng có thể lại đây học tập”

“Được không ạ?” Niệm Sơ vui mừng, kích động đưa tay nhận danh thiếp, liên tục khom lưng cảm ơn: “Đương nhiên là em có thời gian, em nhất định sẽ ghé qua, cảm ơn giáo sư.”

Lúc về ký túc xá, mọi người lập tức hỏi cô chuyện gì, Niệm Sơ nói rõ vài câu, mọi người trước mặt đều nở tung

“Hức!”

“Ghen tị ghê.”

“Siêu hâm mộ luôn!”

Ba người ghen hòng nhìn nhau trân trối, mặt đầy phức tạp nhìn Niệm Sơ, phải nói rằng, lớp học của Thành Giai toàn là những người đều trải qua sàng lọc mới được vào, có thể thấy nếu là học trò của Thành Giai thì người ấy giới gấp 10 lần sinh viên ở trường này

Huống hồ tài nguyên của giáo sư cũng nhiều, vào được lớp học ấy chẳng khác nào bước vào tầng lớp nghệ thuật

Đối mặt với ánh mắt bọn họ ghen tị hâm mộ, Niệm Sơ bình tĩnh

“Mình cũng không có thua những người họ ở đó đâu nhé, mình còn được giải nhất này, được có triển lãm tranh, xuất bản hai tập tranh, Weibo mấy trăm nghìn người theo dõi đấy nhé!”

“Trời ạ! Niệm Sơ cậu lợi hại như vậy sao!”

Mấy người cùng kêu lên, cái này không hâm mộ ghen ghét mà là sùng bái. Lý Mẫn liền lấy ra điện thoại mở Weibo tìm từ: “Đấy đấy đấy, Niệm Sơ, weibo cậu là gì, chúng ta theo dõi nhau đi...”

“Mình cũng muốn, mình cũng muốn!”

Advertisement / Quảng cáo

Niệm Sơ tính toán là mỗi cuối tuần sẽ về nhà, nhưng hiện tại nếu muốn đến lớp học của Thành Giai thì sẽ đổi lại 1 tháng về một lần. Trùng hợp là phòng làm việc của Lý An Nhiên cũng gần, nên hai ngày cuối tuần Niệm Sơ đều ở lại

Ở trung tâm thành phố, tắc tắc tắc vang, Lý Khâm mua cho anh căn nhà có hai phòng, không lớn không nhỏ, trang hoàng cũng tinh xảo. Thứ sáu Lý An Nhiên đến đón cô

Từ trường học lái xe qua là nửa tiếng đồng hồ. Vào cửa, Niệm Sơ liền tò mò nhìn đồng hồ trên tường, Lý An Nhiên từ bên cạnh túm gấu lấy ra đôi dép mang trong nhà cho cô. Niệm Sơ cúi đầu thay dép

Màu hồng nhạt, mang vừa in

Cô nhìn đôi dép màu lam dưới chân anh, nhìn không được mà cẩn thận dẫm nhẹ lên

“Là một đôi sao?” Niệm Sơ ngửa đầu hỏi, đôi mắt chớp chớp cực kỳ đáng yêu. Lý An Nhiên nhéo mặt cô, gật đầu: “Ừ, là một đôi, giống như chúng ta vậy.”

Trời sinh một đôi

Anh xắn tay áo đi vào phòng bếp bắt đầu nấu cơm, Niệm Sơ ở một bên giúp rửa rau, Lý An Nhiên làm hai món đồ ăn và canh đủ cho hai người ăn. Nấu trong một tiếng đồng hồ cũng xong xuôi, sắc hương vị đều đầy đủ

Niệm Sơ ngồi ở trước bàn cơm thêm muốn chết

Đợi Lý An Nhiên ngồi vào bàn, cô lập tức cầm lấy đôi đũa gấp miếng sườn bỏ vào miệng, vừa ăn vừa giơ ngón cái lên khen: “Quả nhiên là con trai của dì Thư! Ăn ngon quá!”

“....”

Lý An Nhiên mỉm cười: “Anh hay mẹ anh nấu ngon hơn?”

Niệm Sơ đang chìm đắm trong đồ ăn liền nhảy bém cảm giác được nguy cơ, cô nuốt lời định nói xuống, nhanh sửa miệng: “Đương nhiên là anh rồi!”

“Em thích ăn đồ anh nấu nhất!” Niệm Sơ cười, thanh âm ngọt lịm

Lý An Nhiên vừa lòng gật đầu, tay bấm điện thoại ở bên cạnh, bình tĩnh nói: “Tốt, anh ghi âm rồi, để đem về cho mẹ anh nghe”

Niệm Sơ ngây người, cắn miếng sườn mà không biết phải làm sao, khoe miệng cứng đờ nói: “Dì Thư sẽ thông cảm cho em...”

Cơm nước xong, Niệm Sơ chủ động rửa chén bị Lý An Nhiên kéo đến phòng tắm rửa lại tay. Niệm Sơ không cam lòng kháng nghị: “Anh chế em rửa bồn sao?”

Cô đang muốn nói là kỳ thật có lúc không sạch sẽ, ở nhà Đàm Nhã cho cô rửa một lần rồi thôi

Lý An Nhiên đã nghiêng đầu mở miệng, ánh đèn chiếu lên vẻ bình tĩnh của anh. Niệm Sơ cảm nhận được sự ảm áp

“Không phải, bởi vì anh muốn trân quý đôi tay này của em.”

Nguyên bản anh định nói là vì đây là đôi tay dành cho nghệ thuật nhưng Niệm Sơ hiểu lầm, cô cảm động vọt lại, ôm eo anh cạy ở trước ngực

“Em thích anh quá!”

Đôi tay Lý An Nhiên dính đầy xà phòng đánh phải giờ lên, nhìn dính đầu đen nhánh trong lòng ngực mà cười: “Ừ, anh cũng thích em lắm!”

Niệm Sơ tắm rửa xong đi ra, Lý An Nhiên dọn dẹp xong nghe tiếng động thì nhìn lại. Cô mặc đồ ở nhà mà anh mua cho, cả người thoạt nhìn đáng yêu

Áo liền mũ màu vàng, phía dưới là quần đùi lộ ra chân tinh tế trắng nõn, quần áo hình như hơi rộng đối với cô

Thật muốn xách người lại đẩy ôm vào lòng ngực, ấn bá vai mà hôn, muốn nắm lấy vòng eo mảnh khảnh ấy dán chặt lấy nhau

Lý An Nhiên nhẹ nhàng thờ ra một hơi, lấy áo đi vào phòng tắm

Advertisement / Quảng cáo

Niệm Sơ ngồi vào bàn làm bài, hai ngày tới chắc sẽ không có thời gian. Lý An Nhiên tắm rửa xong ở một bên xử lý công vụ, phòng khách không tiếng động, hai người làm việc riêng của mình

Tiếng đồng hồ tích tắc, Niệm Sơ rốt cuộc cũng làm xong bài, Đại học Mỹ thuật A từ trước đến nay nổi tiếng là nghiêm ngặt, cho dù là chương trình học Đại học so với cao trung cũng không nhường một tắc

Việc học có thể nói là rất nặng nề

Cô nhớ năm đó Lý An Nhiên cũng nói với cô, thật không khỏi tức giận đến ngứa răng, lấy danh là Đại học A nói khẳng định là muốn cô học hành vất vả hơn so với ở trên trường

Niệm Sơ nghĩ nghĩ, liền nhìn qua. Lý An Nhiên đang chuyển tâm gõ bàn phím, khuôn mặt sạch sẽ ôn hòa, trên mũi là gọng kính vàng

Niệm Sơ đứng dậy, lướt nửa thân mình tiến đến trước mặt anh, sau đó cúi tay lấy mắt kính kia, bốn mắt nhìn nhau, anh bình tĩnh, ánh mắt nồng đậm mà thâm trầm

Cảm giác khác thường quét đến, Niệm Sơ cảnh giác, còn chưa kịp rút lui thì người trước mặt đã túm lấy cổ tay cô lại mà hôn xuống

Vị bạc hà lan tỏa, Niệm Sơ cắn chặt khớp hàm, thể sống chết không mở miệng. Trên eo lại bị người véo một cái, xương cốt tức khắc tê dại không thôi, cô nhịn không được thân mình uốn éo, trong miệng tràn ra kinh hô

“A”, đôi môi khẽ mở, đầu lưỡi kia liền thừa cơ hội tiến vào đồ xết, cắn lấy môi Niệm Sơ dây dưa. Niệm Sơ hoàn toàn đầu hàng, ôm lấy bờ vai anh chống đỡ. Một lát, hai người thờ hồn hên tách ra

“Đề tiện”, Niệm Sơ thở gấp một bên trừng anh, Lý An Nhiên cười khẽ hai tiếng, lại ôm lấy mặt cô hôn nhẹ, thanh âm khàn khàn kỳ cục

“Ai bảo em chọc anh trước”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Editor: Thủy Linh

Niệm Sơ tức giận nhưng đầu không lại anh nên chạy đến phía trước TV lần qua lộn lại

Cơn mờ mịt chiếu trên tường ra, kéo bức màn lên rồi tắt đèn trong phòng. Động tác của Lý An Nhiên dừng lại, sau đó nhanh chóng đánh bàn phím

Vài phút sau, anh quyết đoán nhìn lại

Người nọ đã nằm ở trên sofa, bật điều hòa nằm ôm gối xem phim đến mê mẩn

Bộ đáng vô cùng hưởng thụ

Lý An Nhiên đi qua, xốc chân lên chui vào ôm cô vào lòng ngực, ánh mắt lười nhác nhìn vào màn hình

Niệm Sơ giật thân mình, điều chỉnh tư thế rồi để mặc cho anh ôm

Hai người chuyển tâm xem phim, thường thường sẽ nói với nhau hai câu, xung quanh yên tĩnh, thành phố ồn ào náo động giờ đây chỉ là màn đêm yên lặng, nam nữ diễn viên chính giờ phút này như đang hát câu kết

Phim gần hết, Niệm Sơ mơ màng xoay người, ôm Lý An Nhiên cọ cọ, nhỏ giọng ní nơn: “Buồn ngủ quá, em muốn ngủ.”

Advertisement / Quảng cáo

“Anh ôm em vào phòng nhé?” Anh nhìn người trong lòng ngực, cúi đầu nói nhỏ bên tai cô

Niệm Sơ hừ nhẹ hai tiếng như là bất mãn, lại như là làm nũng. Ở bên Lý An Nhiên càng lâu, cô càng ngày càng giống lúc nhỏ luôn dính lấy anh, làm nũng chơi đùa với anh cũng thành chuyện thường ngày, thậm chí chỉ có hơn chín không kém

“Muốn ôm anh ngủ?” Anh hiểu rõ hỏi, Niệm Sơ chỉ im lặng

Lý An Nhiên ngẩng đầu, nhìn phòng khách một cách hừ vờ, anh hít vào một hơi, “Sợ là không được”

“Tại sao?” Niệm Sơ bất mãn chất vấn, ôm cổ anh nũng nịu

“Cứng.”

Lý An Nhiên nói xong bình tĩnh nhìn cô, chờ người trong lòng ngực chạy trốn chết nhưng Niệm Sơ lại ngơ ngẩn nhìn chăm chăm anh. Giấy lát, cô nhấc chân lên dưng chạm, trên mặt biểu tình đơn thuần lại trong sáng

“Muốn em giúp anh không?”

Cảm giác khoái cảm lập tức truyền ra khắp thân, xông thẳng vào não, làm người không nhận được mà run rẩy

Cô gái nhỏ giọng nói mềm mại phát ra quanh quẩn bên tai, lý trí bị chia thành từng mảnh nhỏ

Lý An Nhiên không làm chủ được bản thân mà nói: “Được.”

Người trước mặt rất quen thuộc với Niệm Sơ, cả thân thể của anh cũng rất quen thuộc, cô biết Lý An Nhiên có mấy khối cơ bụng, biết toàn thân trên dưới của anh đều là sạch sẽ, màu trắng tinh tế

Còn biết sau thắt lưng gần mông anh có một nốt ruồi son

Đó là vì năm ấy cô vọt vào trong phòng anh, vừa lúc anh quen lấy áo ngủ nên chỉ quần khăn tắm nên bị phát hiện

Nhưng cô lại không biết trên người anh lại có chỗ cứng như vậy, to như vậy, lòng bàn tay cô khẽ run, trong lòng giống như nai con chạy loạn

Bên tai lại còn có người ho nhẹ, gọi tên cô, ra tiếng chỉ thị

“Niệm Niệm, dùng sức một chút...”

“Mau một chút, ừ..., chính là như vậy.”

Ngày hôm sau, Niệm Sơ vô cùng im lặng, rời giường ăn cơm sau đó lên xe, cơ hồ là không nói một lời, yên lặng mà rời đầu, không chịu nhìn Lý An Nhiên một cái

Từ nhà anh đến phòng vẽ của Thành Giai chỉ vài phút, vừa cùng lúc Lý An Nhiên tiện đường. Anh mở cửa vào xe, Niệm Sơ lập tức tháo dây an toàn định xuống

Lý An Nhiên tay mất lạnh lẽ, bắt được cánh tay Niệm Sơ sau đó một tay khác nâng sườn mặt, ép cô ngẩng đầu lên

Bốn mắt nhìn nhau, Niệm Sơ nhanh chóng nhìn chỗ khác, không biết đôi tai mình đang ứng đỏ

“Anh biết hôm qua đối với em là bất ngờ.”

“Anh xin lỗi, là do anh không khống chế bản thân được.”

Anh thấp giọng nhận lỗi, Niệm Sơ lại không biết làm sao, cô nhắm mắt nhỏ giọng mở miệng: “Em cũng có lỗi...”

“Được rồi”, Lý An Nhiên chặn miệng cô, mắt ghé sát vào, cơ hồ là dán tới bên môi cô, hô hấp phả nhẹ nhẹ

“Chúng ta dù sao cũng đã thử thì tốt rồi, trước lạ sau quen.”

Advertisement / Quảng cáo

“Anh cút đi!” Niệm Sơ lập tức đẩy anh ra hừng hỏ xuống xe. Lý An Nhiên xoay người dựa vào ghế, nhìn chăm chăm bóng lưng cô mà cười vô cùng sung sướng

Phòng vẽ của Thành Giai là một tòa nhà hai tầng, đây là khu nghệ thuật, chung quanh an tĩnh, gần đó là các thư viện, trung tâm triển lãm, quán cà phê

Kiến trúc bên trong đều cực kỳ đặc sắc, trang trí lãnh đạm gọn gàng

Niệm Sơ nhìn phòng vẽ ở trước mặt, nhắm mắt lại say mê hít sâu một hơi

Nơi này chính là phòng vẽ trong mơ của cô

Bởi vì đây là lần đầu tiên cô tới nên Thành Giai cố ý chờ ở lầu một, thấy Niệm Sơ thì dẫn cô đi tham quan, sau đó giới thiệu cô với mọi người

Làm quen xong, Niệm Sơ được tự mình chọn dụng cụ vẽ, sau đó được sắp xếp chỗ ngồi

Niệm Sơ rất vừa lòng, không gian lầu một rất lớn, học sinh của Thành Giai cũng không nhiều lắm. Phòng làm việc cá nhân ông là ở lầu hai, ngày thường không có việc gì thì sẽ không xuống dưới

Mọi người ngồi cách nhau rất xa, không gian của mỗi người cách khoảng mấy chục mét. Chỗ Niệm Sơ ngồi có cửa sổ lớn ở phía trước, nhìn ra có thể thấy trời xanh mây trắng

Cô rất thích

Niệm Sơ lắp giá vẽ, đem dụng cụ vẽ từ nhà theo đặt lên, sau đó chỉnh lại ghế ngồi. Niệm Sơ đi rửa tay xong bắt đầu vẽ

Toàn bộ lầu một đều im ắng, mọi người đều có việc làm của riêng mình, bất tri bất giác, thời gian lặng lẽ trôi đi. Niệm Sơ bắt đầu cảm thấy đói

Điện thoại cô phát ra âm thanh nhỏ, Niệm Sơ nhấn mở phát hiện là tin nhắn của Lý An Nhiên

[Giữa trưa ăn cơm với anh nhé?]

[Được.]

[Lát nữa anh đến đón em]

[Vâng!]

Giữa trưa, hai người đến một nhà hàng gần đó, đồ ăn cũng hợp với Niệm Sơ, bên cạnh là gần đó là nơi làm việc của Lý An Nhiên

Năm trước anh đã xong thời kỳ thực tập thì Lý Khâm liền điều anh tới công ty làm, theo ông xử lý chuyện to chuyện nhỏ của công ty. Mấy năm nay thân thể Lý Khâm càng ngày càng sa sút, Thư Giai sớm trông mong ông về hưu

Ở công ty, Lý An Nhiên có một phòng làm việc riêng, bên trong còn có phòng nghỉ, Niệm Sơ có thể ở lại ngủ trưa. Cơm nước xong, hai người chậm rãi đi bộ qua đó

Tập đoàn Chính Nhiên là một tòa nhà lớn, sừng sững ở trung tâm đoạn đường, phòng làm việc của Lý An Nhiên ở tầng cao nhất, còn có thang máy để đi chuyển

Lý An Nhiên dẫn theo Niệm Sơ đi vào đều khiến không ít người để ý, mọi người đều lui tới gật đầu chào hỏi. Lý An Nhiên mà tầm mắt lại nhìn vào cô gái mà anh đang nắm tay

Niệm Sơ vì vẽ tranh mà mặc đồ cực kỳ đơn giản thoải mái, mái tóc dài tùy ý cột ở phía sau, làn da trắng nõn có thể nhìn thấy mạch máu xanh

Lông mi dài rậm, dáng vẻ tinh xảo, sắc môi hồng nhẹ

Ngũ quan rõ ràng không phải là quá kinh diễm nhưng làm người ta khó có thể dời mắt

...Rất đặc biệt, đặc biệt là cặp mắt câu người kia

Mọi người sôi nổi cảm khái, không hổ là bạn gái của giám đốc, vừa thấy liền cảm giác không giống với mấy cô gái ở công ti, khí chất này thật là làm người khó có thể đoán

Advertisement / Quảng cáo

Lý An Nhiên đi làm nên mặc đồ rất nghiêm túc, sơ mi trắng chỉnh tề, vạt áo nhét ở quần tây đen, chân dài thẳng tắp, dáng người thư thái lả lơi

Bốn phía, người đến người đi đều mặc đồng phục, thần sắc tự tin bước chân vội vàng. Sảnh lớn trang trí gọn gàng mà tinh xảo, sàn nhà đá cẩm thạch bóng loáng, cửa sổ pha lê nhìn ra là phong cảnh bên ngoài

Niệm Sơ mặc một chiếc váy dài, dưới chân mang một đôi giày vải, đi trên sàn nhà này đột nhiên lại cảm thấy nhút nhát

Lý An Nhiên đi ở phía trước, bước chân thực mau, mạnh mẽ nắm lấy tay cô, hai người mười ngón tay đan vào nhau, thân mật kháng khí

Niệm Sơ thu lại tinh thần, nhanh bước chân theo kịp anh, hai người sóng vai đến thang máy, cửa thang máy chậm rãi đóng lại

“Oa, trời ạ! Mọi người có nhìn thấy không! Giám đốc thật ra là đã có bạn gái!” Người vừa nãy tươi cười với Niệm Sơ bây giờ lại biến đổi sắc mặt, nói chuyện với hai đồng nghiệp bên cạnh khoa trương kinh ngạc cảm thán

“Đây đúng là tin sốc, tôi muốn nói chuyện này cho cả thế giới biết!!!” người nọ ngồi xuống, thần sắc kích động bắt đầu gõ gõ bàn phím

“Đừng đừng đừng, mau mau nói!!!”

Trong lúc nhất thời, group chat của công ti nổ tung.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 37

Editor: Thủy Linh

Niệm Sô không biết mình đã là chủ đề mọi người thảo luận, cô chỉ cảm nhận được ánh mắt của mọi người nhìn chằm chằm khi cùng Lý An Nhiên đi ra thang máy

Lý An Nhiên đưa cô đến văn phòng, vừa mở cửa ra liền có một mùi hương chanh thanh mát. Phòng rất lớn, có cửa sổ lớn sát đất, bàn làm việc, sofa, giá sách, đầy đủ mọi thứ

Ven tường có cánh cửa nhỏ, bên trong là một căn phòng nhỏ hơn, bốn phía là vách tường trắng, chỉ có một chiếc giường

Niệm Sô nắm then cửa, đột nhiên khe khẽ thở dài.

“Haiz.”

“Em sao vậy?” Lý An Nhiên kinh ngạc hỏi

“Chỗ này của anh.”

“Đúng là một nơi lý tưởng để làm chuyện bậy bạ...”

“Làm cho người ta không yên tâm chút nào cả.”

“..”

“Niệm Niệm”, Lý An Nhiên đột nhiên nghiêm túc kêu cô. Niệm Sô ngửa đầu, ánh mắt đơn thuần nhìn lại anh.

Advertisement / Quảng cáo

“Anh chỉ muốn làm chuyện bậy bạ với em thôi.”

Niệm Sô nhấp miệng trầm mặc, hồi lâu cô gật đầu, “Thôi được rồi, anh thắng.”

“Mau đi ngủ đi, suốt ngày chỉ suy nghĩ vớ vẩn!” Lý An Nhiên cốc đầu cô, đẩy cô đến mép giường rồi lật chăn đắp cho cô

“Nửa tiếng nữa anh kêu em dậy rồi về nhà.”

“Vâng.”

Niệm Sô chậm chậm bò lên giường, sau đó chui tọt vào chăn, vẫy tay với anh: “Được rồi, em đi ngủ đây, anh đi làm việc của mình đi.”

Lý An Nhiên nhắm mắt, nghĩ hoặc nói: “Có phải em hiểu lầm rồi không?”

“Anh cũng muốn ngủ trưa.” Anh bắt đầu động thủ, cởi áo sơ mi, vẻ mặt bình tĩnh: “Đến đây, chúng ta làm chuyện bậy bạ.”

“.....”

Niệm Sô ôm Lý An Nhiên ngủ rất ngon, đồng hồ báo thức reo mà cả người còn đắm chìm trong mơ, cô lười biếng ôm eo anh không chịu buông

Lý An Nhiên xoa đầu, trực tiếp đem người bên cạnh thả xuống đất. Niệm Sô trong nháy mắt bừng tỉnh, thậm chí hóa giận cắn trên cổ anh một cái

“Em là mèo sao?” Lý An Nhiên rên rỉ một tiếng nhưng để mặc cô cắn, anh ngồi xuống mép giường, sau đó khom lưng mang giày cho cô

“Em là đáng yêu!” Niệm Sô nhanh nhẩu đứng dậy mở cửa, “Em tự về, không cần anh nữa.”

“Em biết đường à?”

“Em tự mò!”

“Vậy được, khi nào lạc đường thì gọi anh.”

Niệm Sô: “...”

“Không phải là cũng gần đây sao? Cùng lắm chỉ đi mười phút thôi mà!”

“Anh không nói chuyện với người một năm lạc đường sáu bảy lần như em.” Lý An Nhiên gõ bàn phím nhàn nhạt nói, Niệm Sô nhịn không được tức tối ra đi

Ra cửa, bên ngoài rất nhiều người. Niệm Sô nấp nhìn mũi, mũi nhìn tim, thật cẩn thận đi đến trước thang máy, duỗi tay nhấn nút sau đó kiên nhẫn chờ đợi

Đột nhiên bên cạnh vang lên một tiếng thở nhẹ gọi: “Cô à..Niệm Sô?”

Giọng nói rất êm tai, trong trẻo, mang theo vẻ yêu điệu. Niệm Sô nghiêng đầu, thấy Quý Vi ôm tài liệu đứng bên cạnh

“A, phải.” cô ngáy người trong nửa giây rồi lập tức mỉm cười gật đầu

“Còn nhớ tôi không? Quý Vi, bạn học của Lý An Nhiên, năm trước đã gặp nhau ở hội biện luận.”

“Nhớ”, Niệm Sô gật đầu, thái độ lãnh đạm. Cô vừa nói xong thì thang máy ting một tiếng, Niệm Sô lập tức nghiêng đầu tạm biệt: “Thang máy tới rồi, tôi đi trước.”

Quý Vi chưa tắt nụ cười, cất bước vào trong

“Đúng lúc tôi cũng cần đi xuống, đi cùng nhé?”

“À, được.”

Thang máy không lớn không nhỏ chỉ có hai người, không khí cực kỳ an tĩnh, tiếng máy móc đi chuyển cũng rất nhỏ, trước mặt phản chiếu hình ảnh của hai người

Niệm Sô nhắm mắt, người bên cạnh mở miệng

“Đứng rồi, hôm nay mọi người đều nói về bạn gái của An Nhiên, là cô đúng không?” Quý Vi đột nhiên hỏi, trên mặt biểu tình chưa biến mất, như là nói chuyện phiếm với bạn bè

“Ồ, đều nói về tôi sao?” Niệm Sô giả vờ kinh ngạc, theo sau cười cười, ngược mắt nhìn thẳng vào trong gương, thần sắc đơn thuần

“Sao cô không gọi anh ấy là Lý tổng? Tôi thấy mọi người ai cũng gọi anh ấy như vậy.”

“À, chuyện này” Quý Vi đưa tay vén lọn tóc đang rơi bên mặt, miệng cười đến ngọt ngào, “Ồ trường gọi cậu ấy như thế quen rồi, chưa kịp sửa miệng.”

Niệm Sơ cười cười không nói tiếp, chuyện tâm chờ đợi thang máy tới nơi. Đỉnh một tiếng, cửa thang máy mở ra, Niệm Sơ nói: “Tôi đi trước đây.”

Advertisement / Quảng cáo

“Được, đi cẩn thận.”

Niệm Sơ gạt đầu cắt bước, lưng thẳng tắp, dáng người không kiêu ngạo đi qua đường lớn đến cửa

Trở lại phòng vẽ tranh, Niệm Sơ gác mọi chuyện lúc nãy sang một bên, cô chuyên tâm tô màu. Mãi cho đến khi mặt trời lặn về phía tây, màu cam của hoàng hôn từ ngoài cửa sổ chiếu vào trên giấy vẽ của cô

Bức vẽ cuối cùng cũng tỏ xong

Trên tờ giấy trắng là tường vì màu đỏ sậm, cánh hoa hồ điệp không có chút tươi tắn nào, về âm đạm, hoàn toàn không có vẻ đẹp của ánh sáng

Là tường vì héo tàn

Niệm Sơ đem bức vẽ đi hong gió, bắt đầu thu dọn đồ trở về, lúc này phòng vẽ cũng có mấy người chuẩn bị dọn đồ

Sửa sang lại đồ dùng của mình, Niệm Sơ đem theo nước rửa tay đến vòi nước bên kia, đặt một đồng hồ trên bồn sau đó nghiêm túc xoa xoa tay mình

Bơi vì cô luôn vẽ tranh mà mỗi ngày lại rửa tay rất nhiều lần nên Lý An Nhiên mua cho cô nước rửa tay bên nước ngoài, nghe nói ngoài việc sạch khuẩn còn có dưỡng tay

Niệm Sơ dùng được hai lần thấy kết quả không tồi nên theo thói quen đi đâu cũng mang theo

Dòng nước lạnh leo chảy qua tay, làn da trở nên sáng hơn, ngón tay của Niệm Sơ vốn đã nhỏ dài cân xứng, đan chéo xoa xen kẻ rất đẹp mắt

“Ồ, còn mang theo nước rửa tay à?” Bên cạnh đột nhiên có người nói chuyện. Niệm Sơ ngẩng đầu, là bạn cùng lớp vẽ, buổi sáng Thành Giai đã giới thiệu rồi, hình như là Ký Vân

“Đúng rồi”, cô cười cười: “Cái này khá tốt, không hư tay.”

“Thật không?” Cậu tò mò cúi người xuống đọc dòng chữ tiếng Anh, xem xong miệng còn lầm bầm: “Đúng rồi này, ơ, có thể cho tôi dùng thử không?”

Cậu không chờ Niệm Sơ trả lời miệng tiếp tục lầm bầm: “Cứ mỗi lần đến mùa đông là rửa tay cực muốn chết, thật ra lúc trước tay tôi cũng đẹp giống như cậu nhưng mỗi ngày đều chạm nước nên biến thành như này.”

Cậu đem đôi tay mình giờ trước mặt Niệm Sơ, đúng thật là rất đẹp chỉ là làn da hơi khô, có hơi gà nua

“Không có gì, cậu cứ dùng tự nhiên.” Niệm Sơ đem nước rửa tay lại gần cậu, lại gạt đầu nói: “Tay cậu dưỡng một chút lại xinh đẹp hơn thôi mà.”

“Thật à”, cậu hóm hờ dùng nước rửa tay của Niệm Sơ xoa lên tay mình, gương mặt trắng nõn cười chói mắt, còn có nét trẻ con, Niệm Sơ cũng cười theo

“Nếu cậu thích thì tôi tặng cậu một chai, nhà tôi còn nhiều lắm.”

Niệm Sơ nói không sai, Lý An Nhiên mỗi lần mua đều mua một thùng to, vì những đồ này xài mau hết, mỗi ngày đều dùng mà hạn sử dụng lại lâu nên anh mua một đồng về để đó

Ký Vân nghe vậy vui vẻ ngẩng đầu, về mặt cảm kích

“Em gái, em thật tốt!”

“????????”

Niệm Sơ ngẩng đầu đánh giá cậu, mở miệng: “Không phải cậu là người nhỏ nhất trong lớp vẽ sao?”

“Đúng rồi, nhưng hôm nay là em.”

“Không phải em điền thông tin sinh nhật em là vào tháng 12 sao?”

“Cái đấy là tháng dương lịch, thật ra tôi sinh sớm hơn một tháng nên vẫn là lớn hơn cậu!”

“....”

“Anh đây cũng là ghi tháng dương lịch.”

“Vậy em sinh ngày mấy?”

“25.”

“Ồ, hahahaha anh 24.”

“Em gái!”

“...”

Ký Vân thoát khỏi cái danh nhỏ nhất phòng vẽ nên rất là hưng phấn, đồng thời còn gặp đồng niên đồng nguyệt kém mình một ngày sinh nên thật phi thường cảm thấy duyên phận, bởi vậy nhiệt tình mời niệm Sơ ăn cơm

Advertisement / Quảng cáo

Niệm Sơ từ chối

“Không cần, lát nữa có bạn trai tới đón tôi rồi.”

“Cái gì! Em có bạn trai rồi sao, anh đây lớn hơn em một ngày còn chưa có bạn gái, trời ạ, quả thực sống uống phí mà..”

Cậu khó tin, một đường lái nhái đi theo phía sau Niệm Sơ. Hai người bước ra khỏi cửa thì xe Lý An Nhiên đã chờ bên ngoài, Niệm Sơ xoay người chặn cậu nói nhảm

“Ký Vân, bạn trai tôi tới rồi, tôi đi trước.”

“À, được...” Cậu ngơ ngác đáp, sau lại nhủ mảy mò miệng: “Ồ, em gái, sao chưa chịu gọi một tiếng anh thế?”

Niệm Sơ bay nhanh mở cửa lên xe, chạy trời chạy chết, cô lắc đầu nhìn Ký Vân đang đi xa, đầu đầu xoa xoa thái dương

“Ai vậy?” Lý An Nhiên nhìn chăm chăm vào Ký Vân, đột nhiên quay lại hỏi

“Bạn học chung lớp vẽ.”

“Ồ”, Lý An Nhiên khởi động xe, lơ đãng mở miệng: Hai người thân thiết quá nhỉ.”

“Có à”, Niệm Sơ mỉm cười

“Không bằng anh với Quý Vi.”

TTM trở lại rồi đây, chắc là mình sẽ chủ tâm để full bộ này luôn, còn Tiểu Ôn Ngôn thì sẽ lâu hơn một chút vì mình khá thích bộ ấy nên sẽ dành thời gian để trau chuốt kỹ hơn nè, lâu rồi mới được gặp lại mọi người <3 Btw, năm mới sắp đến rồi, mọi người nhớ giữ sức khỏe nhaaa

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Editor: Thủy Linh

Động tác Lý An Nhiên dừng lại, xe dừng tại chỗ. Anh nghiêng đầu nhìn cô một vẻ khó tin cũng như là đang tự hỏi nên trả lời cô như thế nào. Nụ cười của Niệm Sơ càng sáng lên, cô tiếp tục mở miệng

“Dừng không, An Nhiên?”

Tiếng động cơ dừng hẳn, bên trong xe trở nên vô cùng yên lặng. Lý An Nhiên mờ mịt hỏi cô

“Em đang ghen à?”

Niệm Sơ to mắt nhìn anh, không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận

Lý An Nhiên khẽ thở dài, sau đó lấy điện thoại ra giơ trước mặt cô. Giọng nói anh lúng túng: “Anh đã bị em tuyên bố chủ quyền rồi đây này.”

Ánh mắt Niệm Sơ chuyển qua màn hình điện thoại anh, trên đó là một cuộc đối thoại. Niệm Sơ tò mò lướt lướt

[...Chết thật, vừa mới đưa tài liệu cho giám đốc, mọi người đoán xem tôi vừa mới thấy gì?]

[Ở văn phòng riêng thì làm gì nữa?]

[+1]

[+2]

Advertisement / Quảng cáo

[+3]

[+10086]

[Mau nói]

[Nói lẹ không sẽ kick cậu ra khỏi nhóm bây giờ]

[Thật ra thì cũng không có gì, chỉ là trên cô giám đốc hình như có vết cắn, hình như là rất sâu luôn đó, đó đó sung sung...]

Niệm Sơ xấu hổ, mặt cô đỏ lên. Cô nhìn thời gian, đúng là vào lúc cô rời khỏi văn phòng của Lý An Nhiên

“Sao công ti của anh lại còn có group chat nữa chứ...” Niệm Sơ nhò giọng lẩm bẩm, tiếp tục lướt lên lại thấy vài cuộc nói chuyện

[Tức ghê ghê, @tiểu hoàng theo như đúng kế hoạch thì ngày mai tôi xin từ chức nha.]

Tiểu hoàng: [???]

[Giám đốc đã có bạn gái, tôi đi làm có ý nghĩa gì nữa.]

[+1]

[+2]

[+3]

[+10086]

[Chắc chắc, xem ra giữa trưa bọn họ chiến đấu rất mãnh liệt.]

Ngón tay Niệm Sơ cứng đờ, trên mặt cô nóng lên, nhanh chóng trả lại điện thoại cho Lý An Nhiên

Sau đó thân mình lại rụt lại trên ghế, nhắm mắt lại nói

“Sao bọn họ biết bên trong văn phòng anh làm chuyện gì?” Niệm Sơ nói xong lại phản ứng: “Anh kể hả?”

“Sao anh lại như vậy chứ, đáng ghê”, cô nhủ mày ghét bỏ

“Đây là trợ lý anh gửi lại mà, em nghĩ gì vậy?” Lý An Nhiên cốc đầu cô, bất lực giải thích

“Anh bị người ta nhìn chăm chăm vào cô suốt cả một buổi trưa, ngay cả những người ở bên tỏ khác cũng chạy lại.”

Niệm Sơ đuối lý

“Quý Vi là chơi cùng mọi người Hoắc Cảnh nên trước kia kêu anh như vậy”, anh dừng một chút, sau đó cúi người lại nâng đầu Niệm Sơ lên, vuốt tay vén tóc ra phía sau, lẳng lặng nhìn cô

“Nếu em không thích thì về sau anh sẽ cố tránh mặt.”

Lý An Nhiên cũng không cảm thấy rằng Quý Vi thích mình, tuy rằng từ nhỏ đến lớn bên cạnh anh có nhiều người tỏ tình nhưng anh không nghĩ là mình tốt để được mọi người yêu thích thế

Tuy rằng Quý Vi đối với Lý An Nhiên rất nhiệt tình nhưng anh cũng nghĩ cô đối với mọi người ai cũng vậy

“Không phải là em không thích”, Niệm Sơ trả lời, cô bình tĩnh nói: “Giống như cảm giác anh nghe thấy một người con trai khác gọi em là Niệm Niệm, anh cũng khó chịu đúng không?”

“Anh hiểu.”

Lý An Nhiên đau đầu, hồi lâu mới mở miệng: “Về vấn đề xưng hô sau này ngoài Niệm Niệm thì không ai được gọi anh là An Nhiên.”

Anh nói xong lại bổ sung: “Kể cả ba mẹ được không em?”

“Hay là thôi”, Niệm Sơ hai mắt phát sầu, “Em không muốn ép buộc anh.”

Lý An Nhiên mỉm cười: “Anh một chút cũng không thấy ép buộc.”

Cùng lắm thì bị người khác nói là tự luyến, bệnh thần kinh nhưng anh tuyệt đối không thể chịu được có người con trai khác thân mật gọi Niệm Sơ như vậy. Mỗi lần Lý Khâm kêu cô, Lý An Nhiên cố kìm chế mình không đi sửa cách xưng hô của ba mình

Advertisement / Quảng cáo

Lúc trước có Âu Thông đã từng một lần gọi Niệm Niệm, Niệm Sơ khi nói chuyện phiếm không cẩn thận kể ra nên Lý An Nhiên nhớ rõ mình đã nói

“Niệm Niệm, em không thể để người con trai khác kêu em như vậy.”

“Sao ạ?”

“Bởi vì chỉ có người nhà mới được gọi em như thế, bạn học thì không được.”

Đúng vậy, đều không được

Xe về đến nhà, bởi vì chuyện vừa rồi mà giữa hai người có khoảng cách. Niệm Sơ ăn cơm xong liền tắm rửa về phòng của mình, Lý An Nhiên dọn dẹp xong ở cửa phòng cô gõ nhẹ

“Niệm Niệm, anh vào được không?”

“Vâng.”

Cô ngửa đầu nhìn về phía anh

“Anh làm nóng sữa cho em rồi, trước khi ngủ em nhớ uống.”

“Được.”

Lý An Nhiên để ly sữa ở trên bàn, Niệm Sơ đáp anh một tiếng rồi lại vui đùa về tranh, có vài sợi tóc đen xoa bên cổ trắng ngần của cô

Lý An Nhiên khẽ thở dài, đi ra ngoài giúp cô đóng cửa

Thời gian lặng lẽ trôi đi, Niệm Sơ phác thảo đã được một nửa, đang ở phần đoạn cuối cùng thì lại nghe tiếng đập cửa

Niệm Sơ lại nhìn về phía Lý An Nhiên

“Đói không? Anh nướng bánh quy mà em thích ăn rồi, thử một chút nhé?”

“Em đánh răng rồi.” Niệm Sơ lẳng lặng nhìn anh nói

Lý An Nhiên có chút bất lực, Niệm Sơ lại không đánh lòng, “Anh để trên bàn đi, lát nữa em đói sẽ ăn, cảm ơn.”

“Vậy em... nhớ nghỉ ngơi sớm”, Lý An Nhiên để bánh bên cạnh ly sữa bỏ rồi nhẹ nhàng đi ra ngoài

Lúc Niệm Sơ vẽ xong thì trời đã rạng sáng. Cô chụp ảnh lại rồi đăng lên weibo, không có tiêu đề

Dưới nước biển xanh biếc sâu thẳm thẳm hiện ra khuôn mặt của một thiếu nữ, cô có mái tóc màu rong biển, khuôn mặt sắc bén, môi tình xảo môi xinh đẹp

Còn có đôi mắt tràn ngập nước đầy bi thương

Vừa đăng, tiếng thông báo từ điện thoại kêu không ngừng

Niệm Sơ nhìn qua, phần lớn mọi người đều đang hỏi cô phải cô đang không vui hay không, một số còn khen bức tranh đẹp quá

Bình luận tăng không ngừng, Niệm Sơ chưa xem xong thì cửa lại bị gõ, cô ngừng đầu muốn lên tiếng nhưng người đã đẩy cửa đi vào

Lý An Nhiên nhìn trên bàn trà

“Chưa ăn sao?”

“Mới vẽ xong, chuẩn bị ăn.” Niệm Sơ tắt điện thoại, nhẹ nhàng nói

“Ừ”, Lý An Nhiên ở mép giường lẳng lặng xem bức tranh cô vừa vẽ xong. Niệm Sơ ngoan ngoãn đi đến bàn bưng ly sữa

Sữa bò còn ấm, không có vị gì, cô uống một ngụm là xong. Cầm cái bánh quy nhỏ cán tượng trưng hai miếng rồi lại quay đầu nhìn

“Em ăn xong rồi.”

Lý An Nhiên không có nhìn xem bánh quy ở trên bàn, tầm mắt ngưng ở trên mặt cô sau đó vẫy tay

Niệm Sơ đưa tay mình lên lau khóe miệng

Advertisement / Quảng cáo

Sạch sẽ rồi

Tay còn chưa kịp buông đã bị anh bắt lấy. Cả thân mình Niệm Sơ bị kéo vào trong lòng ngực anh, bên cạnh hông là một bàn tay, cảm cô bị nâng nhẹ lên

Môi cô bị ngậm lấy, hàm răng bị cạy ra, hơi thở ướt át quen thuộc tiến vào, mềm mại dỏ xết như là đang nhắm nháp hương vị đồ ăn

Niệm Sơ bị hôn kiểu này mà nổi da gà cả người, cô duỗi tay ôm lấy cổ người trước mặt, đứng dậy ngồi quỳ bên hông anh, cúi đầu cắn môi anh

Một nụ hôn vừa mãnh liệt vừa nóng hổi, Niệm Sơ khó thở buông lỏng anh ra, ngừng đầu rút lui. Cô ngửa đầu hô hấp, còn chưa kịp hoàn toàn bình phục thì bên hông bị cái tay kia sờ soạng

Chân Niệm Sơ mềm nhũn, ngồi trên người anh

“Gan lớn nh?” Lý An Nhiên ghé vào tai cô nói, hơi thở nóng hổi tiến vào, tề đại khiến cho Niệm Sơ phải rụt bả vai

“Nhột mà...”

“Tối nay ngủ với anh”, anh nói

“Không...” Chưa nói hết đã bị người dùng môi chặn lại. Lý An Nhiên ngừng đầu, đồng tử đen lầy không thấy đáy, thanh âm mang theo một chút não lòng

“Nói không muốn đi?”

“Anh sẽ hôn cho tới khi em nói muốn mới thôi.”

Chương 39

Editor: Thủy Linh

Cuối cùng vẫn là hai người ngủ với nhau, đến khi tỉnh dậy thì mọi chuyện trước đó như chưa từng xảy ra, chỉ là mỗi khi đến phòng vẽ của Thành Giai thì lại đau đầu với Ký Vân

Cậu luôn kêu Niệm Sơ là em gái nhỏ, Niệm Sơ không sửa được nên mặc kệ luôn

Mỗi buổi sáng Thành Giai đều ghé qua kiểm tra bản vẽ của mỗi người, Niệm Sơ đứng một bên nghe giáo sư phê bình mọi người mà trong lòng nháy dưng

Cô biết giáo sư sẽ khó tính nhưng không ngờ Thành Giai ngày thường ôn hòa nho nhã lại sắc bén như thế

“Bức vẽ này phối màu không có kỹ thuật gì cả, tôi nhìn vào không thấy có chút cảm tình nào.”

Giáo sư chỉ vào bức vẽ của một đàn anh, đàn anh đó đang đứng tại chỗ rừ chân như là bộ dáng đứng mãi thành quen

Niệm Sơ bình tĩnh nhìn xem bức vẽ đó như thế nào, so với mấy bức vẽ trước đây của cô thì nhìn hơn rất nhiều, tuy nét vẽ bình thường nhưng tổng thể thì rất đẹp

Cô nghĩ đến bức vẽ ngày hôm qua của mình đột nhiên liền cảm thấy sợ sệt, thiếu tự tin

Cảm giác này lâu lắm rồi mới xuất hiện

Lúc đó thì Thành Giai đã đến người bên cạnh

“Bức vẽ này có bản nháp không?” Giáo sư hỏi, người nọ môi run run nói:

Advertisement / Quảng cáo

“Dạ có..”

“Có? Có thì sao bức vẽ lại mơ hồ như vậy, hay trình của em chỉ có thế?”

Thành Giai thần thái bình tĩnh hỏi lại, đàn anh khoanh tay đứng một bên, một câu cũng nói không nên lời. Niệm Sơ khẽ run bả vai

Qua một loạt bản vẽ, không có cái nào làm giáo sư hài lòng. Rất nhanh chóng đến phiên Niệm Sơ, Thành Giai nhìn bức vẽ tưởng vì điều tàn

“Đây là bức vẽ lần trước?” Giáo sư nhìn một hồi mới lên tiếng, Niệm Sơ sợ tới mức tim đập thình thịch, thưa dạ nói: “Vâng ạ.”

“Còn sơ sài quá.” Thành Giai nói xong, một lát lại nói: “Ý tưởng cũng không tệ lắm nhưng kỹ thuật lên màu còn non nớt, cố gắng luyện tập lên nhé.”

Giáo sư lại nhìn đàn anh có bức vẽ mơ hồ kia, quát lớn: “Thấy chưa, như thế này mới là ý cảnh đây này!”

“....”

Không gian yên lặng không tiếng động, không có một người nào dám lên tiếng cho đến khi Thành Giai chấp tay sau lưng xoay người đi ra ngoài, bóng dáng ông biến mất ở cầu thang thì mọi người mới dám thở dài ra một hơi

“Hừ chết tôi rồi...” Ký Vân liên tục vỗ ngực như vừa mới sống sót sau một cuộc tai nạn. Vừa rồi cậu cũng bị phê bình nên bây giờ mới dám mở miệng

Cậu thở dài xong nhìn Niệm Sơ, vẻ mặt hưng phấn vọt lại: “Ài cha, em gái, anh đây phải ngấm lại tác phẩm của em thôi, em đánh lăm đó có biết không!”

“Người duy nhất không bị giáo sư mắng!”

“Đầu cô, giáo sư có nói em vài câu mà...” Niệm Sơ muốn giải thích thì đàn anh ‘ý cảnh’ cũng chạy tới: “Ài cha, nói vài câu cũng là khen em đó, mau mau mau, cho anh quan sát một chút ý cảnh xem nào.”

“.....”

Mọi người chụm đầu quan sát bức vẽ của Niệm Sơ, vẻ mặt tò mò nghiên cứu nghiêm túc làm Niệm Sơ ngầy ngốc đứng ở một bên khó hiểu

Một lát sau, một người phát ra một tiếng cảm khái: “Thì ra giáo sư thích nét vẽ này.”

Niệm Sơ: “???? Thích gì cơ???”

“Chính là nét vẽ của em.”

“Nét vẽ tuy hơi non nớt nhưng có hồn, tự nhiên linh động, có hồn riêng của mình.”

Người nọ gật đầu, vẻ mặt suy nghĩ sâu xa, mọi người nghe vậy cũng bưng bình tĩnh

“Quả nhiên là anh cả, nói câu nào trúng câu đó.”

“Lời bình thực đúng trọng tâm.”

Anh cả Triệu Lễ xoay người, nhìn Niệm Sơ với vẻ mặt trịnh trọng, vươn tay với cô: “Niệm Sơ, hoan nghênh em đến với gia đình.”

Niệm Sơ vội vàng khom lưng: “Cảm ơn anh, em cũng rất vinh hạnh khi được gia nhập với mọi người.”

Mới ngày hôm qua Niệm Sơ được Thành Giai giới thiệu, mọi người đều tỏ ra nhân nhật, chỉ gật đầu đơn giản một cái

Ở ngành nghệ thuật, tính cách của mọi người sẽ khác nhau. Đặc biệt lĩnh vực riêng của mỗi người thì chắc chắn sẽ không dễ dàng bội phục người khác

Huống hồ Niệm Sơ còn là ma mới đi cửa sau lại được mọi người hoan nghênh

Điều này làm Niệm Sơ vừa sợ vừa vui

Hai ngày cuối tuần trôi qua, Niệm Sơ lại dọn về ký túc xá. Buổi sáng Lý An Nhiên đưa cô đến trường học, ôm hôn một hồi mới buông tay, Niệm Sơ xuống xe vào trường lúc sau xe anh vẫn còn đậu ở đó chưa rời đi

Lúc đến phòng học, Lý Mẫn và mọi người còn đang ăn bữa sáng. Còn sớm nên phòng học tràn ngập mùi bánh bao, sữa đậu nành. Nhìn thấy Niệm Sơ, Lý Mẫn lập tức nuốt nửa miếng bánh bao xuống họng

“Niệm Sơ, bên này!” Lý Mẫn vừa kêu to vừa vẫy tay làm không ít người chú ý đến, Niệm Sơ ngại ngừng đi qua

“Ui, Niệm Sơ hôm nay xinh thế, mặt trắng môi đỏ, môi trang điểm hả?”

Lý Mẫn hút sữa đậu nành ở một bên nôi, Niệm Sơ xấu hổ cười cười, chưa kịp giải thích thì Tôn Lệ cười xấu xa

Advertisement / Quảng cáo

“Mẫn Mẫn, cái này mà cậu cũng không biết hả?”

Tôn Lệ lớn lên xinh đẹp lại hay đi chơi, thời cấp ba có vài người bạn trai. Riêng Lý Mẫn từ trước cho đến nay luôn sợ yêu sớm bị phát hiện nên chưa từng yêu ai bao giờ

Lý Mẫn nghe vậy thì hỏi: “Biết gì cơ?”

“Mới đó không phải là do trang điểm đâu, là do bạn trai ấy..” Tôn Lệ trêu chọc, mặt Niệm Sơ lập tức đỏ lên, nhanh chóng chặn miệng cô ấy lại

“Được rồi mà đừng nói nữa.”

“Ồ ơ ơ”, Lý Mẫn cùng Kỳ Mễ phản ứng, Niệm Sơ nhanh tay lấy sách giáo khoa che mặt mình lại

A..Thật là...

Công việc của Lý An Nhiên rất bận, mỗi thứ bảy đều phải tăng ca

Lúc này anh vừa mới tiếp nhận công việc từ ba mình, vì vậy xử lý vấn đề chưa được thuần thục lắm, tiết tấu công việc cũng chưa nắm chắc, mỗi lần tăng ca phải đến nửa đêm khuya

Kể từ đó, hai người chỉ có thể gặp nhau mỗi cuối tuần. Còn mỗi lúc Niệm Sơ về nhà mình thì tương đương với việc nửa tháng không gặp nhau

Hưởng hờ Niệm Sơ không phải là kiểu bạn gái nhiệt tình, ngày thường không có việc gì cũng sẽ không gọi điện hay gửi tin nhắn cho anh. Hơn nữa còn thường xuyên vẽ tranh cả ngày, tan học cùng Lý Mẫn và mọi người ăn cơm rồi về ký túc xá như một thói quen

Vì thế lúc Lý An Nhiên hoàn thành một dự án, chuẩn bị tiến hành thì mới phát hiện hai người đã lâu rồi không gặp nhau

Lúc Niệm Sơ nhận được điện thoại của Lý An Nhiên là lúc cô đang ở trong phòng vẽ tranh, trong khoảng thời gian này việc học rất nặng nề, bài tập chồng chất. Mọi người đều than khổ, nên vẽ tranh rất qua loa

Mọi người nói là:

Về nghiệm túc một hai bức thì được chứ một lần mấy chục bản vẽ thì thời gian và sức khỏe không cho phép. Các giáo sư cũng mệt mỏi như chúng ta thôi, không có ai nghiêm túc mà đi soi xét từng bức vẽ đâu, với lại nhiều sinh viên như thế thì bao giờ mới xem xong hết được!

Niệm Sơ thừa nhận mọi người nói cũng có lý, nhưng cô không thích vẽ một cách tùy tiện, lương tâm Niệm Sơ không cho phép cô đối xử với tác phẩm của mình như thế

Vì Niệm Sơ cảm thấy mỗi bức tranh đều có linh hồn riêng của nó

Theo đuổi nghệ thuật chính là cả ngày ngấm mình trong phòng vẽ, đôi mắt mơ hồ. Lúc đó thì điện thoại vang lên

Nghe được giọng của Lý An Nhiên bỗng nhiên lại cảm thấy hư ảo

“Alo, xin hỏi có phải là bạn gái của anh đấy không?”

Niệm Sơ xi cười một tiếng, cắn môi trả lời: “Đúng rồi, là em đây, bạn gái đáng yêu xinh đẹp chăm chỉ của anh đây!”

“Vậy là nhầm người rồi, không phải bạn gái của anh, bạn gái của anh đã mất tích rồi kìa mà.”

Người bên kia như đang bị tổn thương, Niệm Sơ cười đến nghiêng ngả, trong lòng cảm thấy áy náy. “Được rồi, em xin lỗi, dạo nay em bận quá.”

“Không sao, anh tha lỗi cho em, à đúng rồi”, anh đột nhiên chuyển chủ đề, “Tối nay công ti anh có liên hoan, có thể dẫn theo người nhà, anh tới đón em có được không?”

“Ồ...” Niệm Sơ do dự hai giây rồi gật đầu đồng ý: “Được, anh tới rồi gọi điện cho em nhé.”

Cúp máy, Niệm Sơ lại nhìn bản vẽ phác thảo trước mặt mà thờ dài, sau đó tiếp tục phấn đấu. Bất tri bất giác, mặt trời chiều ngã về tây, chân trời một mảnh màu cam

Niệm Sơ xoa cổ, điện thoại reo

“Em ra cổng trường chưa?”

“Em đang ra.”

Niệm Sơ cúp máy nhanh chóng dọn đồ ra cửa. Hoàng hôn phủ lên hành lang bên ngoài, vài nhóm học sinh đi xuống lầu, cây cối cao to, cảnh lá xanh biếc, bên tai ngẫu nhiên tiếng chim hót

Trán đỏ mồ hôi, Niệm Sơ ngửi ngửi, sau đó khó chịu nhủ mảy

Toàn là mùi hỗn tạp của thuốc màu

Cúi đầu xuống lại phát hiện chiếc váy dính vài vết màu vẽ

Advertisement / Quảng cáo

Bộ dáng này lại đi gặp đồng nghiệp của Lý An Nhiên..

Trời à, giờ về ký túc xá cũng không kịp

Niệm Sơ nhanh bước chân, từ đây ra cổng trường chỉ có năm phút, chạy chậm ra liếc mắt là đã nhìn thấy chiếc xe quen thuộc

Cũng lúc đó tiếng còi vang lên

Niệm Sơ mở cửa xe, Lý An Nhiên ngồi bên trong mỉm cười nhìn cô

Trong xe vẫn là mùi hương quen thuộc, ánh mắt Niệm Sơ nhìn chai nước hoa màu xanh nhạt, thuận miệng hỏi: “Cái này anh dùng vẫn chưa hết hả?”

Niệm Sơ nhớ rõ lúc anh mua xe được mấy tháng còn chưa có nước hoa trên xe, có lần đi dạo phố thuận tiện mua, đến bây giờ đã là nửa năm trôi qua

“Đâu có, cái này là anh mua sau, quên rồi nên anh lười đổi.”

“Ồ”, Niệm Sơ gật đầu ý bảo đã biết nhưng Lý An Nhiên vẫn đang bình tĩnh nhìn cô, không rõ anh đang nghĩ gì

“Sao vậy? Sao anh còn chưa lái xe đi?”

“Niệm Niệm” Một tay anh đặt ở tay lái, cúi người lại đây, cặp mắt kia đặc biệt sâu

“Hơn nửa tháng rồi mình chưa gặp, bây giờ gặp lại rồi em không muốn nói là em nhớ anh sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Editor: Thủy Linh

Khoảng cách hai người đột nhiên kéo lại gần, Niệm Sơ kinh ngạc, nghe anh nói vậy thì nhìn anh với đôi mắt vô tội. Trông mắt cô xoay chuyển, dịch thân mình lại gần, khẽ chạm môi anh

“Nhớ anh.” Cô nhẹ giọng nói

“Ngoan lắm.” Lý An Nhiên trầm giọng mở miệng, trong mắt lại hiện lên ý cười, anh cúi người xuống, nắm lấy cảm cô hung hăng hôn một hồi.

Lúc hai người đến địa điểm liên hoan thì đều chuẩn bị chuẩn tề nghiêm túc cả rồi. Thấy Lý An Nhiên, mọi người nhiệt tình chào hỏi, đối với Niệm Sơ cũng như thế.

“Đây là bạn gái tôi, Niệm Sơ.” Lý An Nhiên giới thiệu

“Chào mọi người”, Niệm Sơ khom lưng ngượng ngừng cười cười

“Chào cô... chào cô...”

“Bạn gái của Lý tổng đúng là có khí chất!”

“Đúng, hai người đẹp đôi lắm!”

Mọi người đang vui về nói chuyện thì phục vụ bắt đầu đem đồ ăn lên. Hạng mục này của công ty họ hẳn là rất quan trọng vì nhìn ai cũng thật cao hừng

Advertisement / Quảng cáo

Cùng lúc đó, mọi người bắt đầu thay phiên nhau kính rượu Lý An Nhiên

Là người chủ trì, tình huống này đương nhiên không thể từ chối, hơn nữa ngày mai được nghỉ phép nên Lý An Nhiên cũng uống không ít

Mặc dù anh uống rất nhiều rượu, trong tay cầm vài cái bình rỗng thì sắc mặt anh cũng không thay đổi, nhìn như không say

Niệm Sơ trước đây chưa từng thấy anh uống rượu nên cũng không biết tư lượng cũng anh tới đâu, chỉ là thấy mọi người còn chưa có dấu hiệu dừng thì cô không nhận được mà lên tiếng ngăn cản

“Được rồi, hình như anh ấy uống cũng nhiều rồi, nếu uống tiếp thì tối nay sợ là tôi không về nhà được mất”, Niệm Sơ cười như không cười mở miệng, trao đổi ánh mắt với mấy người còn đang bùng chén rượu trước mặt

Niệm Sơ lên tiếng giúp anh, mấy người khác cũng tự nhiên không hành động. Đồ ăn trên bàn cũng đã hết, Lý An Nhiên đứng dậy chuẩn bị đi tính tiền

“Hôm nay tôi dừng tại đây thôi, mọi người nhớ trở về sớm nghỉ ngơi.”

“Được được được, cảm ơn Lý tổng.”

Ra cửa, gió đêm thổi tới từng cơn, Niệm Sơ nhìn người phía trước đang kéo cô đi, khẽ hỏi: “Lát nữa anh muốn em lái xe à?”

“Niệm Niệm, anh uống rượu rồi, đương nhiên là muốn em lái xe”, anh dừng bước, nghiêng đầu nghiêm túc nói

Niệm Sơ nhìn đôi mắt đen nhánh của anh, đáy lòng này lên một tia quái dị, cô ‘ồ’ một tiếng rồi đi theo bên cạnh anh

Đến xe, Niệm Sơ trực tiếp vào ghế lái, sau đó tiếp nhận chìa khóa từ Lý An Nhiên, một lúc sau xe khởi động

Trên đường về nhà chỉ hơn mười phút, anh ngồi bên ghế phụ cực kỳ im lặng không tiếng động. Trên đường Niệm Sơ luôn nhìn anh nhưng Lý An Nhiên chỉ nghiêm túc nhìn chăm chăm ra ngoài cửa

Niệm Sơ tò mò cũng nhìn ra cửa xe, cũng là quang cảnh bình thường thôi mà, ngựa xe như nước

Xe dừng lại, không cần Niệm Sơ lên tiếng thì Lý An Nhiên tự mình xuống xe, sau đó đứng một bên chờ cô. Niệm Sơ vừa mới đi đến trước mặt, anh liền lập tức lúi cô hướng đến thang máy

Vẫn không nói gì, trong thang máy hai người nắm tay nhau, Lý An Nhiên khi thì nhìn dưới đất, khi thì nhìn vào gương thang máy

Bầu không khí thật ngại ngùng

Vừa đến nhà, Niệm Sơ liền đẩy anh vào phòng tắm, mong là tắm rửa sạch sẽ có thể làm anh tỉnh táo trở lại, sau đó cô nhân cơ hội gọi điện cho Thư Giai

“Dì ơi, trước đây anh An Nhiên có uống say bao giờ chưa ạ?”

“Uống say? Không có, trước đây nó chưa từng uống rượu, hôm nay có uống há? Có việc gì xảy ra không?”

“Không có việc gì ạ”, Niệm Sơ vội vàng hàn huyên vài câu rồi cúp máy

Tiếng nước trong phòng tắm dừng lại, thay vào đó là tiếng bước chân đi ra. Niệm Sơ nhìn qua, Lý An Nhiên mặc một chiếc quần thể thao dài, áo thun trắng, tóc đen còn đang nhỏ nước.

Cô lấy máy sấy ra, vẫy anh: “Anh sấy tóc đi, em đi tắm.”

“Ừ”, anh ngoan ngoãn nói

Niệm Sơ tắm rửa xong xuôi, lúc cô ra phòng khách thì đã không một bóng người, cô vội vàng vào phòng ngủ xem thì phát hiện Lý An Nhiên đang nằm nhắm mắt lại trên giường với vẻ mặt điềm tĩnh

Niệm Sơ cười, đi qua khom lưng nhìn anh một lúc, đang định đắp chăn lại cho anh thì bị kéo tay lại

“Niệm Niệm.” Lý An Nhiên mở mắt, giọng nói khàn khàn như vừa mới tỉnh ngủ

“Đỡ anh ngủ đi”, anh nói

Đôi mắt anh thuần túy, đen nhánh sáng lấp lánh nhìn cô

Niệm Sơ hô hấp một cách chậm rãi, nhẹ nhàng gỡ tay anh ra rồi xốc chân lên chui vào

Advertisement / Quảng cáo

Thời tiết tháng mười rất lạnh lẽo, trong phòng còn không có máy sưởi chỉ có chăn bông làm cơ thể anh nóng lên, Niệm Sơ chui vào liền thoải mái nheo lại đôi mắt

Lý An Nhiên đem người ôm chặt vào trong ngực, thân mình Niệm Sơ rất mềm mại, lại còn có mùi hương nhàn nhạt, lúc này đang ngoan ngoãn duỗi tay ôm anh, làm cho tim anh mềm nhũn

Thật ra lúc anh say chẳng khác gì lúc tỉnh chỉ là lười mở miệng nói chuyện, vừa rồi còn đang ngủ say thì bây giờ lại tỉnh táo

Chỉ có men rượu vẫn đang làm loạn trong đầu, làm anh có chút khó chịu

Mùi hương quanh hơi thở làm anh điên loạn, không thể kìm nén, Lý An Nhiên cúi đầu, hôn nhẹ người trong lòng ngực

Khi cánh môi mềm mại rơi xuống, Niệm Sơ nhắm mắt lại giữa đầu đáp lại anh, rất nhanh chóng môi của hai người liền dính lấy nhau

Khẽ cắn môi, khoảng cách cực kỳ gần, giống như một người trên sa mạc tìm thấy ốc đảo, rất khó để nhìn

Dục vọng nổi lên, Lý An Nhiên theo bản năng duỗi tay bên hông Niệm Sơ, khi chạm được làn da bóng loáng tinh tế ở phía dưới thì hoàn toàn mất kiểm soát

Một đường hướng lên trên

Cô gái nhỏ thân mình dần bị anh thăm dò một cách nhuần nhuyễn, hai mắt Niệm Sơ mê ly nhìn lên trần nhà thờ đốc, động tác càng lúc càng làm cô cảm thấy hoảng nhưng không thể phủ nhận là cô rất thích

Thích Lý An Nhiên làm như vậy với mình, thích lúc anh nhẹ nói bên tai, thích ngón tay dài cân xứng của anh lướt qua da thịt mình

Thích lúc hai người dính sát vào nhau

Niệm Sơ từ nhỏ đã theo anh, càng lớn lên càng thích anh nhiều hơn, cảm thấy Lý An Nhiên có một loại cảm dỗ cô khó cưỡng lại

Nhưng mà lớn lên lúc sau mới biết được, sự thân mật này chỉ đối với người yêu chứ không phải anh trai em gái

Cô bắt đầu thấy áp lực

Là con gái thì không được chạy qua phòng của một người con trai vào buổi tối, không thể ôm eo anh làm nũng, không thể tùy tiện tiếp xúc da thịt

Những điều này là tự Niệm Sơ phát hiện, lúc mọi người bên cạnh nhắc khéo, tiểu thuyết, phim ảnh đều miêu tả

Niệm Sơ cảm thấy những việc mà cô thích đều không thể làm cùng Lý An Nhiên

Mấy năm ở trung học là quãng thời gian không vui của cô, lúc ấy Niệm sơ như bị mất phương hướng

Mê mang áp lực lại bắt lực

Cho đến cuối thì lại tìm đến anh

Thân thể Lý An Nhiên sắp nổ tung, giống như là thuốc giải rượu, anh xoa người trong lòng ngực một cách khẩn hoảng, như muốn khắc vào da thịt mình

Cho đến khi anh tìm lại được lý trí, Lý An Nhiên nói nhỏ bên tai cô

Giọng nói rất kỳ cục

“Niệm Niệm, em mau lớn lên đi.”

Anh nói xong lập tức xoay người xuống giường đi vào phòng tắm, loảng xoảng một tiếng đóng cửa lại. Tiếng nước vang lên, chỉ còn những lần rên rỉ thờ đốc

Mặt Niệm Sơ ửng đỏ, bên tai toàn là câu nói của anh

Mau lớn lên đi.

Vào một buổi tối trên ban công của nhiều năm trước, anh cũng từng nói với cô những lời này, lúc đó Niệm Sơ không hiểu nhưng giờ ngẫm lại thì câu nói đó có nhiều hàm nghĩa

Lý An Nhiên đi ra khỏi phòng tắm, cả người đã đã khôi phục bình tĩnh, anh kéo chăn ra chui vào

Advertisement / Quảng cáo

Một luồng không khí mát mẻ quét đến, Niệm Sơ phồng miệng giận dữ

“Sao..sao anh không mặc quần áo?”

“Quên cầm.” Lý An Nhiên tự nhiên nói

“Vậy anh mau mặc vào đi, kéo bị cảm lạnh mất.”

“Đắp chăn là được rồi”, tiếng cười của anh vang lên, sau đó ôm cô vào lòng

Cánh tay trần trụi ôm chặt bên hông cô, sau đó cả người bị kéo lại gần, trên đầu bị anh tựa cằm lên

“Mềm mại dễ chịu thật.” Lý An Nhiên cọ thân mình, thoải mái nói “Ngủ thôi.”

Giờ phút này, Niệm Sơ như một cái gối ôm

“???”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.